ELIZABETH HARRISON

Spitalul central

ALCRIS

Capitolul 1

Fără zgomot, ușile comandate electronic se deschiseră. O siluetă micuță, îmbrăcată în verde, intră cu pas vioi și se apropie de masa de operații, cu mâinile înmănușate ridicate la nivelul pieptului, de parcă ar fi fost pe punctul de a-i binecuvânta – ceva de neînchipuit pentru echipa aflată în așteptare. Fiindcă acesta era Marcus Northiam, cel nerăbdător și concis, care, atunci când nu era ascuns în spatele bonetei, măștii și mănușilor, arăta – și se purta – mai degrabă ca un general de armată, decât ca șef al secției de chirurgie toracică. Cu părul scurt și mustața tunsă îngrijit, se limita să emită ordine pe un ton lătrat. Ar fi fost prea simplu să spui că nu admitea replică.

– 'Neața, soră. Ei bine, James, sper că sunteți gata. Ei?

James Leyburn, primul asistent al lui Northiam, îi era diametral opus. Înalt și solid, păstra întotdeauna aceeași atitudine molcomă, precum și vorbirea tărăgănată specifică populației rurale din vestul țării, de unde provenea. În opinia tuturor, amabil și constant, el ducea greul compartimentului. Northiam era liderul, inovatorul.

James Leyburn procedase deja la deschiderea cutiei toracice, iar acum, după sosirea lui Northiam, trecură la faza următoare a operației. Pacientul trebuia cuplat la inima și plămânul artificiale, astfel încât

circulația să nu aibă de suferit pe timpul cât lucrau la inimă. Pe masă se afla un șofer de taxi londonez, căruia i-ar fi rămas numai câteva luni de viață, fără operație. Northiam și Leyburn aveau de înlocuit o valvă.

Cu toată apropierea weekendului de vară târzie, galeria era plină. Era imperativ necesar să-l urmărești pe Northiam executând o înlocuire de valvă aortică, nu doar pentru studenții școlii medicale de la Central, dar și pentru oricare absolvent în branșă al altei instituții de învățământ din Londra.

– By-passul pulmonar este realizat, veni informarea scurtă a lui Northiam. După cum ați observat, domnul Leyburn a cuplat drenul la ventriculul stâng. Acum, pentru a înlătura pericolul de brahicardie sau fibrilație… Capetele celor din galerie se deplasară înainte, de parcă toți ar fi încercat să urmărească atât spusele lui Northiam – chiar și cei mai renumiți medici îi respectau opinia, în cazurile de probleme valvulare – cât și procedura chirurgicală de înaltă clasă.

În cele din urmă, începură intervenția propriu-zisă. Folosind o foarfecă, Northiam îndepărtă micile fragmente de țesut inutil, făcând loc implantului.

– Bun, gata, declară el în final. Spălătură. Mai repede, Mark. Cuvintele și tonul folosit semănau uimitor cu cele ale unui dentist, după ce a lucrat cu freza. Totuși, de astă dată, în teatrul operator de la Central, o inimă trebuia curățată de fragmentele lăsate-n urmă de foarfeca lui Northiam. Soluția salină inundă toracele, iar după ce rămășițele valvei defecte fură eliminate, James Leyburn îndeplini rutina măsurării orificiului rămas, pentru a alege corect dimensiunile implantului.

– Ei, cum stăm James? Da, așa cred. Dă-mi voie să… da, într-adevăr. Unde o fi, soră? Aruncă o privire spre tavă, iar mâna asistentei ezită. Nu, soră, nu, nu prea cred. Puțin prea mică. Așa da. Să vedem dacă asta se potrivește, bine? Discutară, se agitară,

murmurară, fără grabă. De dimensiunile valvei – un inel cu o pastilă sferică înăuntru – urma să depindă viața pacientului. Și de precizia fixării ei în peretele inimii.

În vreme ce Leyburn ținea valva pe locul ei, Northiam începu să coasă inelul, realizând vreo cincizeci de suturi cvadruple – două împunsături în mușchiul inimii și două în materialul inelului. Nu era permisă nicin un fel de scurgere. Orice picătură de sânge ar fi însemnat că operația eșuase.

În cele din urmă, apropiindu-se de sfârșitul procedurii, James Leyburn scoase pe rând tuburile care legau pacientul de inima artificială și înlătură pensa ce obtura aorta.

– Acum ne pregătim să anulăm by-passul pulmonar, se adresă Northiam mulțimii de la galerie.

Din nou, capetele se mișcară înainte, la unison.

– Vom menține perfuzarea prin inima artificială până ce presiunea venoasă centrală atinge valoarea cincisprezece. Cât sânge estimezi că o să mai primească pacientul, Mark?

Mark Corrie, stagiarul lui James Leyburn, ezită, încercând să se ridice la nivelul așteptărilor lui Northiam.

– Haide, hai o dată, n-ai de ce să meditezi atât. Spune-i, soră.

Asistenta nu se lăsa niciodată intimidată de domnul Northiam, după cum declarase mereu; de fapt, erau angrenați într-un soi de concurs, urmărit cu entuziasm de toate subordonatele ei.

– Vă referiți la cantitatea suplimentară, peste ceea ce a pierdut în operație? În cazul ăsta, ar trebui să fie între unu și unu și jumătate litri.

– Informație care ar fi trebuit să-ți stea pe vârful limbii, Corrie, explodă Northiam.

În sala de operație, Northiam reușea cu ușurință să-l aducă într-o stare de prostrație, vecină cu idioția, pe durduliul și de obicei sigurul pe sine tânăr. Calitatea lui principală era că, oricât s-ar fi bâlbâit,

mâinile lui continuau să se miște cu dexteritate. Și de astă dată, aparent imperturbabil, își văzu de lucru fără să tremure, deși făcu eforturi să se concentreze asupra indicațiilor bateriei de aparate ce monitorizau starea pacientului, ale căror indicații erau citite cu voce tare în sală.

Se încheie și ultimul test, iar Northian și Leyburn rămaseră tăcuți, în așteptare, cu mâinile în aer. Privirea întrebătoare a ochilor aproape lipsiți de gene ai lui Northian căută ochii albastru-pal ai lui Leyburn, în vreme ce ambii examinau sutura.

Asta era. Momentul final al orelor de muncă. Reușise oare operația? Circulația pacientului se va restabili? Inima va face față neajutată? Noua valvă va funcționa?

Așa ar fi trebuit.

Taximetristul rezistase.

Mai trecu o jumătate de ceas înainte ca Northiam să-i facă semn lui Leyburn, spunând:

– Bine. Cu asta, basta, din punctul meu de vedere. Îți aparține. Se întoarse pe călcâie, adresându-se aerului din fața ochilor: vă mulțumesc tuturor, soră. O simplă formulă de rutină, nimic mai mult. Apoi se făcu nevăzut, în căutarea unei cești de ceai și a unui duș, în vreme ce Leyburn rămase să închidă pacientul.

Chiar și pentru Northiam, concis până la limita impoliteții, fusese o despărțire neobișnuit de scurtă. Dar în ultimul timp, cel puțin parțial, ca urmare a ceea ce toți numeau "aleea stimulatoarelor" – o înfruntare mai dură ca de obicei, pe care o avusese cu administrația – era mult mai prost dispus și ursuz. De fapt, cu fiecare nou an trecut, devenea tot mai greu de suportat – și din ce în ce mai strălucit meseriaș, după cum toți erau de acord.

Era cel mai faimos, dar și cel mai nepopular dintre chirurgii Spitalului Central din Londra.

Cam la o oră și jumătate după plecarea lui Northiam, James Leyburn se întoarse spre anestezistul care urma să-l monitorizeze pe pacient la Terapie Intensivă.

– O să reziste. Am plecat. Mă voi întoarce mai târziu să văd cum o duce.

Acoperit de transpirație, intră în vestiarul chirurgilor, se întinse, dădu pe gât o ceașcă de ceai proaspăt și începu să studieze registrul pacienților, împreună cu Mark Corrie – internări, posibile externări, urgențe, schimbări de tratament. Stătuse în sala de operații opt ceasuri și, cu toate că era puternic și obișnuit cu efortul, se simțea mort de oboseală. Goli ceașca și-i zâmbi lui Mark.

– Te-ai descurcat foarte bine, să știi. Cred că nu te-ai prea amuzat, dar te asigur că atunci când el – în departamentul de chirurgie cardio-toracică, pronumele respectiv, neînsoțit de vreo explicație, îl indica inevitabil pe Northiam – începe să solicite informații de aritmetică pe lângă asistența chirurgicală, înseamnă că te-a acceptat. Adică i-ai câștigat încrederea deplină. Desigur, s-ar putea să nu ți-o spună verde-n față, de acord.

– M-am simțit ca idiotul satului, se îmbujoră Mark.

– Te-ai descurcat. Bun, am șters-o. Revin pe la șapte, cred.

De astă dată, în loc s-o zbughească pe scări spre parter, așteptă pe palier sosirea liftului. Își mișca picioarele cu greutate. Nu-și dorea decât să se poată întinde pe o canapea, cu un pahar de răcoritoare în mână și cu suficient timp la dispoziție încât să-și permită o ațipeală. Și o jumătate de oră ar fi fost bună. Apoi, s-ar fi simțit ca nou.

Nici o șansă. Se îndreptă spre parcare, porni motorul Jaguarului și plecă.

Nimeri în aglomerația orei de vârf. Uitase. Acum era obligat să suporte aglomerația drumului până la gară, pentru a o întâmpina pe sora mai mică a Melissei.

Ca întotdeauna, Melissa profita de el. Înaintând greu spre vest, dintr-un ambuteiaj în altul, avu vreme să cugete. Nici o noutate. O făcea de ani de zile – încă de la total neașteptatul anunț că urma să se mărite cu Andrew Dunlop. Melissa îl cunoscuse în apartamentul lui James, cu ocazia vizitei lui Andrew, venit pentru un interviu. Cu ocazia aceea, Andrew se căpătuise cu o slujbă bine plătită, la o mare firmă petrolieră, dar și cu Melissa.

La început, lui James nu-i venise să creadă. Dar fusese obligat să-i accepte hotărârea, cu toate că rămăsese marcat până în ziua de astăzi. În primii ei ani de căsnicie, James se grăbise să-i sară în ajutor cu orice ocazie, sperând s-o recâștige. Ca un cățeluș nerăbdător, își aminti el cu dezgust, așteptând să-i reintre în grații, neavând ochi pentru nimic altceva, bucurându-se exagerat să constate că nu fusese uitat, recunoscător pentru orice apel telefonic și pentru orice pretenție, oricât de deplasată. Construise castele-n Spania și aproape zilnic se complăcea să viseze la întoarcerea iubirii. S-ar fi putut să regrete deja pripita căsătorie cu Andrew? Oare descoperise că nu era vorba decât de o toană trecătoare?

Efortul constant de a o recâștiga îl epuizase. Situația sfârșise prin a-i provoca rușine. Nu făcuse decât să se distrugă, săptămână de săptămână, în această luptă interioară. James Layburn crezuse întotdeauna în valorile tradiționale. Cum spunea adesea, era mai catolic decât Papa și credea cu tărie că legătura cu Melissa ar fi fost pentru toată viața. A lui, poate. Dar cum rămânea cu Andrew, prietenul lui din copilărie? Propria fericire echivala cu distrugerea mariajului lui Andrew. Ajunse să se urască.

Când o cunoscuse pe Melissa, era proaspăt chirurg stagiar, cu toată cariera înainte. Anii aceia de zbucium și disperare îi devoraseră tinerețea. Când scăpase de obsesia ei, în cele din urmă, se afla deja la mijlocul vieții, deposedat de acel viitor promițător, fără alte speranțe.

Nu tu căsătorie, familie, sau succes. Doar Northiam și toanele lui. Zi după zi, nu făcea decât să netezească afirmarea genialului chirurg.

Scutură din cap, amintindu-și de tânărul James Leyburn și de iubirea lui copleșitoare. Ce fraier fusese. Iluziile privind-o pe Melissa – acum își dădea seama că niciodată nu fuseseră mai mult de atât – îi distruseseră viața, îi deturnaseră atenția atunci când avea mai multă nevoie de ea, îi afectaseră gestionarea carierei, tociseră tăișul dezvoltării îndemânării lui profesionale. Dezvoltarea abilităților lui chirurgicale se încetinise. Spitalul Central era o unitate de învățământ, iar Northiam, unul dintre cei mai cunoscuți chirurgi cardiologi din țară. Așteptările erau foarte ridicate. Consecința devenise clară pentru toți angajații departamentului, cu excepția lui James. Tom Rennison îi suflase îndelung râvnitul post de prim asistent al lui Northiam.

Pe atunci, toate îi mergeu din plin lui Rennison. Inteligența nativă, cuplată cu o pregătire profesională remarcabilă – la vremea aceea, se profețea că va deveni cât de curând la fel de faimos ca șeful lui. Dar cedase nervos. La Central exista părerea că obținuse totul prea ușor. Nepot de lord, părea convins că poate face orice, fără frică de consecințe, că poate încălca legea, dacă așa vrea, scăpând de pedeapsă. Într-un weekend, navigând cu șalupa fratelui lui, se trezi implicat într-un caz de contrabandă și, ca urmare, ajunse pe mâna justiției. Fu găsit vinovat și trimis la închisoare.

Consternarea pusese stăpânire pe spital. Mai multe săptămâni, nu s-a mai abordat nici un alt subiect. Orice s-ar spune, declaraseră șefii, chiar în asemenea perioade anarhice, n-ar trebui să se petreacă astfel de lucruri cu medicii de la Central.

După ce-și executase pedeapsa, Tom nu mai fusese primit înapoi. Acel dezastru îi furnizase lui James o a doua șansă. Northiam dorea un înlocuitor, iar James era la îndemână. De-a lungul anilor, recunoscuse mereu că succesul nu i se datora, ci fusese un efect secundar al

tragediei prin care trecuse Rennison. Convingerea asta persista. În proprii ochi, James rămăsese o dublură, o soluție de compromis. Bun doar să țină locul cuiva.

Tot așa îl tratase și Melissa. Și iată-l, astăzi, grăbindu-se să-i întâmpine sora mai mică, în rol de comisionar, fiindcă Melissa găsise ceva mai bun de făcut.

***

În trenul care străbătea suburbiile londoneze, Emily – micuță și zveltă, purtând noul costum bej pe care-l alesese cu ajutorul mamei, cu părul negru unduind la fiecare mișcare – se uita în dreapta și-n stânga, cu ochi strălucitori, la acoperișurile monotone ale caselor etajate, cu terase. Probabil că nu mai era mult. Simți un nod în stomac, cu toate că niciodată în viață nu mai fusese atât de fericită.

În sfârșit, la șaptesprezece ani, scăpase de tutelă. Era pe cale să ajungă la Londra, unde urma să stea la Melissa, în Knightsbridge, și să obțină prima slujbă din viața ei, la Spitalul Central din Londra.

Sora ei vitregă, cu zece ani mai mare, era o persoană matură, modernă și locuia într-un apartament mansardat, cu ferestre enorme și cu vedere panoramică asupra Londrei. Marile magazine universale și buticurile la modă, pe care le explorase într-o vacanță, se aflau la o aruncătură de băț. De astă dată, locuind acolo, se va putea integra în acest peisaj de vis și va trăi în preajma surorii pe care o admirase dintotdeauna. Melissa era blondă și extraordinar de frumoasă, fragilă și drăgălașă, purtând mereu mătăsuri exotice și coliere lungi. Emily o iubise mereu.

Cu grabă nerăbdătoare, îndată ce trenul se opri, își scoase bagajele pe peron și începu să scruteze mulțimea în căutarea părului auriu al surorii.

James o descoperi imediat, recunoscând-o pe micuța și curajoasa domnișoară de onoare, de care ajunsese să aibă grijă la Wistaria Lodge, căminul familiei Goring, din West Country, în vreme ce se întreba cum va reuși să suporte ceremonia. Din construcția în stil regență, joasă și albă, în aerul aburind de vară și-n zumzet de albine, Melissa urma să-și facă apariția cât de curând, pentru a se mărita cu Andrew.

Deși nu știa cum ar putea suporta, deși inima îi era frântă, nu dorise să-și arate mâhnirea, așa că, aparent vesel, își îndreptase atenția asupra micuței Emily și, spre surprinderea lui, o găsise adorabilă și reconfortantă.

Din clipa aceea, îi purtase o continuă afecțiune. De-a lungul anilor, crescuse constant, ajungându-i acum până la umăr, dar spre ușurarea lui, nu se schimbase aproape deloc. Cu figura rotundă și privirea blândă, cu același breton negru și zâmbet larg, care reușiseră să-i ridice moralul pe vremuri. Și acum avură același efect. Cum o descoperi, o ridică de la pământ și o strânse în brațe, de parcă ar fi avut încă de-a face cu copila aceea uimitoare și simpatică.

Răspunsul ei fu similar ca entuziasm.

– James, explodă ea. Super! Încă o persoană pe care o cunosc. Îl plăcuse întotdeauna și-și dorise ca Melissa să-l ia de bărbat, să-l aducă în familie. Dar Melissa își bătuse joc de el. "Bătrânul și plicticosul James", ricanase ea, sigur că nici nu-i trecuse prin minte să-l accepte, îl considerase numai extraordinar de util, atâta tot.

Și iată-l aici, explicându-i că Melissa nu avusese vreme să vină. În mod clar, continua să-i fie "extraordinar de util", deși acum înțelegea că nu se potrivea cu Melissa. Cu aspectul lui mătăhălos și cu figura blândă, arăta mai degrabă ca un fermier local, decât ca un

chirurg de la spitalul acela faimos. Totuși, lucra la Central de-o veșnicie. Probabil că devenise cineva.

– Cred că, se aventură ea, ai ajuns în conducere?

– Nici vorbă, răspunse el, gândindu-se la Northiam. Sunt un simplu chirurg mediocru, de vârstă mijlocie. Adevărul gol-goluț, din punctul lui de vedere.

Emily era nerăbdătoare să-i dezvăluie ultimele noutăți.

– Știai, izbucni ea, că am să lucrez la Central, în secția de chirurgie cardio-toracică? De luni?

– Îmi parveniseră unele zvonuri, o asigură el, cu o privire încurajatoare ce părea să izvorască din inimă, atât cinstită cât și amabilă, care-i transforma figura simplă, împrumutându-i un soi de frumusețe abătută. Își amintea vorbele tatei, un medic de țară, "James are darul tămăduirii. Foarte rar și prețios, dar imposibil de dobândit. Ori îl ai de la început, ori nu. Cel mai adesea, doctorii sunt lipsiți de așa ceva."

– Crezi că am să fac față? întrebă ea, încrezătoare.

Ce i-ar fi putut răspunde? O privi fără expresie. Părea atât de proaspătă și plină de speranțe, atât de neștiutoare în privința celor ce o așteptau, atât la spital cât și sub acoperișul Melissei. Incapabil să-i zdruncine încrederea, o bătu pe umăr părintește, căutându-și cuvintele.

– Desigur, s-ar putea să întâmpini unele dificultăți inerente, declară el, disprețuindu-se pentru platitudinile îndrugate, dar ai să le depășești, sunt convins. I-o dorea din toată inima. Însă știa – ca nimeni altul, cu exactitate – cât de scârbos se purta Northiam cu personalul din subordine. El era obișnuit și capabil să-i suporte ieșirile. Chiar zi de zi, dacă era cazul. Dar copila asta vulnerabilă, ferită de realitățile vieții?

Ea deborda de entuziasm.

– Tocmai am terminat școala de secretariat. N-am nici un fel de experiență practică. James avu o strângere de inimă. Northiam avea s-o nimicească în prima jumătate de ceas. Cu excepția celei căpătate în cabinetul tatei, continuă ea. În timpul vacanțelor, am lucrat cu el de la vârsta de paisprezece ani. Tata mi-a dictat o mulțime de scrisori. Părea cuprinsă de îndoieli. Oare avea s-o ajute experiența căpătată într-un cabinet rural la Spitalul Central din Londra? Tatăl cedase în cele din urmă, după o campanie intensivă din partea ei, și-i găsise acest post, la spitalul unde absolvise chiar el, cândva. "Deși, nu înțeleg de ce nu poți rămâne acasă, dându-mi o mână de ajutor la cabinet", mormăise el.

– Măcar ești obișnuită cu termenii medicali, spuse James. Nici nu-ți dai seama ce avantaj ai asupra altora.

– De când m-am hotărât să vin aici, tata mi-a tot dictat pe teme de cardiologie, îl asigură ea. Iar el are de mult propriul aparat de EKG, așa că știam tot despre unde T și despre linia de bază. M-a învățat cum să tai diagramele și cum să le atașez la fișe. Și … Se opri, roșie până-n vârful urechilor. Îmi pare grozav de rău, își ceru scuze, întorcând spre James vechea figură de copilă de opt ani. Sunt prea insistentă.

– Insistentă? Îi amintea de Melissa. Cât de des, pe vremuri, exasperată, îl instruise să "nu mai pălăvrăgească mereu despre acel oribil spital". De curând, pentru prima oară, se gândise la uimitoarea posibilitate ca ceea ce considerase o nenorocire să fi fost de fapt un noroc. Mi se pare că ești pe cale să devii o comoară pentru secție. Ai să te obișnuiești repede, iar noi ne vom felicita că te-am angajat. Adică toți, cu excepția lui Northiam, dacă era să țină cont de experiență.

– De fapt, abia aștept, recunoscu ea, cu o sclipire de umor în privire. Își scutură părul. Am să fiu fericită după ce o să treacă prima săptămână.

Oricum, în fiecare zi mă voi întoarce la apartamentul de lux al Melissei și al lui Andrew, își aminti ea, luminându-i-se figura.

– Într-adevăr, aprobă James, fără să comenteze.

Ea se mânie pe propriile vorbe. Ce lipsă de tact dovedise. Probabil că o iubea pe Melissa ca întotdeauna.

Ajunseră la Jaguar, iar el înghesui valizele în portbagaj, în vreme ce ea făcu un efort conștient de a-l înveseli.

– Ce mașină fantastică. Era absolut superioară bătrânului Rover al tatei, de fapt, aproape la fel de spectaculoasă ca Mercedesul lui Andrew. Probabil că și postul lui ajunsese la fel de important cu al lui Andrew, deși pe vremuri, după Melissa, nu fusese.

– Știi ceva, încercă ea să se lumineze, cred că ai ajuns mare și tare la Central, orice ai spune.

În vreme ce ochii ei căprui îl studiau speculativ, James se surprinse dorindu-și să descopere în ei măcar o fărâmă din strălucirea ce însoțise gândul la apartamentul Melissei și al lui Andrew. Dar se mulțumi să spună:

– Northiam este cel important, după cum ai să-ți dai seama foarte curând. Mai bine, ai avea grijă cum te porți cu el. Nu te preocupa de mine.

Drumul de întoarcere se caracteriză prin aceeași aglomerație de oră de vârf.

– Uite ce-i, începu James. În privința Melissei; n-am apucat să-ți explic. Deocamdată, nu-i acasă, ăsta-i motivul pentru care am luat-o într-o direcție aparent greșită.

Complet străină de Londra, Emily n-avusese nici o bănuială privind direcția.

– Înțeleg, aprobă ea politicos.

– Te duc în Piața St. Anne, continuă el. Vom merge la mine acasă, iar Melissa o să ne găsească acolo.

Cel puțin, asta promisese. Spera că nu va uita.

În clipa aceea, Emily avu o primă vagă îndoială. James părea să se încrunte cu gândurile aiurea, iar Melissa dispăruse fără urmă – oare el își pierduse răbdarea, nedorind decât să scape de surioara școlăriță cât mai repede, ca să se întoarcă la spital? Nu cumva devenise o piedică în toată puterea cuvântului pentru cineva care, orice ar fi zis, era în mod clar șef și, probabil, chirurg de primă mână?

După expresia ei, din care dispăruse entuziasmul, făcând loc tensiunii și stânjenelii, el își dădu seama că era derutată. Din păcate, ambii erau în aceeași situație. Habar n-avea cum să-i explice că cea pe care o idolatrizase întotdeauna uitase probabil de existența lor. Ezita să-i strice prima jumătate de ceas petrecută în Londra cu previziuni de rău augur, privind iminenta destrămare a căsătoriei surorii.

Propria reacție la aflarea știrii fusese una de surpriză, urmată de îngrijorare pentru Andrew. Prietenia lor rezistase, deși lucrul ar fi putut părea incredibil câțiva ani mai înainte. Când și cum se stinsese sentimentul lui pentru Melissa? Nu observase nici o manifestare a declinului. Nu știa decât că dispăruse, devenind, după ani de suferință, genul de afecțiune iritată pe care ar fi putut-o purta unei rude tinere și incredibil de proaste.

Ce ar fi putut face cu Emily? Până la apariția ei, nu-i trecuse prin minte ideea de responsabilitate, nu se așteptase să fie atât de interesat de viitorul ei. Totuși, era deja oripilat de ce-o aștepta în următoarele săptămâni și dorea s-o ferească de neplăceri.

Ajunseră în Piața St. Anne, umbrită de copaci plantați cu mai bine de două sute de ani în urmă. Aspersoarele trimiteau în lumina soarelui de septembrie o ploaie de diamante fine, iar izul de pământ ars de soare se amesteca subtil cu mirosul gazelor de eșapament.

Parcul fusese înconjurat pe vremuri de case elegante, în stil georgian, cu cercevele înalte și cu balcoane de fier forjat. Astăzi, nu mai erau în picioare decât două asemenea rânduri de case de secol optsprezece, iar majoritatea apartamentelor adăposteau angajați ai spitalului. Spre capătul pieții, pe cea de-a treia latură, un șir similar de construcții căzuse în paragină. Câteva lipseau, fiind demolate, iar cele rămase erau sprijinite cu contraforți de lemn și aveau ferestrele blocate cu tablă ondulată. De aproape zece ani – de fapt, cam de când James își terminase stagiatura – exista o controversă aprinsă privind viitorul lor. Ordinele de demolare emise de primărie erau urmate de proteste ale Asociației Arhitecților și ale locatarilor, având ca rezultat alte ordine, de conservare, de expropriere, până ce majoritatea locatarilor obosiseră și se mutaseră. În cele din urmă, unele fuseseră invadate de locatari ilegali, altele fuseră condamnate de către consiliul local, iar una ajunsese în patrimoniul serviciilor sociale, utilizată ca adăpost pentru vagabonzi și pentru copiii străzii. Zona aceea, cândva prosperă, degenerase, iar ceea ce rămăsese devenise anexă a Spitalului Central. Spre nord, acolo unde în 1940 o bombă demolase vreo zece clădiri, fuseseră construite reședințe pentru personal – apartamente și dormitoare – cu ferestre largi și pereți viu colorați, asemănătoare stilului continental, ridicate de administrație pe la jumătatea deceniului cinci.

Totuși, James opri în fața uneia dintre casele vechi și o conduse pe Emily la etaj, în sufrageria apartamentului pe care-l ocupa. Ea descoperi o sofa cam deșelată, o măsuță joasă acoperită de reviste de specialitate – The Lancet, Thorax, British Heart Journal – niște fotolii imense, confortabile, cu huse de creton decolorat și un perete acoperit integral de rafturi, pline de reviste și cărți. Pe o măsuță, trona un aparat portabil de electrocardiografie, similar celui folosit de tatăl ei, un ecran pentru studiul radiografiilor și alte câteva aparate pe care

nu le recunoscu. O încăpere de lucru, dezordonată, tipic bărbătească, însă prietenoasă, decise ea. Nepretențioasă, dar primitoare.

– Trebuie să sun la spital, spuse James, apropiindu-se de telefon. Pe urmă, o să bem un ceai și o s-o așteptăm pe Melissa. Încă nu scăpase de sete.

– Să mă ocup de ceai?

– Ar fi grozav. Să-ți arăt. Traversând holul, o conduse într-o bucătărie ordonată, dând spre spatele casei, și se întoarse la telefon.

Simțindu-se mai sigură pe sine, îndată ce căpătase permisiunea de a se face utilă, Emily vârî în priză ceainicul electric, scoase cești, farfurioare și lapte, rămânând apoi cu ochii pe clădirile spitalului, ce dominau priveliștea. Nici un semn de la Melissa, ciudat, dar măcar ajunsese cu bine la Londra, iar de luni urma să se integreze în marea familie a personalului spitalului, pe un post oricât de umil, dar făcând parte dintre cei care contribuiau la funcționarea unității de învățământ medical.

Apa începu să fiarbă și Emily prepară ceaiul. James se întoarse.

– În curând, voi fi obligat să trec pe la Terapie Intensivă, o informă el. Așa că am face bine să ne grăbim și s-o găsim pe soră-ta. Își bău ceaiul cu înghițituri mari, în viteză, sprijinindu-se de uscătorul de vase, adăugând o porție generoasă de lapte, pentru a-l răci. Nedorind să-l stânjenească, Emily procedă identic.

– Bine, spuse el, ridicându-se. Ar fi timpul să plecăm.

O conduse afară, dădu ocol pieții, trecând prin fața rândului de case dărăpănate. Ultimele două, destul de neîngrijite, cu vopseaua descojită, cu balcoane ruginite, păreau să fi fost ocupate de un locatar ilegal talentat la pictură – ușile de la intrare erau ornate cu imaginea meticulos executată a unor cozi de păun, destul de nepotrivite cu mizeria înconjurătoare. Dar cei doi păuni nu constituiră decât o surpriză măruntă, pentru Emily. Ceea ce urmă avu darul să-i distrugă

complet precara liniște. James se opri, lăsă jos valizele și strigă după Melissa.

Mai mult, spre stupefacția ei, din străfundurile casei, auzi răspunsul surorii. Apoi, într-o învârtejire de fuste lungi și-n tremurul platformei scării, Melissa își făcu apariția în fugă.

– Em, dragă, ai venit. În sfârșit. Minunat. Îmbrățișarea insuflețită și parfumul de mosc, atât de diferit de lavanda mamei, erau familiare și avură darul de a o îmbărbăta. Dar ce se întâmplase cu părul auriu al Melissei, atât de lung și de greu?

Spre stupefacția soră-si, capul ei era acoperit de o cascadă de cârlionți scurți, roșcați. Emily rămase năucită, clipind des.

Trebuia să fi fost o perucă. Sigur că da. Probabil că se organizase un concurs de frumusețe la spital – acasă, în Herefordshire, era metoda cea mai utilizată pentru strângerea de fonduri. Și probabil că o prinseseră pe Melissa la mijloc.

– Este perucă? Te costumezi? De ce?

Din spatele Melissei se auzi o tuse de avertizare. Era James.

Ce spusese? Ah, Doamne, ce groaznic. Roși, se încruntă și începu din nou:

– Scuză-mă, credeam …

– Ah, Em, ești groaznică. Sigur că nu-i perucă. E părul meu, pentru Dumnezeu. Nu-ți place? Hai, spune-mi că da! Își trecu degetele lungi prin bucle, aruncându-i soră-si o privire întrebătoare, de spiriduș. Sub ciuful roșcat, ochii ei verzi erau misterioși, iar trăsăturile cunoscute păreau să fi suferit modificări ciudate.

După James, avea un aspect depravat. Și dezechilibrat.

Melissa îi observă imediat reacția.

– Lui James nu-i place, îmi dau seama. Îi zâmbi fermecător, așteptându-i tăgada pripită.

Aceasta nu veni. Cândva, zâmbetul ar fi avut efectul scontat, dar azi nu reuși decât să-i declanșeze nerăbdarea.

– Ești gata? o întrebă, privind la ceas. Dacă vrei să te duc înapoi, în Knightsbridge, va trebui să vii acum. Sunt obligat să mă întorc la spital în cel mult jumătate de ceas.

– Mereu spitalul ăla nenorocit, oftă Melissa. Ai putea să te mai relaxezi și tu din când în când.

– Acum, spuse James, bătând cu piciorul în pavaj.

– Dragule, pur și simplu n-am cum să plec așa, din senin. Să-ți spun cum o să facem. Nu te mai preocupa. Em și cu mine putem chema un taxi.

– Emily vine de departe, zise el, cu o scurtă ezitare, și probabil că-i moartă de oboseală, după mine. Pe deasupra, s-a făcut destul de târziu. Nu crezi că…

– N-am nimic, protestă Emily, agasată. Și nu-i chiar atât de târziu. Ce-și închipuiau, el și Melissa, că au de-a face cu un bebeluș, sau ce? Furioasă, îl fulgeră cu ochi scânteietori.

– Sigur că nu-i. În spatele lui, Melissa se strâmbă conspirativ, cum făcea adesea când părinții lor se dovedeau inflexibili.

– Du-te, James, continuă ea cu hotărâre. La spital cu tine, imediat. Em și cu mine ne vom descurca de minune și fără ajutorul tău.

– Fie, răspunse el scurt și plecă fără alt comentariu.

Emily fu stânjenită. Se arătase atât de amabil, întâmpinând-o la gară și oferindu-i o ceașcă de ceai. Iar Melissa găsise cu cale doar să se strâmbe nepoliticos în spatele lui.

– Cât de scorțos a devenit, comentă ea. Nu-i da atenție, totuși. Nu ești obosită, nu-i așa?

– Sigur că nu. Încă indignată, Emily alungă sugestia imediat, dar continuă să-l urmărească pe James, cum parcurgea rapid distanța până la propria casă, dispărând apoi înăuntru. N-avea nici o justificare

senzația că Londra devenise dintr-o dată pustie, că rămăsese singură. Vorbea cu Melissa și urmau să ia un taxi până la apartamentul de lux din Knightsbridge, pe care-și dorise atât de mult să-l revadă.

– Dragă Em, o îmbrățișă Melissa din nou. Sunt atât de fericită că ai venit.

Dintr-o dată, Emily se simți mult mai bine.

– Chiar dacă astă seară lucrurile sunt nițeluș mai complicate.

Emily se luptă cu nodul din stomac. Oare îi stătea în cale? O stânjenea pe Melissa? Să fi devenit doar un motiv de neplăcere?

– Haide înăuntru. Abia aștept să-ți povestesc.

Asta suna mai încurajator. Dar ce căutau în magherniță asta?

– Totuși, nu prea avem vreme. Suflecându-și fusta de mătase imprimată cu un model prerafaelit, Melisa o luă în jos pe scară. Trebuie să înceapă petrecerea. Ceilalți au plecat după provizii de mâncare și băutură.

Casa scării puțea a igrasie și a tomberoane de gunoi. Foarte volubilă, Melissa intră voioasă într-o bucătărie de la subsol și se așeză la o masă acoperită cu resturi. Vino, o încurajă ea, cu ospitalitate de stăpână. Am o groază de lucruri să-ți povestesc.

Emily lăsă jos valizele și privi împrejur.

– Ce cauți aici? întrebă ea, cu îndrăzneală. O fereastră murdară, cu grilaj dădea spre casa scării. Sub ea, chiuveta era plină de vase murdare.

Ignorând mizeria dimprejur, lucru obișnuit la ea, Melissa își sprijini coatele pe masă, își trecu degetele prin părul roșcat și începu de la mijloc:

– E hogeagul lui Greg, veni explicația care nu clarifica nimic. O să-ți placă Greg. E cel mai tare.

– Greg?

– Da. Este – ah, ai să vezi cu ochii tăi.

– Vrei să spui că locuiește aici? Exprimând șocul, ochii ei trecură-n revistă pereții coșcoviți, tavanul plin de pânze de păianjen, fereastra murdară.

Melissa adoptă iar atitudinea ei conspirativă.

– Bineînțeles că-i nițel cam sărăcăcioasă, dar pe Greg nu-l deranjează. S-a specializat în copii-problemă, înțelegi, și spune că stând aici îi înțelege mai bine. Cu așa ceva au de-a face toată viața, zice el – este foarte dedicat. După el, Knightsbridge este "incalificabil". Zâmbi ca o mamă, în același timp mândră și amuzat-tolerantă. Încălzire centrală, mașini de spălat, mixere, aspiratoare, mașini de lustruit parchetul – Greg le disprețuiește pe toate. După el, nu-s decât o încercare patetică, mic-burgheză, de a fugi de realitate. Nu fac decât să ne distrugă sufletele.

Cu siguranță, Greg își luase toate măsurile de prevedere să nu-și pericliteze propriul suflet. Din încăpere lipsea până și cuptorul. Nu exista decât o mașină de gătit victoriană, plasată la mijloc, ruginită, plină de cenușă și câteva aragazuri de campanie, cu buteliile împrăștiate la întâmplare – probabil că aceste ustensile nu se aflau pe lista neagră a lui Greg.

Afară, pe scară, se auzi o zarvă tumultuoasă. Un trosnet și tropăit de picioare, glasuri pe tonuri ridicate, un hohot de râs, un ultim hit fredonat, iar bucătăria fu invadată – împresurând-o Emily rămasă fără grai, pe post de mobilă – de o hoardă de bărbați, îmbrăcați în haine albastre de doc, certându-se și vociferând.

Aduseseră cu ei o aromă înțepătoare de pui la grătar. Câteva pachete unsuroase aterizară pe masă, urmate de un tranzistor fixat pe Capital Radio, o pungă mare cu cartofi prăjiți și doi litri de vin.

Melisa sări în picioare și dispăru printre hainele de doc, iar Emily nu-i mai văzu decât vârfurile degetelor, cramponate cu pasiune de niște umeri slăbănogi, aparținând unui individ blond, cu fizic de lampadar și cu blugi soioși.

Emily, care se străduia să nu se zgâiască și să nu se agite, avu senzația că îmbrățișarea durase o eternitate. În preajmă, toată lumea discuta aprins, aparent fără s-o observe.

Își dorea să nu fi fost acolo. James se oferise s-o ducă în Knightsbridge. Ce bine ar fi fost să-i fi acceptat propunerea.

În sfârșit, Melissa se desprinse și făcu prezentările.

– Greg dragule, aceasta este Em. A sosit.

Oare chiar văzuse, sau își imaginase gestul scurt de plictiseală mascată făcut de Melissa în direcția lui Greg? Înainte de a-l fi putut înregistra, ochii albaștri care păreau s-o devoreze pe sora ei se întoarseră spre Emily. Gura mare pronunță cuvintele:

– Salut. Ni te-ai alăturat. Grozav. Hei, gașcă, asta-i Emily. Privirea mioapă a ochilor albaștri se întoarse la Melissa.

Nimic n-o pregătise pentru întâlnire. Fiindcă deși "hogeagul" arăta ca o maghernița, el era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Subțire și bronzat, cu membre prelungi, cu trăsături clasice și o coamă de păr blond, lucios, avea niște ochi albaștri ca marea.

În vreme ce Emily era împietrită, vinul fu turnat în pahare și petrecerea începu.

Capitolul 2

A doua zi, Emily se trezi când Carmel, o tânără de douăzeci de ani, provenind din Indiile de Vest, a cărei cameră o ocupase, anunță bine dispusă că se întorsese din schimbul de noapte și că dorea să se culce. Imediat. În unicul pat din cameră. Emily se ridică în pripă, cerându-și scuze, strânse sacul de dormit ponosit pe care i-l dăduse Greg, în vreme ce Carmel își pregătea propriul sac. Spre norocul ei, fata nu părea deranjată de faptul că o găsise pe Emily acolo, doar își anunțase intenția de a se culca de îndată, așa că dacă Emily dorea să-și ia lucrurile împrăștiate prin cameră, trebuia s-o facă fie imediat, fie după ora cinci. Înghesuindu-și posesiunile în valize, Emily îi spuse că va pleca în Knightsbridge, cu soră-sa, cât de curând.

– Sora ta? Adică, Melissa îți este soră? Carmel nu făcu nici o tentativă de a-și masca uimirea. Ca să vezi!

Îmbrăcându-se în grabă, Emily îi mulțumi pentru găzduire, își aruncă jacheta bej pe umeri și se îndreptă spre ușă.

– Nici o problemă, replică cealaltă, își trase fermoarul sacului și păru să treacă instantaneu în lumea viselor.

Casa era tăcută, iar Emily își închipui că dormise prea mult. Unde or fi fost toți? Traversă holul și coborî la subsol, îndreptându-se

spre bucătărie, căutând-o pe Melissa, dar sperând să găsească și un mic dejun. Tăcerea atotcuprinzătoare începuse s-o descurajeze, așa că se trezi pășind în vârfurile picioarelor.

Deschise cu precauție ușa și privi înăuntru.

Nimeni treaz. Dar acolo, pe canapeaua rahitică, cascada de bucle roșcate a Melissei se amestecase cu o coamă blondă, printre perne.

Greg.

Cu foarte mare grijă, închise ușa. În teorie, lipsită de prejudecăți, așa cum se considera, putea admite că, după zece ani de căsătorie, soră-sa avea o aventură. Dar teoria și practica erau două lucruri foarte diferite. Deși treceau printr-o perioadă excesiv de permisivă, fu zdruncinată de imaginea soră-si în pat, încolăcită lângă altcineva, nu lângă Andrew.

Nehotărâtă, se retrase de-a lungul scării, revenind în hol.

De fapt, n-avea de-a face cu ea, nu-i așa? Văzuse cu proprii ochii cât de îndrăgostiți păreau Greg și Melissa. Avuseseră un comportament natural, normal, acceptabil. Neplăcerea ei izvora probabil din vreo inhibiție copilărească, despre care până acum n-avusese habar. Fiindcă era supărată, n-avea nici un rost să nege. Ce-i putuse provoca alarma în imaginea celor două persoane necăsătorite – măcar nu una cu cealaltă – aflate în pat? Probabil că ea era cea anormală. Era exagerat de formalistă și de naivă. Oamenii făceau așa ceva mereu. Inspiră adânc, să-și calmeze nervii. Fusese luată prin surprindere, atâta tot. Londra n-avea cum să semene cu Herefordshire. Iar Melissa fusese mereu în avangardă. Deși probabil că situația de față nu putea fi descrisă ca o stabilire de noi tendințe.

Dar ce-i rămânea de făcut? Revenindu-și din ceea ce considerase a fi un prim șoc de puritanism, descoperi o senzație mult mai familiară: foamea. Trecuse de mult vremea micului dejun – dar cum să rezolve problema?

Fără îndoială, nu se așteptau ca ea să vină la bucătărie și să se apuce de făcut mâncare. Sau da? Se îmbujoră. Nu se simțea în stare.

Va fi nevoită să-și piardă vremea până ce aveau să se trezească. Dar cum?

Casa părăginită continua să fie tăcută.

Nu se putea întoarce în dormitorul de la mansardă. Carmel dormea acolo. Privi de-a lungul holului ponosit și murdar, în căutarea unei inspirații. "Revino-ți, Emily Goring", își spuse ea cu asprime. Își asigurase părinții, săptămână de săptămână, obositor, că era matură, pregătită pentru independență. Venise la Londra din proprie inițiativă, să-și trăiască viața. Așa că ce rost avea să bântuie astfel pe coridor, panicată de ideea că soră-sa era în pat cu Greg? Ce se întâmplase cu încrederea ei, cu dorința de aventură? Era la Londra! Dimineața aceea îi aparținea, putea face orice dorea. Era absolut liberă, părinții n-o așteptau acasă.

– Minunat, se îmbărbătă ea, încă nesigură.

Nenorocirea era că nimic nu părea minunat. Se simțea asaltată de accese demoralizante de dor de casă, îi lipsea Wistaria Lodge și bucătăria primitoare de acolo. Aragaz, frigider, cafetieră, prăjitor de pâine.

Nu putea continua să măsoare holul, speriată de strada de afară. Trebuia să-și revină și să iasă.

Deschise ușa de la intrare, făcu cu ochiul cozii de păun și coborî treptele murdare. La ora asta, piața era umbrită și răcoroasă. Dădu colțul și se pomeni în fața spitalului.

Recepția originală, despre care auzise de la tatăl ei, era ascunsă privirii, într-o curte interioară pavată cu piatră, în spatele construcției de secol optsprezece ce-i apăruse-n față, cu cele două aripi în stil gotic-victorian, din cărămidă roșie. Înghesuite împrejur, după cum dictaseră necesitățile și fondurile disponibile, se vedeau completările

secolului douăzeci, care aveau prea puțin de-a face cu simțul proporției sau cu estetica acestor vremuri – din nou, conform părerii părintelui.

Își putea da seama ce voise el să spună. Însă turnul modern al blocului operator – unde urma să lucreze – și grămada de șoproane sau excrescențe în formă de garaj îi vorbeau parcă despre propriul viitor, insuflându-i speranță și entuziasm, în vreme ce se plimba printre clădiri. Peste tot, oameni se grăbeau, împingând cărucioare cu containere metalice, sau coșuri cu lenjerie de pat, aducând mesaje sau băuturi răcoritoare. Alții discutau în contradictoriu pe marginea unor liste; angajații laboratorului, cu halate albe pătate, duceau seturi de eprubete; asistentele, purtând culori pastelate și bonete ca de stewardesă, se făceau nevăzute după colțuri. Văzu tineri înalți, în blugi, fete preocupate, cu bluze de pânză topită, și omniprezentele halate de doc albastru.

Era o adevărată lovitură. Costumul bej se dovedea o greșeală. Docul era la modă. S-ar fi simțit mai bine în blugii vechi, își zise ea cu regret.

Ajunse în parcare și descoperi mașina lui James, părând cam prăfuită sub lumina puternică a soarelui. Dintr-un motiv obscur, imaginea avu darul să-i ridice moralul, așa că porni veselă în căutarea unui mic dejun. Ajunse pe o străduță comercială. N-avea sens să rabde de foame până ce Greg și Melissa s-ar fi trezit. Era un prim pas spre emancipare și-l făcu într-un mic cafe-bar, aproape de spital.

După cafea, pâine prăjită și gem, se întoarse la spital, cu ideea de a se familiariza cu locurile și cu poziția diverselor compartimente. Era cu ochii-n patru să-l descopere și pe James. Ce bine ar fi fost să dea peste el – cu siguranță, ar fi sacrificat câteva minute s-o îndrume. Totuși, nu avu norocul ăsta.

Când se întoarse la casa dărăpănată din Piața St. Anne, se făcuse deja ora unsprezece. Oprindu-se în capul scărilor ce duceau la subsol, fu ușurată să audă voci.

Evident abia treziți, Greg și Melissa beau nes și mâncau fulgi de porumb cu miere. O invitară să li se alăture.

– Am mâncat deja. Am colindat pe afară vreo câteva ore.

Melissa nu putu să priceapă.

– Ce naiba aveai de văzut atât de devreme? Ai fi putut să aștepți să luăm împreună micul dejun.

– Voiam să explorez, sări entuziastă Emily, care uitase deja accesele de dor de casă.

– Ah, Em, probabil că ai înnebunit. Să explorezi mizeria asta? Nu-i nimic, mai bea o ceașcă de nes și pe urmă prânzim în Knightsbridge. Greg zice că trebuie să plece. Ce plictiseală!

***

În sfârșit, traversau Londra – cu autobuzul, la insistențele lui Emily. Neținând seamă de protestele îndurerate ale Melissei, ținuse să urce la etaj, iar acum, de pe platformă, privind în jos la magazinele de pe Piccadilly, la copacii și băncile din Green Park, lucind sub soarele de septembrie, își asigură sora, probabil a douăzecea oară, că-și va ține gura.

Melissa, cu buclele de culoarea trifoiului roșu, proaspătă și încântătoare în fusta lungă de mătase înflorată, pe care o purtase și în seara precedentă, cu o bluză de dantelă strânsă pe corp, ce lăsa la vedere destul de multă piele bronzată, continua să insiste.

– Înțelegi, nu-i așa, Em, că nu trebuie să sufli nici o vorbă? reluă ea.

– Ți-am mai spus că nu ai de ce să te temi.

– E grozav de important, totuși. Promite-mi că n-ai să-l menționezi pe Greg niciodată.

Autobuzul ajunse la Hyde Park și se opri să permită unui eșalon de cavalerie să intre în parc. Ochii lui Emily rămaseră fixați asupra panașelor roșii de pe coifuri, asupra harnașamentelor zăngănitoare și asupra cailor plesnind de sănătate. Își asigură sora, cu mintea în altă parte, că nu va scăpa nici un cuvințel.

– Concentrează-te, Em. Vocea Melissei era tăioasă. Nu te mai zgâi ca o turistă. Poți oricând să vezi cavaleriștii din Gardă. Ascultă-mă, este foarte important.

Aparent de acord cu ea, autobuzul se urni, dând colțul pe Knightsbridge. Caii și călăreții dispărură din raza vizuală.

– Acum, ai grijă să nu uiți, vrei? o rugă Melissa. Să nu le spui nici celor de acasă, de la Wistaria Lodge. Nu vreau să mai afle nimeni despre mine și Greg. Pricepi?

Autobuzul intră pe strada Sloane, iar ea își luă coșul de rafie, înhăță valijoara cu schimburi de noapte a lui Emily și își potrivi fusta.

– Este stația noastră. Vino.

Intrarea în blocul Oriel cu greu ar fi putut să fie mai diferită de fațada dărăpănată a casei din St. Anne Square. Aici se puteau vedea placaje de gresie neagră, ferestre în relief, cu cercevele de oțel inoxidabil. Înăuntru, călcară pe o mochetă maro-roșcat, groasă ca un covor de frunze de toamnă, printre pereții lambrisați cu lemn de plută. Spoturile luminoase se concentrau asupra unor vaze năpădite de frunziș, atârnând grațios: ceva ce semăna cu un curmal pitic, un filodendron și variate soiuri de iederă. Pătrunseră într-un lift cu panouri de culoarea alunei, care le duse silențios la etajul șase, în tot atâtea secunde. În spațiosul apartament mansardat, fură întâmpinate de ordine și curățenie, de o bucătărie complet utilată – pe care Greg

ar fi disprețuit-o profund – și de o menajeră italiană, cu ochi negri, ursuzi.

– Nu mi-ați spus, signora. N-am știut ce s-a întâmplat cu dumneata și cu signorina. Am fost îngrijorată.

Nu părea atât îngrijorată, cât mânioasă, își dădu seama imediat Emily.

– Ți-am spus că mergem la o petrecere și să nu ne aștepți, Anna. Tonul Melissei era surprinzător de împăciuitor. Sora mea a insistat să rămână până la sfârșit.

Ohii lui Emily se deschiseră larg. Ea fusese cea care insistase?

– Am crezut că o să telefonați, dacă nu mai veniți. Ce să-i spun domnului, dacă mă întreba?

– A dat telefon?

– Nu. Dar dacă ar fi făcut-o?

– Ei bine, îmi pare rău. Se făcuse târziu și mi-am zis că ai să ghicești ce s-a întâmplat. Acum, ce avem de mâncare?

– Dar mi-ați spus că luați prânzul la Harrods.

– Păi, m-am răzgândit. E prea târziu. Ce putem căpăta?

– Este un escalop, dar numai pentru astă-seară. Dacă mâncați acu', ce mai servim la cină? Domnu' o să vrea…

– Da, știu. Nu-i nimic. O să mâncăm escalopul acum. Pentru cină, poți prepara altceva. În fond, ai toată după-amiaza la dispoziție. Vom prânzi pe terasă, fiindcă e o zi atât de frumoasă. Vino, Em. Până-i gata masa, o să bem ceva.

Împinse ușile batante ce dădeau spre salonul vast, păși pe covorul crem mițos și, glisând ușa-fereastră, ieși în patioul situat atât de departe de zgomotul străzii de dedesubt.

Ca și camera de zi, terasa avea formă de "L", continuând și după colț, dând atât spre vest cât și spre sud, bucurându-se de lumina soarelui pe tot timpul zilei. Era foarte clar de unde provenea bronzul

Melissei. Astăzi, parasolarele erau ridicate, șezlongurile erau împrăștiate peste tot și exista și o canapea-balansoar. O umbrelă splendidă apăra de soare masa rotundă, albă, iar atmosfera încărcată și înăbușitoare de la nivelul străzii, lăsase locul aerului răcoros, adus de briza domoală ce răsfira petuniile roz și roșii, din alte vaze de beton, similare celor de la intrare.

Melissa se tolăni pe un șezlong și trase umbrela astfel încât să-i protejeze fața.

– Afurisită femeie, se plânse ea. Dumnezeu mi-e martor că o plătim destul. Și ai văzut-o, abia catadicsește să-mi arate un minim respect. Toată tevatura aia, doar fiindcă am uitat s-o sun aseară și s-o anunț în prealabil că vom prânzi aici. Cine se crede?

Legănându-se pe canapeaua înflorată, Emily își spuse că pluralul din "o plătim destul" se referea desigur la Melissa și Andrew. În timpul vizitei anterioare, nu reușise să întrevadă cât de complicată era viața soră-si. Petreceri în St. Anne Square, cu Greg, pe urmă înapoi acasă, la Andrew și la menajera prost dispusă. Emily era impresionată. Nu-i trecuse niciodată prin minte că, în afara telenovelelor, oamenii normali – ca să nu mai vorbim de familia ei – puteau să trăiască în felul ăsta.

Melissa își aruncă pantofii, își dezmorți degetele și se întinse senzual.

– Fii un înger, Em, și adu căruciorul-bar. Împinge-l încoace și am să-ți prepar un cocteil. Ne-ar prinde bine o băutură.

Găsi căruciorul de oțel și sticlă fumurie în vasta cameră de zi, îl împinse cu grijă peste covorul mițos și i-l duse Melissei.

– Ah, ești o dulceață. Ceva mai diluat, aș zice, nu-i așa? Drăguț, diluat și rece. Privi cu teamă în compartimentul pentru gheață. Ah, bine că măcar și-a amintit de cuburi. Ce-ai spune de un Pimm?

– Super. Era convinsă că Pimm nu consta doar în ceaiul de lămâie la gheață, pe care-l beau părinții ei. Sigur că trebuia să conțină și niște gin, precum și cruditățI. Era trăsătura specifică apartamentului de lux al Melissei și al lui Andrew.

– Du-te și cere-i Annei niște mentă și un castravete, vrei? Deocamdată, n-am chef să dau ochii cu ea.

Băutura fu urmată de o masă delicioasă – servită de menajera vizibil nemulțumită. Cu fiecare înghițitură, Emily reuși să treacă progresiv peste iritarea italienei și peste gândul că mânca ceea ce ar fi trebuit să fie cina lui Andrew.

– Unde-i Barnaby? se interesă ea, pe la jumătatea mesei. Se așteptase să mănânce împreună, își închipuise că tot apartamentul va fi la dispoziția lui. Doar cu o săptămână în urmă, Melissa îi spusese la telefon: "a început să meargă și să vorbească și nimic nu-l mai poate opri".

Totuși, acum ridică din umeri, impacientată.

– Mulțumesc cerului, a mâncat mai devreme, cu Joan, și doarme. Altfel, n-am mai avea nici o clipă de liniște. Este adorabil, desigur, dar și obositor.

Menajera se întoarse cu o excelentă cafea neagră, iar Emily îi fu recunoscătoare. Cu Pimmul și mâncarea, după o noapte de petrecere, ar fi putut adormi pe scaun. Dar cafeaua o revigoră. O parte din inhibiții fiindu-i înlăturate de băutură, se apucă s-o chestioneze pe Melissa cu privire la agitata ei viață amoroasă.

– Și te-ai vârât într-o aventură în toată legea cu Greg? De când îl cunoști?

– Te-am rugat…

– N-ai grijă, nu-i nimeni în apropiere. Trebuie să-mi povestești. Te rog, Melissa. Sunt moartă de curiozitate. Pe timpul călătoriei cu autobuzul, problema o preocupase aproape la fel de mult ca și vitrinele magazinelor, sau trupa de gardă.

Melisa arboră unul din zâmbetele ei care cerșeau milă și-și îndepărtă buclele din ochi.

– Ah, draga mea, protestă ea. Ești groaznică. Mereu vrei să știi tot.

– Prea bine, dar spune-mi. Adică, despre seara trecută. A fost prima oară?

– Nu. Sigur că nu. Greg și cu mine – ei bine, nu știu. Nu-ți pot explica.

Dar Emily era decisă să obțină amănunte. Cum să lase-n urmă Wistaria Lodge și să devină o fată modernă, de oraș, cum să se maturizeze, dacă Melissa nu-i povestea? Iar soră-si – care de luni de zile fusese obligată să țină pentru sine toată afacerea, de frica personalului de serviciu, loial lui Andrew – nu-i trebui prea mult. Emily, vibrând de emoție, obținu o relatare clipă cu clipă a primei întâlniri dintre Melissa și Greg, a relației care urmase, până în prezent.

Emily era mișcată. Totuși, bunul simț – calitate pe care o poseda, spre deosebire de soră-sa – o avertiză că viitorul le rezerva o mulțime de capcane.

– Și cum rămâne cu Andrew?

Iată o întrebare la care Melissa nu era pregătită să răspundă. După toate cele, nu de asta îi povestise aventura cu fantastic de frumosul, inteligentul și sentimentalul Greg.

– Ce-i cu el?

– Totuși, îți este soț, insistă Emily.

– Țin la el foarte mult, răspunse Melissa. Fraza păru văduvită de sens, de parcă ar fi învățat-o pe dinafară, cu luni în urmă, și devenise un automatism. Cu ochi umezi de iubire, se întoarse la tema favorită, privirea alunecându-i pe lângă Emily și pierzându-se în depărtare. N-am cuvinte să-ți explic ce minunat este, Em. Să-ți găsești în sfârșit sufletul pereche. Unicul. Toate celelalte probleme se trivializează, dispar în neant.

Problemele dispăruseră? Chiar și la șaptesprezece ani, Emily avea dubii serioase.

– Dar Andrew…

– Ah, Em, nu mă mai pisa. Nu trebuie să afle. Asta e singura soluție. Așa că trebuie să fii grozav de atentă să nu scapi vreo vorbă. Niciodată. Se ridică în capul oaselor și-și căută sandalele pe pipăite. Acum, am să fac o baie. Dacă vrei, poți face și tu, pe urmă. La patru, trebuie să ajung la coafor, așa că în după-amiaza asta ai să te distrezi singură. Du-te la Harrods și prospectează. Aruncă o privire ceasului de mână, un disc extraplat din aur, pe care-l primise de la Andrew de ziua ei, cu câțiva ani în urmă. Trebuie să mă grăbesc. După ce termin, am să te anunț. Când Andrew este plecat, poți folosi baia mea, dar când e acasă, va trebui să te mulțumești cu cea din camera copilului.

Baia Melissei, în care se intra din dormitor, fusese reamenajată de la vizita lui Emily. Pe atunci, era îmbrăcată în lemn de pin, cu mobilier alb. Acum, predominau onixul și auriul, cada era ovală, așezată într-un colț, închisă cu panouri de sticlă reflectorizantă. Emily se lăfăia, reglând din când în când robineții aurii, cu degetele de la picioare, gândindu-se la coama blondă a lui Greg, în subsolul lui mizer, aflat la o aruncătură de băț de Central.

Spitalul îi aduse în minte pe altcineva, desigur nici blond, nici dumnezeiesc de frumos. James. În vreme ce se ștergea cu prosopul bej lăsat de Melissa și se parfuma cu apa de colonie a soră-si, spre surprinderea ei, James puse stăpânire pe gândurile ei. Își puse cea mai bună fustă și se pregăti să se lase desfătată de Harrods.

Înainte de a părăsi apartamentul, porni în căutarea lui Barnaby. Se dădea în vânt după nepoțel. Menajera italiană, în continuare cu fundu-n sus și ocupată să pregătească noua cină, o informă – cu vizibilă plăcere – că întârziase. Copilul – sărmanul bambino, din cine știe ce motiv – fusese scos de doică în parc, la joacă.

Totuși, când se întoarse de la după-amiaza de admirat vitrine, Barnaby și Joan erau acolo, așa că luară ceaiul împreună. Melissa nu dăduse nici un semn, însă Andrew, care fusese toată săptămâna plecat în Scoția, apăru în momentul în care tocmai terminau de mâncat.

Barnaby țipă de bucurie, îndată ce figura părintelui apăru pe ușă. Tati, tati, tati, zbieră el cât îl țineau bojocii, își dădu drumul jos și traversă camera de-a bușilea, ajungând în brațele lui Andrew. Semănau izbitor. Forma capului, părul negru și ochii inteligenți – încă un Andrew, în miniatură. Curând, deveni foarte clar că cei doi se admirau reciproc. O dată cu apariția tatălui, pentru Barnaby nu mai conta nimeni altcineva. După o porție bună de hârjoană și țipete, părăsi încăperea comod instalat pe umerii părintești, trăncănind fericit. Andrew o asigură pe Joan că-și putea lua câteva ceasuri libere; chiar el avea să-l îmbăieze și să-l culce pe Barnaby.

Lui Emily, i-ar fi plăcut teribil să participe la îmbăiere, dar își dădu seama că ar fi fost în plus, așa că ieși pe terasă, se așeză pe canapeaua înflorată și se apucă să răsfoiască paginile revistei Vogue. Totuși, gândurile îi zburaseră în altă parte. Se simțea neloială – fără să știe față de cine. Melissa, Andrew, sau Barnaby? Sau față de toți trei. Evoluau pe o gheță subțire, iar ea, alături de ei. Oricând pojghița putea să cedeze. Și ce ar fi urmat?

La cină, ochii ei căprui se opriră admirativ asupra soră-si, care, îmbrăcată cu o bluză diafană și niște șalvari verzi, purtând niște sandale aurii, fine, flirta revoltător cu soțul ei.

După tura pe la vitrine de după-amiază, putea spune că ținuta o costase enorm pe Melissa – sau mai degrabă pe Andrew. Buclele roșcate aveau și ele un preț, deși plimbarea prin Knightsbridge îi demonstrase că erau tot atât de comune, pe cât era docul albastru în zona spitalului. Acum, aranjat și șamponat, părul îi conferea Melissei o ciudată fascinație, iar Emily pricepu că soră-sa, care-i părea astă-seară

jumătate vrăjitoare, jumătate spiriduș, era de fapt exclusiv seducătoare, capabilă să-i joace pe degete și pe Greg și pe Andrew. Fără îndoială că și pe James.

Ideea era dezamăgitoare, în mod curios, iar propria prețuire de sine se cam veștejise. Hainele ei erau provinciale și copilărești. Fusta bună de bumbac, aleasă cu grijă pentru ocaziile londoneze, părea demodată chiar și în după-amiaza petrecută la Harrods.

Nimic nu se potrivea cu ce-și imaginase ea. Apartamentul de lux era împânzit cu diverse capcane, pericole ascunse și nefericire. Ceea ce crezuse că va fi adăpostul ei sigur, împărțit cu o soră fericită și cu un cumnat vrăjit de propriul băiețel, se asemăna mai degrabă cu un ținut de nisipuri mișcătoare, plin de tensiuni și resentimente.

După cină, băură o cafea tare. "Un singur lucru trebuie să recunosc: Anna face o cafea excelentă. Ca toți italienii", comentă Melissa, pe terasă, în semiîntuneric, în briza răcoroasă, înconjurați de luminile orașului, care se aprindeau pe măsură ce se lăsa întunericul. Andrew turnă coniac în pahare, iar Emily înțelese dintr-o dată că-și începuse deja viața londoneză, dar ca oriunde, aceasta era plină de probleme.

Prima deveni deja subiect de discuție. Prânzul de duminică. Melissa voia să se întâlnească la Hilton, cu Andrew. Într-adevăr, era ziua liberă a Joanei, dar Emily ar fi putut rămâne acasă să aibă grijă de Barnaby, nu-i așa?

Andrew se opuse fără ezitare, sugerând un picnic la Hampsted Heath. Argumentă că lui Barnaby i-ar fi plăcut enorm. Melissa oftă, dar Andrew își impuse planul. A doua zi, merseră cu Mercedesul la Hampsted. Purtând iar o fustă lungă, Melissa stătea morocănoasă lângă Andrew, în vreme ce Emily, îmbrăcată cu mult disprețuita fustă de bumbac, încerca să se descurce cu încântatul și neastâmpăratul Barnaby, pe bancheta din spate.

Cu toate că mulțimile asaltaseră câmpul, Emily își dădu seama imediat că Hampstead era o zonă rurală – mult mai relaxată decât pretențiosul Knightsbridge.

– Înțeleg de ce ai vrut să-l aduci aici pe Barnaby, declară ea.

– Am discutat cu Melissa posibilitatea de a renunța la apartament, pentru o casă cu grădină, unde Barnaby să se poată juca în voie, în zona asta.

– Da, da. Un rai pentru Banby.

– Barnaby.

– Am zis Baa-Baa-Baa-Baanby, reluă ea, jucându-se cu cel mic.

– Dar Melissa s-a opus.

– Păi, Hampstead este frumos într-o zi însorită ca asta, recunosc. Dar iarna e complet lipsit de viață. Taximetriștii greu pot fi convinși să vină până aici. Nu-i deloc practic.

– Că tare te mai pricepi la lucruri practice, fetițo, o luă în râs Andrew, atingând una din buclele roșcate. Dar vorbise cu afecțiune și o privise cu vizibilă dorință, la fel de intens ca Greg.

Melissa profită imediat.

– Un apartament pe malul mării nu m-ar deranja, aruncă ea. Sau chiar în străinătate. O a doua reședință, într-o zonă însorită. Asta mi-ar fi pe plac.

– Când scap de deplasarea asta în Trinidad, vom mai discuta, promise Andrew.

– Așa vom face, aprobă Melissa.

Din clipa aceea, nu mai vorbi decât despre acel subiect, iar când plecă să-l conducă pe Andrew la aeroport, broda pe tema avantajelor Rivierei, față de munți. "Desigur, mai sunt și lacurile italiene", o auzi Emily, din hol.

Capitolul 3

Ziua în care Emily își începu lucrul la Central, coincise cu vizita a doi foarte importanți americani. Northiam sosi foarte devreme în blocul operator, flancat de cei doi străini, veniți din California pe la miezul nopții. Chirurgul, profesorul Cohen, era micuț, rotunjor și plesnind de sănătate – în spitalul unde lucra, era cunoscut drept omul de cauciuc, aluzie nu doar la mers, ci și la energia lui. Era însoțit de unul dintre specialiștii din propria echipă, doctorul Flanagan. Acesta părea posac, cu trăsături prelungi, suferinde și, conform spuselor Sorei șefe, nu vorbise decât de trei ori în cele șase ore petrecute acolo. Evident pentru toți a fost respectul copleșitor pe care-l dovedeau americanii, ei înșiși somități în domeniul chirurgiei toracice, cu sau fără vorbe, față de Northiam.

– Bună dimineața, soră. Să-ți prezint vizitatorii. Profesorul Cohen și doctorul Flanagan, din compartimentul cardio-toracic de la Ocean Hospital. Probabil că le-ai citit cartea. Au traversat Atlanticul ca să fie lângă noi azi – așa că sper că vom avea ceva interesant să le arătăm. Ei? Împrejur răsunară murmure măgulitoare, căci toți cei din încăpere știau că urma un adevărat tur de forță tip Northiam. Căutase printre fișele de internări, să găsească un caz clasic, apt pentru o demonstrație.

Americanii îi scriseseră, declarând că-i admirau munca și că erau impresionați de anumite detalii, apărute recent în revistele de specialitate. Era posibil să vadă cu ochii lor, întrerupând deplasarea spre Germania, la simpozionul la care urmau să participe?

Northiam îi prezentă pe James Leyburn și pe Mark Corrie – care stătea ca pe ghimpi, după o noapte nedormită, cuplată cu o indigestie nervoasă – pe propriul specialist în medicină generală, doctorul Amyas Miller și pe anestezist. Urmă o scurtă discuție, detaliind nu doar operația și felul cum urma Northiam s-o abordeze, ci și posibilele diferențe de tehnică operatorie și de dotare a sălii.

Operația era în plină desfășurare, deși la parter ziua de muncă abia începea, când Emily, purtând proaspăt spălatul ei costum bej și sandalele cu cea mai groasă talpă ortopedică, menite să-i ajusteze înălțimea, își făcu apariția pe coridoarele spitalului.

Wendy Stourbridge, secretara personală a lui Northiam, o auzi pe Emily tropăind pe culoar, ca o turmă de ponei.

Stânjenită, nou-venita pătrunse în încăpere, cu genunchii tremurând din cauza emoției, dar și datorită faptului că sandalele erau alarmant de instabile pe pardoseala lucioasă.

Wendy o salută încurajator, în vreme ce mintea îi lucra cu înfrigurare. Cu ce copilă se procopsise – iar pantofii ăia erau altă problemă. Ar fi trebuit poate s-o lege de birou, astfel încât Northiam – care, slavă cerului, ar fi trebuit să fie mai atent la vizitatorii americani decât la noua angajată – să nu observe oroarea aia de sandale ortopedice? Cel puțin, părea să fi renunțat la obiecțiile privind pantalonii la femei. De când se căsătorise cu Felicity Esher, cu mai mulți ani în urmă, părerile sale privind îmbrăcămintea de damă se înnoiseră miraculos. Ce bine ar fi fost dacă Felicity ar fi purtat și astfel de sandale, își spuse Wendy. Problema completării personalului s-ar fi simplificat enorm.

– Îmi pare rău, dar biroul tău este mic, declară ea. Pentru început, ai să stai cam înghesuită, dar asta-i tot ce putem face, deocamdată. Sara pleacă peste câteva luni – soțul ei a primit un post la Glasgow – și ai să-i iei locul.

Înaltă și colțuroasă la figură, cu păr negru, îmbrăcată cu inevitabila fustă de doc albastru și bluză de pânză topită, Sara rânji prietenos și spuse insinuant:

– Bună, fii binevenită pe galeră.

Wendy ignoră remarca și o anunță că Sara o să-i arate locul fiecărui dosar.

– Între timp, am să mă ocup de problemele urgente și pe urmă am să încerc să-ți formez o idee privind rutina zilnică – deși, de fapt, aici, nu prea avem program fix. Chirurgii vin când au vreme și ne coordonăm munca după ei. În dimineața asta, sunt toți în sala de operații, așa că avem șansa să venim la zi.

– Foarte necesara șansă, completă Sara, aparent autodistribuită în rolul de cor antic, cu menirea de a semnala necazurile. Îi arătă lui Emily unde se păstrau rechizitele și colecția aproape nelimitată de registre. Pentru Northiam, sistematizarea era foarte importantă și toate cele trebuia înregistrate într-o puzderie de registre contabile și carnete, "chiar dacă nu faci altceva decât să muți un obiect dintr-o margine a biroului în cealaltă", explică ea sardonic. Și dacă ții la viața ta, ai face bine să nu uiți, sau domnul Northiam o să-ți ia gâtul. Dacă aș fi întrebată, ar trebui ținut sub cheie și eliberat numai în sala de operații să-și facă numărul – dar și acolo ar fi necesar să se apeleze la blindaje. Ceea ce suportă James Leyburn ar da gata orice alt bărbat.

– Exagerezi, Sara. Ca de obicei. Vocea lui Wendy era tăioasă. Soție de doctor, trecută de patruzeci de ani, cu copii studenți, era subțire și bine făcută, cu bucle grizonante și cu o expresie glumeață. Dar n-am cum să neg că domnul Northiam poate fi uneori greu de

suportat. Ne ține permanent în priză. Desigur, este un chirurg eminent. Fără tăgadă, este cel mai bun din Londra, în domeniu, așa că are dreptul la unele ciudățenii. N-o lăsa pe Sara să te demoralizeze.

Departe de asta, Emily era tot mai convinsă că a lucra pentru un asemenea om constituia un privilegiu, iar perspectiva de a deveni singura persoană capabilă să se descurce cu monstrul genial o ispitea.

Oricum, nu prea avu vreme să cugete la acel viitor glorios. Dimineața dispăru fără urmă, în vreme ce bătea coridoarele în sus și-n jos. Mai întâi, Sara îi prezentă secția, apoi drumul spre blocul operator, spre Laboratoare, spre Radiologie, spre Fizioterapie, spre rezerve și spre Ambulatoriu – noroc cu vizita de sâmbătă, fiindcă altfel ar fi fost complet ametită. Apoi se familiariză cu toate obiectele din birou, până la ce fel de hârtie trebuia utilizată pentru fiecare tip de scrisoare, unde erau formularele, cum se utiliza copiatorul, cum să atașeze diagramele EKG la dosar, pe gustul domnului Northiam, și cum să completeze un formular după breviarul de operație. Află despre turele personalului la rezerve și la ambulatoriu. Lui Wendy i se păru că o ametise cu atâtea informații, așa că o trimise la masă mai devreme, împreună cu Sara, care profită de ocazie pentru a o descuraja din nou în privința lui Northiam.

– Îți va fi mult mai greu, o avertiză ea. L-am răbdat atât numai fiindcă știam că Bill se va transfera și n-am vrut să mai schimb locul de muncă încă o dată. Oricum, Wendy este o șefă grozavă și ai ce învăța de la ea. Pe urmă, mai este James al nostru. Toate sunt înnebunite după el. Northiam îl tratează ca pe ultimul gunoi – ah, nu doar pe el. Pe toți. Nenorocirea este că așteaptă performanțe uluitoare de la fiecare membru al echipei, în oricare secundă a fiecărei zile. Ar putea să mai treacă unele lucruri cu vederea, din când în când, să încerce să-i susțină pe ceilalți – să fie mai uman, uneori. Nici o șansă. N-a făcut-o niciodată. Ai să vezi. Oprindu-se să-și tragă sufletul și să

înghită niște suc de mere, Sara păru să se răzgândească. Vai, dragă, reluă ea cu vinovăție. Este prima ta zi, nici nu la-i cunoscut încă pe bătrânul diavol. Sper că nu ți-am turtit fesul?

Jucându-se cu linguriță în iaurtul cu zmeură, departe de a fi dezamăgită, Emily era doar decisă să reușească acolo unde ceilalți eșuaseră, să devină singura persoană capabilă să se descurce cu marele om, oricare ar fi fost dispoziția acestuia. Nu-i mai rămânea decât să-l cunoască.

În după-amiaza aceea nu-și făcu apariția. Însă primiră un telefon de la James, care se afla la Terapie Intensivă, aparent. Anunță că Northiam, acompaniat de cei doi americani, plecase la laboratoare, să ia un prânz întârziat cu Felicity. "Pe urmă," îi spuse el lui Wendy, înăbușindu-și râsul, "Northiam și Felicity urmează să plece la Hampton Court, împreună cu yankeii".

– Hampton Court?

– Așa a zis.

– Dar cum rămâne cu… ? S-a adunat un maldăr de hârtii de semnat și a fost căutat de foarte multă lume. Tuturor le-am spus că va fi aici după-amiază și…

Chicotul lui James se auzi clar prin telefon.

– N-ar fi prima oară. Va trebui să ceri scuze în locul lui. Am să vin să văd ce pot să fac, după ce rezolv treaba de aici.

– Mulțumesc, zise Wendy. Atunci, te așteptăm.

James își făcu apariția după o jumătate de ceas, însoțit de Mark Corrie.

– Am terminat mai iute decât mă așteptam, explică el. Salut, Emily. Cum te descurci?

Emily habar n-avea ce să răspundă, dar fu salvată de Wendy.

– Se descurcă de minune, spuse ea repede, încercând să capteze atenția lui James pentru problemele de serviciu. Acum, am sortat

scrisorile pe care le poți semna în locul lui, așa că ar fi bine să începem cu ele, astfel încât Emily să le poată duce la poștă.

– Bine. Așezându-se la biroul lui Wendy, James începu să treacă prin maldărul de scrisori și acte.

Sara îi aduse un vraf suplimentar.

– Astea trebuie semnate de tine. Să le las aici, împreună cu celelalte?

– Sigur că da.

James era împresurat de un munte de hârtii. Emily începu să le împăturească și să le vâre în plicuri, pe măsură ce el le semna, separând în același timp fișele, dosarele de caz și radiografiile, în alte maldăre. Biroul ei din colț fusese ocupat de Mark Corrie, care se ocupa de altă serie de scrisori, de notițe și benzi, împreună cu Sara, în vreme ce Wendy, la telefon, purta un dialog cât mai calm, încercând să amâne o întrevedere.

Trebuie să-mi păstrez calmul, își spuse Emily. Să nu intru în panică. Cu orice preț, trebuie să am grijă să nu fac vreo încurcătură. Mai bine încet dar sigur. Luă scrisoarea pe care James tocmai o semnase, puse copia în dosarul cazului și originalul în plic, întrebându-se cum va reuși să se descurce cu cele trei vrafuri, fără să aibă acces la propriul birou. Totuși, cumva, se achită de sarcină, iar muntele de hârtii din fața lui James începu să se micșoreze, în vreme ce grămezile din jurul lui Emily – una pe scaun și două pe jos – creșteau proporțional.

În final, el se lăsă pe spate, întinzându-se obosit, dar Emily era prea preocupată cu numărarea ca să-i observe sfârșeala. Număra scrisorile, comparându-le cu înregistrările din catastif, iar apoi cu dosarele. Spre ușurarea ei, socoteala se potrivi.

– Bun, îi spuse el lui Wendy. Am eliberat biroul. Mai e ceva?

– Sunt o groază de cereri care ar trebui rezolvate azi, răspunse Wendy, pe un ton de scuză.

Câtă vreme Emily duce scrisorile la poștă, le-am putea da gata.

– Perfect.

– Stai o clipă, Emily. Ați apucat să mâncați ceva?

Ambii bărbați izbucniră în râs.

– Probabil se referă la micul dejun, îi spuse James lui Mark.

– Și atunci, n-am apucat decât o ceașcă de cafea, nu-i așa? Nu-mi amintesc exact când. Dar nimeni nu s-a gândit să ne invite și pe noi, sclavii, la gustarea din laborator.

– Sunt sigură că pe Emily n-ar deranja-o să treacă pe la cantină, la întoarcere.

– Sigur că nu.

– Atunci, somon afumat și șampanie pentru toată lumea! sugeră Mark zâmbind.

– Sunt convinsă că Felicity îi tratează altfel, replică Wendy. Oricum, cine sunt americanii ăștia?

– Profesorul Cohen și domnul Flanagan. Și cu siguranță vor fi tratați cum se cuvine. Chiar eu am transmis mesajul. "Sandvișuri cu somon și vin la gheață, dar n-ar fi mai bine să trimită după niște gin, pentru americani?"

Biroul fu străbătut de suspine.

– Și ce a răspuns marele bărbat? vru să afle Sara.

– Mormăiala obișnuită. Pe care m-am grăbit s-o traduc imediat pentru distinsa doamnă: "perfect, splendid și poate că n-ar fi rău să-și ia măsuri de prevedere și să trimită pe cineva după gin." Figura lui bucălată se destinse într-un nou zâmbet, trecând cu privirea peste toți cei prezenți. Deja corpolent – nu depășise treizeci de ani – și exuberant, Mark Corrie, având aspectul unui zarzavagiu dickensian, era dotat cu niște mâini sigure, promițând să rivalizeze cu ale lui James, în cel mult cinci ani. Ceai fierbinte și sandvișuri cu brânză, sau ceva asemănător, adăugă el.

– Să mă duc cu Emily, s-o ajut…

– Ah nu, Sara, nu se poate, o întrerupse Mark. Va trebui să se descurce singură. Trebuie să terminăm aici înainte să mă cheme cineva.

Emily spera că va fi în stare să-și găsească drumul. Orice tăntălău ar fi trebuit să poată duce o tavă cu ceaiuri și sandvișuri și niște plicuri până la poștă.

– Să iei o carafă, o instrui Sara. Dacă le ceri o carafă o să-ți facă ceaiul pe loc și vei fi sigură că e proaspăt.

– Cel mai important este să te grăbești, interveni Mark.

– Uite, ia de aici, spuse James, întinzându-i un pumn de mărunțiș.

Emily îi vârî în buzunar. O dureau picioarele. Toată ziua alergase în sus și-n jos pe coridoare și pe scări, căutând acte lipsă, radiografii misterios rătăcite, dosare și fișe de laborator. Uneori, trebuia să ducă astfel de documente unor persoane care aveau nevoie de ele – și care nu ezitau să-i atragă atenția. Acum, îndată ce ieși pe ușă, fu cuprinsă de temeri. În primul rând, ar fi putut întârzia la poștă, iar multe dintre scrisori conțineau detalii privind consultații sau internări ce urmau să aibe loc a doua zi. În al doilea, putea să rătăcească drumul spre cantină, să dea peste vreo coadă, iar apoi, la întoarcere, să nu-l mai prindă pe James. Să-l lase fără ceai și sandvișuri, nemâncat de la micul dejun.

Dar se aflau în spital. Împrejur mișunau răniți și suferinzi, oameni care așteptau să fie salvați de doctori ca James și Mark. Pentru doctori și pentru pacienți, o masă pierdută nu însemna nimic. Probabil că nimeni n-ar fi observat că și-a ratat misiunea. Trebuia să învețe să acorde lucrurilor importanța cuvenită.

Întradevăr, era coadă. Formată de niște grăsani care vizibil nu se mulțumeau cu trei mese pe zi, ci le completau cu cel puțin douăsprezece gustări. Îi ura. În sfârșit, gâfâind, se întoarse și, spre ușurarea ei, îi găsi pe James și pe Mark. Se bucură de parcă ar fi ajutat

la o naștere în ambulanță sau ar fi făcut o traheotomie de urgență, în mijlocul Atlanticului, cu ajutorul unui pix.

O întâmpinară cu urale și se repeziră asupra mâncării. Cu gura plină, Mark remarcă:

– Ce bine că înălțimea sa se află în drum spre Hampton Court. N-ar aprecia transformarea biroului în sală de mese.

– Mă întreb uneori, cum își închipuie că supraviețuiește personalul, spuse Wendy, fără pasiune.

– Crede că rezistăm cu aer. Simplu. Am observat adesea.

– Desigur, de când lucrez pentru el, avem o dispută continuă privind gustările luate în birou. Nu-și dă seama că sunt esențiale.

James își turnă alt ceai.

– Ei bine, zise el împăciuitor, are și el dreptate. Cu toate aceste vizite simandicoase, s-ar putea ca biroul plin de farfurii murdare și borcane de iaurt să nu lase o impresie grozavă, cum se întâmplă la Ortopedie.

– Dar gândește-te la ortopezii ăia bine hrăniți, la energia, inițiativa și puterea minții lor. Problema noastră e că marelui om îi place teribil să respecte regulamentul. Își închipuie că, dacă și-ar da acceptul o dată pentru un sandviș cu șuncă, locul ăsta s-ar transforma îndată într-un soi de bucătărie de campanie pentru tot spitalul. N-are încredere în nimeni. Problema noastră constă în a ne asigura un nivel adecvat de nutriție. Mark clipi șiret și înghiți un sandviș întreg.

– Asta-i ultima bandă, Mark? întrebă Sara. Dacă este, te superi dac-o șterg acum? I-am promis lui Bill că ne întâlnim la cinci și jumătate.

– Bine. Îți foarte mulțumesc.

– Pleacă imediat, spuse Wendy. Emily și cu mine o să facem ordine pe aici.

– Mersi. Sara își scoase pantofii ușori, fără toc, pe care-i purtase la serviciu, încălțând în loc niște sandale cu talpă chiar mai groasă decât ale lui Emily.

Așa deci! Emily își spuse că trebuia să scrie acasă, cerându-le să-i trimită pantofii de sport și câteva tricouri.

– Dacă te duci spre Terapie Intensivă, Mark, o să mergem împreună, spuse James. Să vedem în ce stadiu sunt pacienții de astăzi.

– Bine, răspunse celălalt, ridicându-se.

– Mulțumesc pentru ceai și pentru compasiune, adăugă James, cu mâna pe clanță. Privi spre Emily, care stătea pe pardoseală, înregistrând radiografiile într-un carnet. Vreo oră am să stau la Terapie Intensivă, iar apoi o să mă duc prin rezerve, așa că am să mănânc între opt și nouă, cred. Vrei să mă acompaniezi? Sau e prea târziu pentru tine?

Fără să observe surpriza pe care propunerea le-o pricinuise celorlalți, Emily ridică ochii din carnețel, lăsă creionul, puse un deget pe numărul curent și îl asigură pe un ton agreabil că îi convenea de minune.

Se făcuse opt și un sfert, când el veni s-o ia de la Oriel House și o duse la un local micuț, dar vizibil scump, din Soho, comandând vin și mâncare delicioasă, de parcă ar fi sărbătorit ceva.

– Păi, chiar asta facem, replică el, ca răspuns la observație. Sărbătorim prima ta zi la Central.

James descoperi cu stupoare că era purul adevăr. Spitalul îi era casă, mai mult decât apartamentul în care locuia, și prezența lui Emily la birouri, aparținând "familiei" sale și însoțindu-l la cină, se dovedise extrem de plăcută – mai ales după o asemenea zi, în care Northiam plecase din senin la Hampton Court și-l umilise public, neinvitându-l la masă. Oricare altul ar fi invitat întreaga echipă. Nu și Northiam. Dar în mod normal, chiar și el ar fi trebuit să-și invite măcar primul

asistent. Cina în compania acestei copile liniștite și fermecătoare se dovedea o compensație uimitor de binefăcătoare.

Emily se schimbase și purta o fustă lungă, înflorată și o bluză mulată, neagră. Devenise o tânără extrem de atrăgătoare. Nici o îndoială, urma să fie foarte curtată la Central. Gândul nu-i produse plăcerea scontată și ferindu-se să analizeze motivele acelui acces de – de ce? Doar n-o fi fost gelozie, nu? Ridicol – aduse în discuție un subiect care să-i acapareze garantat atenția, operația din cursul dimineții și comportamentul ciudat al lui Northiam.

Pentru Emily, era o plăcere să-l asculte recapitulând evenimentele zilei.

– Ah, da. Cum a mers operația? Dar americanii, cum s-au purtat? Toată lumea vorbea despre ei.

– Erau foarte buni. Și amabili. De fapt, operația a decurs excelent. Northiam s-a întrecut pe sine. Americanii au fost vizibil impresionați. Îndrăznesc să spun că ăsta este motivul ieșirii la Hampton Court – deși cred că a existat și dorința de a-i ține cât mai departe de mine. Sigur că ăsta fusese motivul. Până ce nu-l formulase, nu înțelesese pe deplin comportarea lui Northiam, după terminarea intervenției chirurgicale propriu-zise.

– Să-i țină departe? sări Emily. De ce?

– Dacă-ți spun, trebuie să rămână între noi. nici un cuvințel la spital.

– Jur. Sunt o persoană de încredere, să știi. De când am început să-l ajut pe tata la cabinet, m-am obișnuit să țin secrete. Tata m-a pus să-mi iau angajamentul – un fel de jurământ hipocratic. Nici Melissei nu-i povestesc nimic. Își zise că poate că nu era cel mai nimerit argument.

– Sper să n-o faci. Ei bine, uite cum stă treaba. Simțea nevoia să scape de presiune, ca să nu explodeze. Northiam și cu mine avem

opinii diferite asupra deschiderii de care trebuie să dea dovadă sistemul de sănătate publică. El spune că trebuie să fie deschis vizitatorilor din străinătate. După el, știința medicală trebuie să fie internațională, adică trebuie să împărtășim tuturor atât eșecurile cât și reușitele. Învățând unii de la alții, pe termen lung, toată lumea are de câștigat.

– Dar tu ești de altă părere?

– Tind să las rațiunea deoparte, cum spune el. Nu-mi place. Oricâtă logică ar avea – iar argumentele lui sunt solide – mie mi se pare de neiertat. Astăzi, de exemplu, le mormăia ceva americanilor – de fapt continuă pe tema asta de câteva săptămâni – despre marele scandal al pacemakerelor.

– Sara a pomenit ceva despre asta, la prânz, dar…

– Știi ce-i ăla un stimulator cardiac? Spre deosebire de Melissa, care și-ar fi închipuit că e vreo tendință nouă a modei, probabil că Emily era la curent cu termenul. Avea dreptate.

– Un dispozitiv care se implantează pentru a regulariza bătăile inimii cuiva, răspunse ea cu precizie. Atunci când partea inimii responsabilă cu ritmul bătăilor, cu un nume ciudat, hm …

– Fasciculul lui His.

– … când nu funcționează corect.

– De ce n-ai făcut medicină?

– Eu? Era uimită de sugestie. De ce aș fi încercat? Mama este secretară, iar eu îi semăn, îmi place munca asta, oricât ți s-ar părea de incredibil. Așa cum ție îți place chirurgia. Prefer să am și cunoștințe medicale, dar n-aș putea profesa în domeniu, ca tine sau ca tata. Zi mai departe.

– Ei bine, implantarea de pacemakere este una din operațiile frecvente la noi. Amândoi realizăm asemenea proceduri, iar în zilele noastre riscul este minim. Operația este simplă – deși pe vremea

tatălui tău nu se făcea deloc. Pe atunci, nu se opera pe cord deschis. Lucrurile au evoluat.

– Și care-i clenciul?

– Prețul.

– Dar dacă salvează vieți? Sunt atât de scumpe pacemakerele?

– Aproape tot ce se folosește în chirurgia cordului este teribil de scump. Problema este că stimulatoarele curent folosite costă cam jumătate din cele considerate bune de Northiam. În asta constă de fapt marele scandal al pacemakerelor.

– Cel pe care-l dorește el este chiar atât de bun?

– Nu-l preferă întotdeauna. Numai în unele cazuri.

– Dar în acele cazuri, este mult mai bun?

– Ca să fiu sincer, până de curând, nimeni – inclusiv Northiam – nu știa cu siguranță. Dar am făcut un studiu statistic, iar răspunsul este că, în anumite ocazii, este de dorit să folosim varianta mai scumpă. Uneori, poate elimina necesitatea unei intervenții ulterioare – deși există și cazuri când aceasta nu poate fi evitată.

– Și chiar costă atât de mult?

– Ah, păi, asta îl irită pe Northiam. Nu-i scump decât în ochii celor de la aprovizionare. Se pare că șeful lor nu-i în stare să vadă dincolo de vârful nasului. Folosite în cazurile despre care vorbeam, pacemakerele ieftine ar costa de fapt mai mult, fiindcă înlocuirea ar însemna adăugarea costurilor legate de o nouă operație. Ar costa mai mult chiar dacă te rezumi la aspectul pur financiar. Așa că, Northiam – care mai deține și funcția de consultant în Ministerul Sănătății – a înaintat un memorandum, în care explica toate astea, precum și faptul că în timpul pierdut cu noua intevenție, chirurgii ar putea rezolva alte cazuri.

– Deci a demonstrat justețea cheltuielilor sporite?

– Într-adevăr. Cu toate protestele. Dacă și-ar ține gura, lucrurile s-ar rezolva de la sine. Nu-s de acord că în acest stadiu, se apucă să deșerte sacul în fața americanilor ăstora. Birocrația se mișcă lent peste tot, să recunoaștem, iar eu știu bine că sistemul de sănătate publică are cea mai mare inerție. Dar în principiu, problema a fost rezolvată, n-ar mai trebui decât să aștepte. Cu un minim de bunăvoință, această bătălie finală ar fi putut fi evitată. Râse scurt. N-am asemenea noroc. De câteva luni, administrativul și Northiam se dau peste cap să se irite reciproc și să se contrazică.

– Sigur, dar cei de la administrație își dau seama cu cine au de-a face? Adică, Northiam are un renume internațional, este faimos, un fel de celebritate în domeniu. Nici un administrator n-ar trebui să-și vâre nasul în sala de operații a lui Northiam, nu-i așa?

– Asta, rățușco, este exact ceea ce s-a întâmplat.

– Dar cum e posibil? Oricum, ai spus că e consilier în minister, așa că n-are decât să decidă care stimulator va fi utilizat.

– În teorie, așa este. În practică, recomandările lui au fost acceptate. Dar această decizie trebuie să treacă de un număr de comisii, înainte de a deveni oficială. Uneori, durează câteva luni până să ajungă la nivel executiv. Dar chiar și așa, ministerul a emis o directivă privind stimulatoarele cardiace și majoritatea spitalelor o aplică deja. Numai că, norocul nostru, copia destinată Spitalului Central s-a rătăcit pe undeva și, între timp, un novice de la aprovizionare și-a găsit să-l informeze pe domnul Northiam că utiliza un model greșit și că trebuie să înceteze imediat.

– I-au spus că greșește? Vocea lui Emily se ridică a neîncredere.

– Em, draga mea, ești o fată croită după gustul lui Northiam și-ți prezic un viitor strălucit aici. Tonul tău oripilat l-ar fi uns la inimă. Oricum, acum pricepi de ce este atât de pornit. I-a acuzat pe cei de la administrație că încearcă să-i îngrădească responsabilitatea medicală.

A raportat incidentul peste tot – la Colegiul Regal al Chirurgilor, la Asociația Medicală Britanică și, desigur, la Ministerul Sănătății. Admit că sistemul de sănătate publică ar fi mult mai eficient dacă toată lumea ar reacționa la fel de puternic la asemenea comportament neprofesionist. Oricum, a fost un tumult grozav, iar azi, Nmorthiam era nerăbdător să relateze americanilor despre războiul pe viață și pe moarte cu cei de la administrație. A făcut o mulțime de aluzii la "independența judecății clinice, pe care unii dintre colegii mei sunt gata s-o trădeze" – asta era o împunsătură la adresa mea, pricepi – prevestind preluarea serviciilor de sănătate publică de niște birocrați fără chip. Și cum nu m-a invitat la masa organizată, lucru pe care l-ar fi făcut în mod normal, iar apoi a șters-o la Hampton Court în modul ăsta enervant, îți pot garanta că până acum le-a turnat întreaga poveste. Privi spre ceasul de mână. La naiba, va trebui să plec. Îmi pare rău, Emily, sunt la fel de nepoliticos ca Northiam, obosindu-te pe tot timpul mesei cu ceea ce se petrece în spital.

– Dar mi-a plăcut.

– Am să-ți chem un taxi. Mi-e teamă că nu mai am vreme să te conduc. Doar dacă… Se întrerupse, gânditor. Ai mai fost la Terapie Intensivă? Ți-au făcut prezentarea locului, azi-dimineață? În mod foarte ciudat, nu-i venea să se despartă de ea.

– Mi-au arătat secția, ca să mă pot orienta, și am văzut ușile de la Terapie Intensivă. N-am intrat. Se simțea plină de speranță. Oare o s-o invite să-l însoțească? Mi-ar plăcea să văd, dacă se poate. Crezi că…

– Poți veni cu mine. Singura problemă este că va trebui să-ți găsești singură drumul, la întoarcere.

– Nu contează, îl asigură Emily, cu pasiune. Am să găsesc ușor un taxi.

– Prea bine, atunci. Să mergem.

Capitolul 4

La Central, ar fi putut să fie amiază, la fel de bine ca miezul nopții. Zor, saluturi, mulțime – și toți se cunoșteau între ei. Emily era singura străină. Totuși, situația n-o deranja. Obișnuită de mică să-și însoțească tatăl la vizite, nu se depărtă la mai mult de douăzeci de centimetri de umărul lui James, de parcă ar fi fost atașată cu lipici, îl urmă în lift și prin ușile de la Terapie Intensivă.

Sau poate mai potrivit ar fi fost termenul "foaier", pentru acest loc, unde atmosfera amintea de hotelul favorit al Melissei, dar și de o farmacie elvețiană. Calmul liniștit, eficiența preocupată erau caracteristice medicinii. Dar încăperea aducea mai degrabă cu asistența medicală privată, dintr-un local luxos – destinat parcă șeicilor arabi. Adevărul era că adesea chiar adăpostea șeici, ca și orice altă persoană care avea nevoie de îngrijire cardiologică, de rezerve, de săli de operație, de tratamente ambulatorii.

Ușile cu senzor se deschiseră la apropierea lor. Luminile erau aprinse; se auzea un zumzet constant; totul lucea de curățenie; iar fluxul continuu de halate albe și uniforme era însoțit de un murmur abia reținut de voci. Înăuntru te izbea abundența de aparatură. Emily nu mai văzuse asemenea îngrămădire. Iar printre mașinării, se

vedeau pacienții. Plăpânzi, fragili, păreau să fie complet la mila acelor aparate. Ea știa că majoritatea nu făcea decât să le susțină efortul de a rămâne în viață.

Aparatele și personalul – desigur, nici unul n-ar fi reușit fără contribuția celuilalt. Oameni ca James și Northiam.

Și… spre consternarea ei, Northiam era acolo. Nu arăta deloc așa cum se așteptase. Și-l imaginase ca pe un taur de om, cu forță covârșitoare, zgomotos. Dar iată-l, o siluetă micuță, tuns scurt, cu mustață subțire și ochi ca niște lasere. Un bărbat micuț cu aparență surprinzător de puternică. Impactul imensei autorități nerăbdătoare o făcu să se retragă involuntar, dorindu-și să se poată face nevăzută imediat, să se întoarcă și s-o rupă la fugă.

Totuși, reuși să se mențină pe loc, supraviețuind scurtei prezentări făcute de James.

Urmă al doilea șoc. Felicity Northiam. Cum era posibil ca șatena suplă, minunată, să fie nu doar un excelent patolog, dar și soția acestui bătrânel furios?

Desigur, alții avuseseră aceeași reacție, înaintea lui Emily. Cu două decenii mai tânără decât Northiam, Felicity îl luase de bărbat cu cinci ani în urmă, spre surpriza tuturor contemporanilor din Central.

Din cauză că Felicity Esher, cum o chema pe atunci, fusese logodnica recunoscută a lui Tom Rennison, pe când acesta era prim asistent al lui Northiam. Când Rennison plecase, toată lumea crezuse că Felicity avea să dispară și ea. Numai că ea rămăsese pe loc și, la timpul potrivit, se măritase cu Marcus Northiam. Fusese noutatea anului.

Era fericită? Sau își mai amintea de Tom? Nimeni n-ar fi putut spune. Felicity se dovedea impenetrabilă.

Nu lipsiseră previziunile dezastruoase. Singurele calități comune celor doi, se spunea cu rea– voință, erau aroganța intelectuală și

nerăbdarea – cam șubred fundament pentru o relație fericită. În mică măsură, totuși, cum se constatase în departamentul cardio-toracic, ea reușise să-l schimbe în bine. De exemplu, Northiam începuse să priceapă câte ceva despre modă. Existau cazuri – unul sau două pe an – când acceptase necesitatea ca una din subalterne să plece mai devreme, pentru a fi punctuală la coafor.

Desigur, Emily nu știa nimic din toate acestea, rămânând doar uimită de tinerețea și frumusețea lui Felicity. Înaltă și suplă, cu părul auriu-roșcat prins la ceafă, cu fusta de șifon de culoarea smaraldului – pe care o purtase la cina de la Waldorf, în prezența americanilor – drapată în jurul gleznelor, Felicity atrăgea toate privirile.

Ceea ce nu bănuise Emily, era efectul propriei persoane. Ochii bătrânului indispus și ai frumoasei roșcate se întâlniră, purtând interogări nerostite. De îndată ce rămaseră singuri, Northiam întrebă:

– Crezi că James și-a găsit în sfârșit o prietenă?

– Nu numai că a găsit-o, dar a și implantat-o la birouri, după cât se pare.

– Asta e demn de observat.

Și astfel, zvonul care se născuse o dată cu invitația la cină făcută de James, se răspândi ca un incendiu de pădure.

În seara aceea, totuși, Northiam se purtă de parcă ea ar fi fost invizibilă, mulțumindu-se să spună, imediat după prezentări:

– Am trecut pe aici să văd ce-i cu pacientul de azi-dimineață, James.

– Desigur.

– Am să vă las, zise Emily în grabă, adresându-se spinărilor celor doi. Coborî cu liftul, ieși în curte și apoi în piața tihnită.

Era binișor trecut de miezul nopții și în loc să ia un taxi, cum presupusese James, plecă pe jos, cu gândul la ziua care se încheiase, simțindu-se deja parte a acestei mari instituții de învățământ medical, lucrând pentru chirurgi, bătând coridoarele – niciodată din nou

cocoțată pe sandale oropedice – cu treabă. Și triumfal, încoronând experiențele zilei, tocmai părăsise Terapia Intensivă, unde fusese prezentată șefului, renumitul Marcus Northiam. Asta însemna viața londoneză și-i venea ca o mănușă.

Spre capătul pieței, apropiindu-se, văzu lumină la subsolul casei cu coadă de păun pe ușă. Vru să treacă înainte, dar se opri, ezitând la gândul că Melissa era acolo, cu Greg.

Soră-sa fusese vizibil deranjată, aflând că James o invitase la masă.

– Ah, doar n-o să-ți petreci seara cu el, izbucnise ea. N-ai putea să-l refuzi? Ai să te plictisești teribil și, în afară de asta, voiam să te iau cu mine, la Greg. I-am spus că o să venim împreună.

– I-am promis lui James. Fusese fermă și repetase, atunci când Melissa insistase. Dacă m-ai fi anunțat, puteam să-i spun că sunt ocupată. Acum însă, nu mai pot da înapoi.

– Încearcă să scapi de el cât mai iute și vino singură, o instruise Melissa.

La aproape unu dimineața, nu se putea spune că ar fi fost devreme, totuși, Melissa probabil că era încă acolo. Sunetul unei ghitare se ridica până la ea și, în ciuda oboselii, muzica și vocile o atraseră și coborî scările spre lumina pâlpâitoare de lumânare, atât de misterioasă și incitantă.

***

Acea primă zi urma să fie etalon pentru toate celelalte, cinci ore de somn devenind o medie. La șapte, cobora din pat cu ochii cârpiți de somn, se trezea abia sub duș, lua micul dejun în camera copilului, cu Barnaby și cu Joan – rareori, Melissa se trezea înainte de zece – iar apoi

era sorbită de vârtejul mulțimii grăbite din stația de metrou. Din momentul acela, până seara, se integra personalului de la Central. La birou, reușea să-și facă treburile, să consemneze orice detaliu în registre. Își rezolva sarcinile cu acuratețe și metodic, iar la stenografie se pricepea foarte bine, astfel că Wendy sfârși prin a o considera mult mai de încredere decât pe pripita Sara. Singurul handicap era viteza de dactilografiere, mult inferioară Sarei, cu toate că se străduia s-o îmbunătățească. Reușea din ce în ce mai bine să-i recunoască pe cei care intrau în încăpere – spre marea ei ușurare – medici, patologi –spre exemplu, soțul lui Wendy–, radiologi, fiziologi –soțul Sarei–, biochimiști, anesteziști. Lista aproape că nu avea sfârșit și, la început, era foarte stânjenită dacă nu putea să-i deosebească la telefon, sau pe viu. Mai târziu, se înroșea de fiecare dată când își amintea gafele comise. Îl confundase pe doctorul Amyas Miller, eminentul specialist în medicină, aparținând echipei lui Northiam, cu Fred, brancardierul. Întrucât, deși nu se prea vorbea despre asta, cei doi semănau atât fizic, cât și ca glas –ca s-o spunem pe șleau, ambii foloseau dialectul cockney,– toată lumea izbucnise în râs, când pățania lui Emily devenise cunoscută.

– Nu te necăji, dragă, spusese Sara veselă. Toți am pățit-o.

Pe Northiam continua să-l considere înspăimântător. Totuși, fu asigurată că, aparent, șeful avea o slăbiciune pentru ea, ceea ce era suficient pentru a-i asigura viitorul în cadrul secției.

În mai puțin de două săptămâni, începu să fie înconjurată de pretendenți, nerăbdători s-o scoată în oraș. Mark Corrie, precum și o serie de stagiari de medicină sau de chirurgie, pe care-i cunoscuse în timpul turelor. Captase și atenția unuia dintre administratori, precum și pe cea a lui Matthew, costelivul australian, cu vorbă tărăgănată și păr de culoarea nisipului, care, din motive de comoditate, locuia într-o rulotă, în parcarea spitalului. Prietena îl aștepta acasă, cel puțin asta

spera el. Îi arătase lui Emily fotografii ale casei părinților, de lângă Sydney și ale lui Jackie, cea cu care urma să se însoare, după terminarea lucrării de doctorat. O luă cu el, să-i arate peisaje, căutând cu răbdare în ghid, minunându-se – așa cum făcuseră și Northiam cu americanii, cu excepția faptului că ei se aflau într-un Rolls – admirativ la Hampton Court, la Windsor Castle, la catedrala din Canterbury, precum și la Oxford sau Cambridge. Când ieșeau împreună, Emily participa la cheltuieli, plătea jumătate din benzină. Se mulțumeau cu mese ieftine, pregătite chiar în rulotă – într-un decor foarte diferit de cel al apartamentului de lux al Melissei.

De fapt, viața ei se desfășura în trei ipostaze foarte diferite. La spital, în casele cu uși pictate, din piața St. Anne, și-n apartamentul din Knightsbridge. Cele trei nu se amestecau și învăță repede că n-avea nici un rost să le povestească, Melissei și lui Greg, despre spital – sau lui James, despre ceea ce el numea "amicii tăi de la celălalt capăt al pieței".

Statura lui James era cu un cap deasupra celorlalți membri ai echipei, iar pentru ea, esența vieții de spital consta în scurtele lui apariții, în trecere spre sala de operații, spre Terapie Intensivă, spre rezerve, sau spre Ambulatoriu. Trupeș, blând, vorbind direct și pe-ndelete, radia siguranță și integritate.

Asumase rolul de protector și gardian, urmărind-o cu ochi părintesc. Prima invitație la cină fu urmată de multe altele – cam o dată pe săptămână, la sfârșitul zilei de muncă.

În birou, telefonul începea să sune, iar ea răspundea. "Em, aici James." Nu că ar fi însemnat cine știe ce, desigur. De obicei, el continua cu "Ai transcris înregistrarea? Aș vrea să…" sau, alteori, cu "Sunt gata scrisorile alea?"

Cu puțin noroc, îi răspundea "tocmai sunt la ultima."

– Grozav! Îndată ce-s gata, poți să mi le aduci la Ambulatoriu? Dacă ajungi aici în cel mult zece minute, le-aș putea semna, înainte de a urca la rezerve.

Dar uneori, spunea:

– Em? Ce-ai zice de o cină în oraș? Mă gândeam că am putea…

Desigur, adesea îl refuzase. Fie că-i promisese deja lui Matthew să-l însoțească la un muzeu, sau primise invitația lui Mark Corrie, căruia îi plăcea să exploreze micile localuri din Ghidul Restaurantelor. Oricum, n-ar fi putut să aștepte în fiecare seară, în eventualitatea că James ar suna.

În orice caz, când se întâlneau, de obicei, se comporta de parcă ar fi discutat regimul alimentar al vreunuia dintre foștii pacienți. Emily râdea de interogatoriile despre mesele ei, necăjindu-l pentru atitudinea lui, cu lejeritatea unei surori mai tinere, cum se și simțea. Cu toate că n-ar fi admis, îi plăcea senzația de siguranță pe care i-o furniza acea grijă, dar mai ales îi plăcea compania lui. Curând, începu să aștepte cu nerăbdare serile petrecute împreună, să se îmbrace cu grijă sporită, ca să nu-l facă de râs. După toate cele, era foarte sus pe scara ierarhică de la Central.

Când ieșeau în grup, la vreo sărbătoare, Emily era acceptată drept partenera lui obișnuită. De câteva ori, petrecerile l-au inclus și pe Northiam, cu Felicity. În cele din urmă, într-o seară, fu invitată să-l însoțească pe James la un dineu, organizat de Northiam, în cinstea unui distins chirurg din Cairo. Pentru acea ocazie, Emily împrumutase o minunăție de fustă de la Melissa. Soră-sa, cu un cap mai înaltă, îi sugerase o fustă midi, care lui Emily îi ajungea până la glezne, de culoarea mandarinei, ce se îmbina perfect cu tenul ei brunet, punându-i în valoare silueta, astfel încât chiar Northiam păru s-o observe, renunțând la privirile lui de obicei suspicioase.

– Ce rochie minunată, Emily, remarcă imediat Felicity. Nu cumva este o Yuki?

– Ba da. De fapt, îi aparține soră-mi – nu voiam să vă fac de rușine. Privi împrejur, ușor stânjenită.

James o îmbărbătă imediat.

– De parcă așa ceva ar fi posibil, izbucni el, uitându-și mâna pe umărul ei. Felicity și Northiam schimbară priviri cu înțeles.

Alteori, nu se găteau deloc. James o plimba prin Londra, prin City, adevăratul centru financiar și comercial al capitalei, arătându-i capodopera lui Wren, catedrala St. Paul, precum și alte biserici reconstruite de același arhitect, după marele incendiu din 1666. Văzură și biserici mai vechi, al căror nume reflecta de obicei ocupația predilectă a locuitorilor din zonă: St. Michael Cornhill, St. Mildred Bread Street, St. Catherine by the Tower, sau St. Andrew by the Wardrobe, precum și favorita ei, St. Nicholas Shambles.

Tot împreună, explorară piețele, străduțele înguste și grădinile ascunse ce înfloreau pe neașteptate între acele clădiri mohorâte. Lângă St. Paul, găsiră trandafiri târzii încă înfloriți și de asemenea în grădina bisericii St. Sepulchre Without Newgate, distrusă de bombardamentele din 1940. Sau în Russell Square, înconjurată de un melanj de stiluri arhitectonice – de la goticul extravagant al hotelului Russell, până la construcția de sticlă și oțel a noii Facultăți de Drept. Londra părea orașul florilor și al copacilor seculari.

De ani de zile, încă de când venise ca student, lui James îi plăcuse să colinde străzile. Era o formă ieftină de recreere și încă de pe atunci se străduia să-și elimine astfel din minte orice neplăcere sau conflict. Într-o zi, când Emily îi povestea despre neplăcutul incident cu doctorul Amyas, James răspunse imediat:

– Ni s-a întâmplat tuturor.

Ea a ridicat ochii spre el, înalt și mătăhălos, în costumul de calitate. Era un fel de mentor. I se păru imposibil să-i accepte declarația și îi spuse.

Tocmai treceau prin Russell Square, unul din terenurile de plimbare favorite ale lui James, cu pajiștile, copacii înalți și cele trei fântâni din centru. El își petrecu brațul în jurul umerilor ei, într-un gest frățesc, și o îmbrățișă scurt.

– Te asigur, spusese el, alții au pățit-o și mai rău. La început, nu trecea un ceas fără să mă agit. Mă învârteam prin piața asta, meditând asupra erorilor catastrofale pe care le comisesem. O privi iute și-i surprinse uimirea amestecată cu puțin scepticism. Ah, poate că altora li se părea grozav că intrasem în echipa lui Northiam – când am primit vestea, am fost cu siguranță încântat – dar viața de zi cu zi, te asigur, Em, n-avea nimic de-a face cu un triumf. Ba din contră. Am o fire molcomă, în vreme ce Northiam este exact opusul și foarte nerăbdător, pe deasupra. Ca să fiu cinstit, mă perpelea la foc mărunt. Și a trebuit să suport – nu știam cum să fac față, lăsând la o parte demisia. Și la asta nu voiam să apelez, oricare ar fi fost consecințele. De multe ori fusese pe punctul de a exploda, de a-i spune nemernicului bătrân ce putea face cu slujba lui, dar voise să-și păstreze postul și să învețe de la acel individ insuportabil, care era întâmplător și cel mai strălucit chirurg din țară. Așa că strânsese din dinți. Stăpânirea de sine dăduse roade, iar acum, colindând străzile, era asaltat de emoții.

– Chiar după ce i-am devenit stagiar, jumătate din timp eram la cuțite. De exemplu, dacă vorbeam cu un pacient, o luam pe-ndelete, ca să-i astâmpăr panica indusă de tot calabalâcul tehnic – luminițe pâlpâitoare, mișcare continuă, și celelalte. Știi cum e. Apoi, îl auzeam pe Northiam strigându-mă, cerându-mi să trec la altceva, să las baltă explicațiile. Totuși, James avusese un soi de încăpățânare, care-l împiedicase să dea curs acelor presiuni. De obicei, își termina

explicațiile în propriul ritm. Pe urmă, vezi tu, Northiam mi-o scotea pe nas. Primeam tot felul de observații tăioase, în fața vizitatorilor sau a studenților.

Emily auzise o poveste similară de la Mark Corrie. Oare și James fusese obligat să treacă prin toate astea? Dintr-o dată, îl văzu într-o nouă lumină, fiindcă până atunci îl considerase de neatins la Central. Acum, în acele seri magice, prin piațetele londoneze, printre trandafiri, dalii și crizanteme, începea să întrevadă alt James, nu doar mai complex, dar și mai vulnerabil decât ar fi crezut posibil.

Pășind unul lângă celălalt, James se trezi povestindu-i despre tinerețea, sărăcia și nesiguranțele sale. Mai întâi ca student, apoi ca proaspăt chirurg stagiar. Și în vreme ce-i depăna amintirile, acel tânăr pe care-l crezuse uitat de mult păru să prindă iar consistență în sufletul lui. Dintr-o dată, deveni mult mai animat și incomparabil mai bine dispus. În cele din urmă, pe măsură ce toamna lăsa loc iernii, simți că, la fel cum îi împărtășise trecutul, începea să dorească să împartă cu ea și viitorul. Își dădu seama că dorea ca Emily să rămână in viața lui. Pentru totdeauna. Și de ce nu? Nu exista nici o piedică. Doar nu era Matusalem.

Însă apoi, în ziua următoare, venea la birouri plin de speranță și o găsea râzând cu Mark Corrie, sau trecea pe lângă ea în piață și o vedea discutând lejer cu Matthew, urcând în rulotă și plecând împreună.

Optimismul lui renăscut intră în declin. Aceștia erau de vâresta ei. Pentru propria protecție, se hotărî s-o vadă mai rar, dar cumva, nu reuși să-și pună în aplicare decizia. De fapt, aveau tendința de a petrece tot mai mult timp împreună.

În acea dimineață de sâmbătă, Emily dăduse peste el, după ce-și terminase rondul prin rezerve. Hotărâră să meargă la malul râului și plecară îndată, trecând pe lângă Lincoln Inn și pe lângă sediul Colegiului Regal de Chirurgie.

– Am devenit și eu membru, spuse el. Portalul era impresionant, își zise ea. Clădirea era lipită de construcția din cărămidă roșie a Laboratoarelor Fondului de Cercetare în domeniul Cancerului și era flancată în cealaltă parte de Nuffield College of Surgical Sciences. Un centru de chirurgie, își spuse ea, imaginându-se în pielea lui James, intrând acolo ca tânăr chirurg, în căutarea unei calificări suplimentare.

Coborâră pe Fleet Street și în cele din urmă ajunseră pe malul râului, la digul Victoria. Era un soare fluid, vântul bătea cu putere, iar dincolo de stâlpii cu delfini albi, fluxul se ridica văzând cu ochii. Pe malul opus, se vedeau niște construcții rectangulare: Teatrul Național, sala Queen Elizabeth și sala Royal Festival.

– Știi, încă n-am apucat să le vizitez, comentă ea. Rușinos, nu?

James privea fix la catargele, profilate pe cer, ale lui Discovery, nava care-l purtase pe Scott peste Atlantic. Alături, se putea vedea o mică goeletă, legănându-se în amaraje – nu mai lungă de zece metri, estimă el. Dacă ar fi avut o asemenea ambarcațiune, ar fi putut să se plimbe pe râu, împreună cu Emily.

– Festival Hall? repetă el vag. Teatrul Național? Ei bine, dacă dorești, putem să mergem într-o seară. Vorbise ca un soț sătul, resemnat în fața inevitabilului.

– Vrei, James? zise ea, cu o figură fericită.

– Nu mă prea omor după teatru, o informă el, oftând, simțindu-se trecut de tinerețe, nerafinat. Așa cum spunea mereu Melissa, era plicticos. Iată-l, la sfârșit de săptămână, eliberat de sarcinile de serviciu pentru cel puțin opt ore, cu o fată minunată alături! Și ce-i propunea? Să iasă cu o barcă? Ar fi fost rece, umed și neconfortabil, totuși, dacă ar fi avut-o, s-ar fi așteptat ca ea să-l însoțească, după cum își închipuise că i-ar face plăcere să bată străzile Londrei cu piciorul, tocindu-și pingelele și ascultând povești anoste, de pe vremea studenției lui. Alții – Matthew, sau Mark Corrie – o scoteau la Greenwich, sau la

Knole, sau o duceau la restaurante faimoase. Și fără îndoială că abordau subiecte de discuție mai interesante decât chirurgia, sau geografia Londrei.

– Nu-s bun pentru tine, o avertiză el, din senin. Niciodată nu m-am priceput la lucrurile normale. Ai nevoie de un tânăr, nu de un moș plicticos, interesat doar de cardiologie și de străduțele lăturalnice ale capitalei. Ca cerere în căsătorie, declarația lăsa mult de dorit.

Desigur, Emily nu fu în stare să-i recunoască adevărata semnificație. Se întoarse spre el cu ochii măriți de surpriză și spuse:

– Dar îmi place să ies cu tine. Dacă n-ar fi așa, n-aș mai face-o.

Chiar în actuala dispoziție, James pricepu că era adevărat, dar asta nu-i ridică moralul. Amintirea Melissei își vârî coada. Ca și ea, Emily probabil că-l considera util. Da, asta trebuie să fi fost. O alternativă comodă la mulțimea de tineri care încerca s-o cucerească – ei bine, foarte normal. Și el ar fi procedat la fel dacă n-ar fi luat acea hotărâre. Nu, n-avea nici un rost. "Las-o baltă!" Oftă din nou. Făcea parte dintre oamenii muncitori, cei pe care se sprijinea întregul spital, își spuse el din nou, cei pe care toată lumea se baza că vor duce lucrurile la bun sfârșit. Ăsta era singurul lui punct forte. N-avea carismă. Și nu-și compensa deficiențele dovedindu-se un companion deosebit de plăcut, ca Mark Corrie, de exemplu, acel neântrecut povestitor căruia îi plăcea să trăiască bine. El nu era potrivit pentru discoteci, sau pentru concerte asurzitoare de muzică pop. De fapt, nici nu-și putea permite să-și piardă acuitatea auditivă. El și Northiam, la fel ca Amyas Miller, adevăratul vrăjitor, trebuiau să distingă bătăile inimii în stetoscop, sunete pe care puțini alții erau capabili să le prindă. Nu, nu era făcut pentru evenimente sociale. Și nici n-avea rost să creadă că se va schimba. Drumul acela ducea spre dezastru. Încercase cu Melissa și se dovedise o greșeală. Căsătoria lor, dacă s-ar fi ajuns până acolo, ar fi fost sortită eșecului. Nu se potriveau.

Chiar și Emily, pe care începuse s-o iubească nespus, trebuia să-l ia așa cum era, sau să renunțe.

Ei bine, probabil că va renunța, era aproape sigur.

Pentru moment, tânjea din toată inima să fie strălucitor, sofisticat și frumos, la fel de arătos ca flăcăul ăla prostuț, Greg, astfel încât Emily să se-ndrăgostească nebunește de el.

– Mi-ar plăcea să nu fiu o personalitate atât de comună, de mâna a doua, scăpă el, și imediat își dori să-și fi înghițit cuvintele.

– De mâna a doua? Fără personalitate? Tu? Pentru a doua oară în ultimile câteva minute, ochii ei uimiți se întoarseră spre el. Imposibil să crezi una ca asta. Toată lumea din secție depinde de tine, ești liantul unității. Nimeni altul. Câtă vreme crezi că ar reuși Northiam să-și păstreze personalul, dacă nu te-ar avea pe tine? Cele trei luni petrecute la Central îi deschiseseră ochii lui Emily. O fi el chirurg genial, dar succesul ți se datorează cel puțin în aceeași măsură. Toată lumea este de acord. N-ar fi obținut acele rezultate magnifice, dacă nu erai tu, să sudezi echipa. La cine apelează toți, când apare vreo problemă? La Northiam? Nu prea cred. La tine, de fiecare dată.

Fără urmă de intenție, James se trezi că-i cuprinsese umerii cu un braț.

– Em, se hotărî el, te iubesc. Reușești să-mi redai senzația de bărbăție. În ultima clipă, sărutul ce părea să se îndrepte spre buzele ei fu deviat spre obraz. Trupul tânăr era atât de mângâios, încât își dori să rămână acolo la nesfârșit, ținând-o în brațe… acolo, în fața digului.

Dar își reveni repede.

– Vino, se hotărî el brusc. O să trecem podul și vom cumpăra niște bilete la teatru, după care o să prânzim la restaurantul din Festival Hall.

Pe pod, James privi în jos, spre apa râului, prinse o reflectare a razelor soarelui în valul de spumă din fața unui convoi de barje și pricepu că-i iremediabil îndrăgostit de tânăra subțirică de alături, de

conturul feței ei profilat pe albastrul cerului, de părul ei negru fluturând în vânt.

Găsiră o masă cu vedere spre râu și cercetară malul nordic, de unde veniseră. Măcar Emily o făcu.

James o privea. Pe sub vesta înflorată, la modă în toamna aceea, purta o bluză pe gât, din mătase de culoarea piersicii. Nuanțele de galben, oranj și roșu i se potriveau perfect, scoțând în relief frumusețea ei strălucitoare. În vreme ce-i vorbea, părul ei căzu peste obraz, iar gura, pe care fusese cât pe ce s-o sărute, se arcui într-un zâmbet drag.

Zâmbetul pe care-l iubea, fata pe care-o iubea. Nu mai avea nici o îndoială.

De când venise la Londra, Emily slăbise, iar pielea ei căpătase o transparență care împrumuta ochilor mari un plus de limpezime. Se întrebă dacă nu cumva, aceste schimbări nu erau decât o reflectare a propriilor lui sentimente. Îi era foarte clar doar că o găsea infinit de atrăgătoare și că-și dorea mai mult ca orice să fie a lui, pentru tot restul vieții. Dar când îi căută privirea pentru a găsi acolo răspunsul la năzuințele sale, nu descoperi decât ochii plini de candoare ai surorii Melissei, onești, cutezători.

Prozaic, se mulțumi s-o întrebe în ce seară i-ar fi convenit să meargă la teatru.

– Păi, își consultă ea orarul, va trebui s-o introducem printre serile de la nr. 5.

– Sigur că da, acceptă el, demoralizat. Știa că ea își petrecea câteva seri pe săptămână ajutându-l pe Greg în munca de ocrotire a copiilor străzii și nu se putea abține să considere acea activitate ca pe o respingere a ceea ce-i putea el oferi, o raliere la un grup cu vârstă mai apropiată de a ei. Desigur, repetă el, întristat. Se complăcuse în niște vise prostești. Trebuia să le uite cât mai iute.

Capitolul 5

Serile pe care le petrecea în biroul de la nr. 5, avură darul de a-i deschide ochii pe mai multe planuri, dezvăluindu-i alte aspecte – pe care nu le-ar fi bănuit niciodată – ale vieții ce se desfășura în casele pe jumătate ruinate, din spatele ușilor cu păuni. De exemplu, exista un grup de oameni muncitori, care lucra din greu la căminul de la numărul 5 – având de obicei grijă de douăzeci până la treizeci de copii, pentru perioade ce variau de la câteva zile, la șase luni. William, tânărul supraveghetor bărbos, îndesat, era de fapt un activist social dăruit și realist. Soția lui, Susan, o blondă supraponderală, era capabilă să îngrijească și pe cei mai insuportabili copii – ca și pe cei din personal. Cei doi constituiau coloana vertebrală a așezământului. Apoi mai existau un psihiartu, venind de două ori pe săptămână, seara, un tânăr cleric, având același program, precum și două secretare, care soseau direct de la slujbele lor plătite, la fel ca Emily, ca să se ocupe de maldărul de acte și hârtii ce se adunau în micul birou. Carmel și Ruby pregăteau ceai fierbinte în fiecare seară, înainte de a se duce la schimbul de noapte, iar câteva gospodine veneau, pe perioadele cât proprii lor copii erau la școală, să ajute la curățenie, la spălat, la gătit și la făcut ordine. Apoi mai erau studenții. Unii dintre ei lucrau până erau

cât pe ce să cadă din picioare, făcând de toate, curățenie, reparații, vopsitorie, îndrumându-i pe copii, predându-le, sau participând la anchete sociale. Însă mai erau și alții, ajunși acolo doar fiindcă le lipsea o preocupare utilă. Se învârteau de ici-ccolo, trândăvind, discutând, bând nes – singura lor preocupare era să se asigure că au un pat liber în dormitorul de la etaj. Paturile acelea erau realizarea lui Greg – ca și ocuparea abuzivă a întregului imobil de la nr. 4, destinat la început găzduirii unora dintre voluntarii care lucrau până târziu. În prezent, dormitorul fusese monopolizat de o șleahtă de studenți care tăiau frunză la câini.

Un singur lucru rămânea stabilit. Casele din spatele ușilor cu cozi de păun trepidau de vitalitate. Oricât s-ar fi simțit de obosită la finalul zilei de muncă, când intra în micul birou dezordonat, unde telefonul suna la fel de des ca în secția cardio-toracică, Emily își revenea ca prin minune.

Treaba ei consta, pe lângă altele, mai ales din a transmite mesaje interminabile, părinților, profesorilor, sau activiștilor sociali – sau, când se întâmplau lucruri mai grave, destul de des, poliției. Greg își petrecea aproape toată vremea escortând delincvenți minori, sau ascunzându-i, intervievând părinți, sau tutori, profesori, conducători ai unor cluburi pentru tineret și așteptând trenuri care ar fi putut aduce, sau nu, alte oițe rătăcite. După Emily, toate astea nu prea aveau de-a face cu pedagogia, deși Greg poseda o diplomă de la Cambridge.

Se împrieteni cu toți cei care lucrau în biroul de la nr. 5. Ca să fie cinstită, deși motivul prezenței ei – ca și al tuturor celorlalți – erau copiii, aceștia o atrăgeau cel mai puțin. Păreau o sărmană adunătură, fie scăpați din mână, fie hoți. Își spunea că asta nu făcea decât să-i demonstreze lipsa de vocație. Avea compasiune pentru bolnavi. Întotdeauna. Dar pentru micii infractori – hoți, stricați, cu gură spurcată – nu. Carmel era de aceeași părere.

– Cam toți ar trebui bătuți, nu există altă soluție. Greg este mult prea moale. Zâmbi cu gura până la urechi, arătându-și dinții albi, și-și scutură părul negru, pe care-l îndreptase – la fel cum Melissa și-l ondulase pe al ei. Dar este dulce, nu-i așa? N-aș răbda niciodată limbajul cu care-l tratează. Râd de el, pe la spate, așa că ce rost are? Știi cum l-au poreclit?

Se pare că supranumele era Minunea Blondă. Apelativul conținea o tentă de dispreț care o zdruncină pe Emily. Pentru acei copii, Greg era gata să renunțe la mese, să bată Londra cu piciorul ore în șir, chiar s-o neglijeze pe Melissa – totuși, nu obținea de la ei decât bătaie de joc, pe față sau pe ascuns. Îl luau în derâdere.

Impresia inițială pe care i-o lăsase Greg începuse deja să se estompeze. Era frumos, trebuia să recunoască, dar puțin cam plicticos și chiar foarte slab. Amabil totuși, mânat de intenții bune – și mereu sufletul voioaselor, dar întâmplătoarelor petreceri din bucătăria de la subsol, acolo unde el și Melissa își consumau idila. Între opt și nouă, Greg îi lăsa pe cei mici în grija lui William și a Susanei și se retrăgea în subsolul de alături, însoțit de Melissa, unde se adunau toți studenții sau voluntarii care voiau să vină.

Pe la zece, se încropea o cină, din resturile adunate de la fiecare. Uneori făceau grătar, altădată salată cu ouă scoțiene, varză tocată și brânză de casă. Fasolea gătită era garnitura standard, iar peste tot se găseau cutii de cola și de nes. Când cineva avea bani, se desfătau cu pui rotisat și un litru de vin. Unul din studenți se apuca să ciupească o chitară și gata petrecerea; cântau până la orele mici, uneori fumând "iarbă". Emily și Melissa fie se întorceau acasă cu taxiul, fie erau conduse de Matthew, în vechea lui rulotă. Adesea, Melissa rămânea în subsol, cu Greg, în vreme ce Emily împrumuta vechiul sac de dormit al Carmelei și adormea instantaneu din cauza oboselii acumulate. Carmel o trezea a doua zi, iar Emily se îmbrăca în pripă și se grăbea să

traverseze piața, ca să ajungă la birou înainte de ora nouă, lăsând în urmă o casă plină de somnoroși. În asemenea zile, sărea peste micul dejun și răbda de foame până la pauza de cafea, când, cu puțin noroc, reușea să infulece un pateu cu brânză, la cantină.

Zilele se micșorau, aerul dimineților era mușcător, iar de la fereastra camerei Carmelei, printre copacii golași din piață, Emily avea vedere spre salonul lui James.

În Knightsbridge, focurile grămăjoarelor de frunze moarte ridicau fuioare de fum albăstrui în aerul nemișcat de toamnă. Scaunele și șezlongurile de pe terasă fuseseră adunate, iar cei ce se ocupau de plante, peste iarnă, le luaseră de acolo.

La micul dejun, Barnaby o chestiona mereu pe Emily în privința spitalului.

– Ce-i aia Central? De ce te duci în fiecare zi? Ce faci?

Emily inventase o versiune prescurtată a descrierii unei zile de lucru, greu de recunoscut pentru oricare dintre angajații spitalului.

– Ce-nseamnă să "bați la mașină"? Arată-mi și mie! Eu, de ce nu pot … – sau: de ce nu vii la ceai? Ne-am putea juca în baie.

Emily îi explicase despre adăpostul din piața St. Anne.

– Dar și eu am nevoie de tine, argumentase el, cu tonul și privirea unui cap de familie pretențios, doritor să-și vadă supusele mișunând în jurul lui, nu colindând prin Londra. Și de Mami, își încheiase el pângerea.

– Într-adevăr, dă și ea o mână de ajutor.

– Vin și eu, atunci, în Snan Skair, declară el, cu o privire războinică, făcând bot.

– St. Anne Square, repetă Emily automat, gândindu-se la preocuparea părinților privind pronunția corectă a lui Barnaby, hotărâtă să-l învețe de la început să vorbească bine.

– Da, așa am spus, Snan Skair. Tu te duci. Eu de ce n-am voie?

Într-adevăr, de ce nu, dacă-și dorea atât de mult? Oare nu l-ar fi putut lua, în ziua liberă a dădacei?

– Mă gândeam că aș putea să-l iau cu mine pe Barnaby, duminică după-amiaza, să zicem. Tânjește să vină și el.

– Ce idee minunată. Susan, care îl căuta pe Greg, să se ocupe de unul dintre copiii-problemă, o susținu imediat.

Însă Melissa o refuzase.

– E prea mic să fie plimbat prin toată Londra. În afară de asta, una din noi ar trebui să-l ducă acasă la vremea ceaiului. Copiii mici au nevoie de un program strict.

– Că tare multe știi despre programe, Melissa! comentă Matthew, chicotind.

Melisa îi aruncă o privire nimicitoare, însă se calmă și zâmbi imediat.

– L-aș duce și înapoi, insistă Emily. Își dorește foarte mult. Am merge cu autobuzul – Doamne, cât ar fi de încântat!

– Cred că ar fi bine să-l aduci, zise Susan, gânditoare. Mai ales dacă tu și Greg… ei bine, poate altă dată. Să mergem, Greg. William ne așteaptă și este cu Jo.

Se făcură nevăzuți și curând plecă și Matthew, spunând că trebuie să scrie acasă. Îndată ce ușa se închise în urma lui, Melissa se întoarse spre Emily.

– Îmi pare rău dacă am părut vexată, Em. Dar pentru numele lui Dumnezeu, gândește-te ce ar însemna să-l aduc aici pe Barnaby.

– Credeam că…

– Păi, să nu mai crezi. Nu pricepi, este de așteptat să vorbească acasă despre aventura asta, ca și despre Greg. Nu-mi convine așa ceva. Așa că, să nu mai aud nici o vorbă, bine?

Totuși, subiectul rămase în preocupările celorlalți, iar Melissa se trezi presată.

Susan mai ales – seara, la birou – încercă s-o convingă pe Emily să-și folosească influența asupra soră-si.

– Trebuie să rezolvăm problema asta, declară ea cu vehemență. Altfel, n-ar fi corect față de Greg sau față de copil. Melissa trebuie să le permită să se cunoască, iar după mine, cu cât o face mai iute, cu atât mai bine.

William se ralie aceleiași păreri.

– Susan are perfectă dreptate, o asigură el serios pe Emily, prinzând-o pe hol, într-o seară. Melissa ar trebui să-l aducă pe Barnaby aici cât mai des. După toate cele, dacă Greg obține postul după care umblă, Melissa va trebui să plece cu el – doar despre asta-i vorba de la început – și-i absurd să-l care după ei pe Barnaby, fără să-l fi pregătit. Trebuie să le dea timp să se obișnuiască unul cu celălalt.

Emily auzise despre slujba pe care o vâna Greg, la o școală particulară, în provincie, unde el și Melissa urmau să-și ia o căsuță, să trăiască doar cu produsele din propria grădină. Dar nu crezuse o iotă.

Cele câteva luni petrecute în apartamentul de lux, împreună cu soră-sa, îi deschiseseră ochii. Melissa n-avea nici o intenție de a-l părăsi pe Andrew. Acasă, în Knightsbridge, adunase o grămadă uimitore de broșuri, așteptându-i întoarcerea din Trinidad. Vorbea mereu despre apartamente în Elveția sau în sudul Franței, vile în Spania sau în Majorca. Dar nu suflase nici un cuvânt despre o eventuală căsuță în Somerset, alături de Greg. În cele din urmă, Emily renunță să-și mai facă probleme în privința lui Andrew sau a lui Barnaby. În schimb, începu să fie îngrijorată de Greg. Ce urma să se întâmple cu el? Era atât de îndrăgostit, încât plănuia să-și schimbe întreaga viață de dragul Melissei, trăind cu iluzia că ea simțea același lucru. În final, într-o seară când rămăseseră singure în salon, găsi curajul s-o abordeze pe soră-sa.

– Toată lumea vorbește despre slujba asta nouă a lui Greg. Sunt convinși că ai să pleci cu el. O fixă cu o privire acuzatoare.

N-ai de gând, nu-i așa?

– Ah, Em, Știu ce-și închipuie toți. Dar n-are nimic de-a face cu mine, chestia asta cu noua slujbă. L-am tot implorat să nu părăsească Londra.

– Dar pare convins că ai să-l însoțești. Și că ai să-l iei și pe Barnaby.

Melissa își trecu mâinile prin buclele roșcate – ceva mai palide, în ultimele zile, și puțin mai lungi. N-are rost să dai vina pe mine, Em. N-a ascultat nimic din ce i-am zis. Nu doresc decât ca situația să rămână neschimbată și i-am spus-o. Sigur, nu ne putem vedea atât de des cum ne-ar plăcea, dar măcar, în felul acesta, nimeni n-are de suferit.

"Nu prea mult", reflectă Emily mâhnită. Soră-sa era incorigibilă. În ultima vreme, admirația cu care o privise de când se știa lăsase loc altei atitudini, o înțelegere tolerantă și afectuoasă, întreruptă de tot mai dese accese de exasperare.

Într-o zi, extenuată și înfometată după o lungă plimbare, discută problema cu Matthew, la un castron de friptură de vită, în rulotă. Matthew amestecă gânditor în propria farfurie, studiind parcă aburii ce se ridicau.

– De fapt, cred că nu-i vina Melissei, o surprinse el. Ea este numai ocazia pentru o schimbare pe care el o dorește de mult. După toate cele, Greg nu-i tocmai dotat pentru a se ocupa de tinerii delincvenți din Londra, oricine vede asta. Este prea academic – ar fi mult mai potrivit să se ocupe de niște elevi serioși, la o școală particulară.

– Dar…

– Acești mici infractori îl depășesc. Îl joacă pe degete – se teme să-i pună la punct, așa că cedează mereu, făcându-le pe plac. Iar ei știu asta.

– Așa gândește și Carmel. Dar…

– Toată lumea s-a prins. Cu excepția lui Greg, sărmanul. Însă, dacă mă întrebi, aș zice că se folosește de sora ta ca de o scuză, să scape din situația asta, fără să-și piardă imaginea – în fața lui sau a altora.

Argumentul avea veridicitate, într-adevăr, mai ales pentru Emily, care constatase că, sub aspectul său impresionant, Greg era de fapt un ins slab.

– Când am venit aici, continuă Matthew, Greg dormea la nr. 5 și împărțea sarcinile de supraveghetor cu William și Susan. Însă după aceea au început petrecerile de la nr. 4 – spunea că au scopul de a-i elibera pe studenți și pe voluntari de stresul acumulat. Dar nu era asta. Pe cuvântul meu! O nu, aveau doar menirea de a-l scăpa chiar pe Greg de presiune. I-a amăgit cumva pe cei din Consiliu să-i dea pe mână imobilul de alături – deschizându-și larg ochii albaștri înrobitori, recunosc – iar acum o șterge pe la opt seara și nu mai dă pe la nr. 5 până a doua zi, la amiază. Și atunci abia apare și începe caruselul familiilor, profesorilor, lucrătorilor sociali – și ce or mai fi. Greg îi intervievează pe toți, cu condiția să nu fie copii. Oricum, William și Susan sunt fericiți să-l vadă plecând. În starea actuală, nu face decât să-i încurce. Din cauza asta, abia așteaptă să-l vadă cuplat cu soră-ta – să plece la o nouă slujbă, astfel încât să-i găsească un înlocuitor care să le fie de folos.

Totuși, prima care renunță fu Carmel. Într-o seară, trecu pe la birou, exuberantă. În sfârșit, își atinsese scopul. Ea și Ruby primiseră un apartament pe latura opusă a pieței, în blocul cel mare.

– Băieții or să vină să-mi încarce lucrurile sâmbătă dimineață, îi spuse ea lui Emily, arătându-și dinții într-un zâmbet imposibil de reprimat. De ani de zile avea cerere pentru un apartament și lucrase la nr. 5, numai ca să poată folosi camera mansardată de la nr. 4. A doua zi, urma să întreprindă o expediție de cumpărături.

– Așa că le-am spus că n-am să pot pregăti ceaiul. Totuși, după ce mă mut, voi continua să-i ajut, până vor găsi un înlocuitor.

În seara aceea, la cină, mutarea Carmelei fu discutată cu dispreț.

– Desigur, își manifestă Greg regretul, a fost mereu mânată de asemenea ambiții convenționale, dar speram că până la urmă va reuși să le depășească. Dar a fost exact pe dos. O slujbă sigură, un apartament cu încălzire centrală, cu mochetă pe jos și instalații moderne – numai asta o interesează. Își scutură coama blondă, cu sinceră consternare.

Acesta era adevărul. Emily știa la fel de bine și care erau părerile Carmelei cu privire la Greg. El și toți ceilalți ar fi avut o cu totul altă atitudine dacă s-ar fi născut în Brixton, în locul suburbiilor.

– Dacă ești de acolo, știi sigur că trebuie să scapi cumva. Trebuie să mergi la școală și să evadezi, să-ți găsești o slujbă ca lumea. Aceste odrasle mic-burgheze mă scârbesc.

Se lăsase o tăcere plictisită. Emily, optimistă, încercă s-o umple, dar fu redusă la tăcere.

Una dintre studente vorbi:

– Ești la fel de rea ca ea, Emily. Cu slujba ta confortabilă de la birouri, bătând la mașină toată ziua, și cu bluzele tale impecabile.

– Dar voi, ce credeți că realizați fumând țigări cu drog, umblând nespălați, trezindu-vă la amiază și purtând hainele alea de doc, peticite și murdare? replică Emily imediat. Nu mai era dispusă să accepte să fie redusă la tăcere. De când era la Londra, trăind alternativ în cele trei medii, fusese obligată să deschidă ochii și să-și formeze o opinie proprie. De astă dată, era sută la sută de partea Carmelei. Poate că Greg arăta fabulos, dar dincolo de părul lui auriu nu exista nimic. Melissa n-avea decât să se spele pe cap cu el.

Imediat urmă și contribuția soră-si la discuție:

– Dacă se eliberează o cameră, interveni ea, n-ar putea s-o primească Em?

– Ba, cred că da, dacă vrea, aprobă Greg, cu amabilitatea lui aproximativă, aruncându-și ochii asupra lui Emily.

Ea nu reuși decât să rămână cu gura căscată.

– Ei, ce zici? o chestionă el nerăbdător.

Răspunsul veni din gura Melissei.

– Sigur că da. Cu aranjamentul de acum, pierde o groză de vreme în metrou. Teribil de obositor. Și scump, pe deasupra.

Emily privea cu ochii larg deschiși.

– A început să mă neliniștească, reluă Melissa. Dacă ar primi camera Carmelei, ar fi perfect pentru ea. Gândește-te la economia de timp și de bani, Em – ai fi la două minute de spital, în loc să te trambalezi jumătate de Londră, în fiecare dimineață și seară.

Emily închise gura. Mintea îi era cuprinsă de haos. Probabil că Melissa dorea să scape de ea. Oare prezența ei în apartament începuse să deranjeze, iar aceasta era doar o ocazie de a o îndepărta, fără a o răni prea tare?

Ajungând la concluzia asta, își dădu seama că pierduse șirul conversației. Era sigură de un singur lucru – că trebuie să-și ascundă dezamăgirea cu orice preț. Se simțea foarte bine în Knightsbridge, până și acra Anna o acceptase, dovedindu-se nici pe jumătate atât de rea cum părea. Dar în primul rând, acolo stătea Barnaby. Brusc, la sugestia neașteptată a Melissei, acel fel de trai devenise istorie. Gata cu micurile dejunuri luate împreună cu Barnaby și cu Joan, gata cu plimbările matinale, cu taxiul, împreună cu Melissa, la revedere siestelor confortabile din marele salon, savurând minunatele cafele ale Annei și discutând lejer. Din acel moment, apartamentul de lux înceta să-i mai fie cămin. Hotărâtă să nu-și arate suferința, nu ridică nici o obiecțiune la planurile pe care Greg și Melissa le făceau în numele ei. Trebuia să recunoască, Melissa avea perfectă dreptate în privința distanței. Ar fi fost o adevărată plăcere să poată ajunge la slujbă pe jos.

Se putea muta sâmbătă, îndată ce Carmel elibera camera. Astfel, ar fi avut la dispoziție întregul weekend pentru a se aranja.

– Cumpără-ți un sac de dormit, sugeră entuziastă Melissa. Desigur, poți lua o pernă, niște cearșafuri și prosoape. Am să ți le aduc chiar eu și am să-ți dau o mână de ajutor.

Aflând despre plan, la cantina spitalului, Carmel rămase uluită.

– Îmi pare rău, Em, declară ea, îngrijorată. Am să-mi iau patul de campanie și dulapul. N-am cum să ți le las. Ai să te descurci?

– Nu-i nimic. Greg mi-a găsit un pat liber de la nr. 5 – cam jerpelit, dar va fi suficient de bun.

– În ce o să-ți ții lucrurile? Totul trebuie să fie sub cheie, altfel blestemații aceia de copii o să le subtilizeze cum te-ai întors cu spatele.

Emily avea o experiență amară în acest sens. Deja rămăsese fără un pulover, o pereche de blugi și două de colanți.

– Ai o valiză cu încuietoare bună?

– Cred că aș putea să-mi aduc cufărul. Are lacăt.

– Așa să faci. Dacă era după mine, copiii ăia nici n-ar fi știut ce i-a lovit. Dar balega aia de Greg… Ridică din umeri. Îți spun eu, fato, sunt fericită că am scăpat din locul ăla.

La nr. 4, ceilalți păreau la fel de mulțumiți de plecarea ei. Până și blânda Susan remarcă trist:

– Carmel se dovedește a nu avea cine știe ce compasiune.

– Într-adevăr, aprobă William. Speram să se facă utilă cu copiii din Indiile de Vest. Dar n-a făcut nici un efort să le înțeleagă problemele, se mulțumește să-i amenințe cu bătaia de câte ori greșesc.

Așa că, sâmbătă după-amiază, pășind puțin nesigur, cu un sac de dormit nou, în pungă de polietilenă, vârât sub braț, și cu valiza în cealaltă mână, Emily se întâlni cu James în piața St. Anne.

El îi luă valiza.

– Încotro? se interesă.

– La nr. 4. Apoi îi spuse că se muta.

– Ce faci? Adică, o să stai acolo… ?

Îi spuse toată povestea pe scurt.

– Și vrei să te muți acolo permanent?

– Da, răspunse ea scurt. Trotuarul nu era un loc potrivit pentru o explicație a faptului că decizia îi aparținea mai degrabă Melissei, lăsând la o parte că oricum n-ar fi dorit să-i împărtășească respectiva informație.

– Dar, pentru Dumnezeu, este imposibil, Em. Privi la ceasul de mână. La dracu – nu pot să mai stau acum. Iar mâine trebuie să mă duc până în Surrey, să vizitez un pacient – uite cum facem, o să stăm de vorbă la micul dejun, ce părere ai?

– Minunat.

Totuși, pe James, situația nu-l încânta deloc. I se scufundaseră toate corăbiile. Nejustificat, îndemnat doar de ușoara ei ezitare, trăsese concluzia că ea se muta numai ca să fie mai aproape de Matthew. De-a lungul timpului, îl mai încercaseră accese de gelozie la adresa lui Matthew, iar acum se simțea convins că Emily era pe punctul să se încurce cu el.

După ce trecu pe la spital, se întoarse acasă și petrecu o seară mohorâtă, zbuciumându-se singur. N-avea nici o dovadă. N-ar fi trebuit să se pripească.

Oare Em lua anticoncepționale?

Se ridică în picioare și începu să umble de colo până colo. Ce legătură aveau toate astea cu el?

O iubea. Și ce dacă? N-o putea obliga să-și trăiască viața altfel.

Totuși, era atât de tânără. Numai șaptesprezece ani.

Ba nu, greșea. Împlinise optsprezece, chiar el o invitase la masă cu ocazia respectivă și avusese loc o petrecere la King's Head.

Aflase despre onomastică atunci când, intrând în birou să semneze niște hârtii, îi văzuse masa de lucru plină de felicitări.

După cât se părea, toată lumea îi scrisese, cu excepția lui și a lui Northiam. Printre felicitări, se zăreau și câteva pachețele vesel colorate.

– Nu le deschid înainte de șase, îi explicase ea, ridicând ochii de pe teancul de scrisori, sortat pentru el.

– Ora șase? își lăsase el atenția să se abată de la cazul de valvotomie mitrală al doamnei Macphearson. De ce șase?

– Mark mi-a organizat o petrecere la King's Head. Vin Sara și Bill, precum și Wendy – vii și tu, sper – și poate…

– Sunt invitat?

– Sigur că da. Nu credeam că vei fi liber. Te rog, vino.

În cele din urmă, ajunsese târziu – ca și Mark, de altfel. Soțul lui Wendy, patologul, îi oferise deja sărbătoritei tradiționala băutură, iar cadourile fuseseră deschise, luându-și locurile în ținuta lui Emily. Un șirag de perle, alese de Sara pentru a se potrivi cu bluza, niște brățări asortate, de la Wendy, farduri, săruri de baie, apă de toaletă, o ulcică din ceramică de la Mark. Și desigur, nimic de la James.

Așa că se folosi de privilegiul rangului și o invitase la cină, observând cu bucurie dezamăgirea lui Mark. Se duseseră pe jos la Rules, pe Maiden Lane, luând-o pe străduțele lăturalnice ale King's Head și ajungând înfometați și înviorați, bucurându-se de friptură și de vinul roșu. Îi mărturisise că n-avusese niciodată atât de multe asemenea petreceri – parcă o vedea încă, purtând bluza albastră, perlele azurii, brățările asortate, numărând pe degete sărbătorile și privindu-l cu ochii aceia mari, căprui și râzători. Prima fusese petrecerea de la King's Head. Apoi cina aceea. În al treilea rând, masa comună organizată, cu o zi în urmă, în subsolul lui Greg – cu pui la grătar și iahnie de fasole, aduse de Greg, și risling Iugoslav, din partea lui Matthew. În al patrulea, Andrew și Melissa urmau s-o ducă la Hilton, iar în al cincilea, sâmbătă după-amiază va petrece cu Barnaby, la tortul pregătit de Anna.

După masă, își ceruse scuze pentru că nu-i trimisese nici felicitare, nici cadou.

– Dar James, m-ai regalat cu această masă minunată. O spusese din toată inima, în mod vizibil. Dar asta nu-i era suficient.

– Nu, aș vrea să-ți cumpăr ceva.

Ea protestase din nou, dar el se ținuse tare, deși habar n-avea ce. Ce ar fi putut să-i ia? Ce i-ar fi plăcut? Dintr-o dată, achiziția aceea devenise extrem de importantă. Își dorea să-i facă un dar care să poată fi purtat zi de zi, pe care să-l poată vedea mereu. Precum perlele. Brusc, îi veni ideea. Poșeta ei era ponosită. O să-i cumpere o geantă nouă, din piele de calitate.

A doua zi, o căutase pe Felicity la laborator și-i ceruse sfatul. Ea nu pregetase, notându-și în minte să-i împărtășească tote detaliile lui Northiam.

– La Heal's, răspunsese ea. Putem merge până acolo înainte de prânz. Ieri, am văzut acolo niște genți grozave.

– Credeam că-i magazin de mobilă.

Ca întotdeauna, Felicity avusese dreptate – însușire pe care o împărțea numai cu Northiam. Aleseseră o poșetă scandalos de scumpă, de purtat pe umăr, din piele deschisă la culoare, iar apoi luaseră masa afară, pe trotuar, la barul Cranks.

Din senin, Felicity remarcase:

– N-o lăsa să-ți scape, James. Îmi promiți?

– Ăă… adică pe Em?

– Da. Pune mâna pe ea și n-o lăsa să mai plece. Orice ar trebui să faci, nu lăsa să intervină nimic între voi.

Nu știuse ce ar fi putut răspunde. Și-o amintea împreună cu Tom Rennison, pe vremuri, ca și senzația unanimă că se dovedise prea mândră să-l urmeze, atunci când el fusese obligat să plece de la Central.

Ce aștepta Felicity de la el, acum? Emily n-avea decât optsprezece ani. Era propria ei stăpână. Nimeni n-ar fi putut-o opri să trăiască în rulotă, împreună cu Matthew, dacă asta-și dorea. Felicity trebuia să priceapă că el n-avea nici un cuvânt de spus, ca s-o împiedice.

Scăpase un blestem și se întorsese la spital, într-o dispoziție groaznic de rea, spre uimirea întregului personal din tura de noapte.

Duminică dimineață, Emily apăru zâmbitoare și relaxată, iar el nu găsi puterea s-o supună interogatoriului părintesc, pe care-l pritocise toată noaptea.

Soarele lumina vesel mica bucătărie, în vreme ce ei mâncau la măsuța minusculă. Putea cel puțin să-i ofere o masă ca lumea, așa că-i umplu farfuria cu costițe prăjite, ouă, ciuperci și roșii.

Emily devoră totul cu lăcomie. Era mulțumită de viață și se împăcase cu ideea de a locui în St. Anne Square. Va avea probleme, fără discuție. Dar măcar acum era complet independentă. Părăsirea intempestivă a apartamentului din Knightsbridge venise ca un șoc, dar acum îi era clar că n-ar fi trebuit să spere că va trăi la infinit cu Melissa și cu Andrew.

Gata. De astăzi, va fi o femeie independentă, cu adresă proprie. O cameră destul de prăpădită, iar viața la nr. 4 prezenta caracteristici care o cam îngrijorau. De exemplu, baia. Totuși, micuța încăpere mansardată, oricât de primitiv dotată, avea farmec, iar după ce va pune perdele și va aduce niște cutii, pe post de rafturi, și o noptieră – ei bine, va fi locșorul ei. I-ar fi priit și o sursă de încălzire, desigur, ca și un aragaz. Dar nu avea de gând să prindă rădăcini acolo – Carmel plecase și probabil că și ea o să facă la fel. Era un început. Deocamdată, era grozav să poată mânca micul dejun în compania lui James. Își unse încă o felie de pâine prăjită și mai bău o dușcă din cafeaua excelentă.

– Ceruri, suspină ea de satisfacție. La nr. 4, n-ai cum să faci pâine prăjită. Nu există gaze și nici electricitate.

Poți bea numai lapte la cutie, fiindcă n-au nici frigider.

– Atunci, de ce te-ai mutat? Întrebarea veni pe nepregătite.

Emily își alese totuși cuvintele. N-ar fi vrut ca James să rămână cu impresia că se certase cu Melissa.

– Păi, vezi tu, Melissa a zis că mi-ar fi mai ușor, dacă n-ar mai trebui să străbat toată Londra cu metroul, în fiecare zi.

– Ah. James era surprins. Atunci, n-a fost ideea ta?

– Nu. Nici nu fusese, așa că nu vedea de ce să-l mintă. Dar nu-mi pare rău.

Cuvintele îi dezvăluiră lui James adevărul. Înțelese imediat că se înșelase în privința lui Matthew. Melissa, la fel de egoistă ca întotdeauna, era de vină. Se simțea cuprins de furie.

Să faci aranjamente ca s-o trimiți pe Emily să trăiască în podul de la nr. 4, unde Greg ocupa subsolul, era o soluție demnă de Melissa. Va putea să spună oricui că Emily se mutase ca să fie mai aproape de spital, iar ea, ca o soră bună, avea de ce s-o tot viziteze, poate chiar să și rămână peste noapte. Ca de obicei, opacă la toate dorințele celorlalți, probabil că nici n-o preocupase situația în care o pusese pe soră-sa.

Trebuia să găsească o soluție. În vreo două săptămâni, era convins că ar fi putut să-i găsească o cameră mai potrivită și, între timp, va avea mai multă grijă de ea, invitând-o cât mai des la masă, asigurându-i necesarul de proteine de calitate și de vitamine.

Cel puțin, asta își mărturisi, deși în subconștient începuse să se formeze un plan care nu prea avea de-a face cu proteinele și vitaminele, de la A până la K. În minte îi apăreau fragmente de imagini, cu el și Emily, îmbrăcați la patru ace, frecventând localurile cele mai bune. Se priveau în ochi, pe deasupra lumânărilor romantice, ținându-se de mâini, se plimbau noaptea pe malul râului, beau cafeaua îmbrățișați – să fi fost posibil oare? – pe canapeaua din salonul lui.

Visând acest viitor glorios, îi zâmbi, iar ea îi răspunse la fel. Ambii erau pe deplin încrezători în ceea ce le stătea în față.

Capitolul 6

Trecerea de la încăperile încălzite ale spitalului la umezeala pătrunzătoare și rece a mansardei, zi după zi, era greu de suportat. Emily scrise acasă să-i trimită pantalonii tricotați, de lână, pulovărul gros, marinăresc, și fusta matlasată, pe care și-o făcuse în urmă cu niște ani, dar pe care nu visase c-o va purta la Londra.

Într-o seară friguroasă, îl găsi pe Matthew, trăgând după el un sac de cărbuni.

– M-am săturat de lampa aia nenorocită cu petrol, îi mărturisi el. În seara asta o să avem un foc adevărat.

Un foc, săltând jucăuș în vatra vechii mașini de gătit! Ochii ei străluciră de încântare. Matthew, care lăsase deja sacul pe grătarul din fața mașinii, o urmări cu privirea – un obicei nou – și se simți cuprins de un torent de dorință, stârnit de frumusețea și de vioiciunea ei. Își aminti – alt obicei recent – de Jackie, cea care-l aștepta acasă, la Sydney. Dar n-ar fi avut cum să afle, dacă el călca strâmb, nu-i așa? În afară de asta, "ochii văd, inima cere!"

– Em, începu el – îi era cu adevărat imposibil să se stăpânească – ești tot mai frumoasă, cu fiecare zi ce trece, știai?

Cu statură suplă, îmbrăcat în haina groasă din piei de oaie, se aplecă spre ea și o cuprinse în brațe.

Acum, își spuse Emily, lucrurile aveau să se întâmple. O aventură sexuală cu Matthew.

Dar unde era încântarea? Lipsea cu desăvârșire. Spre dezamăgirea ei, singura reacție cu care întâmpină îmbrățișarea, pe care o întrevăzuse de câtva timp, fu neplăcerea provocată de izul pieilor de oaie prost argăsite, amestecat cu mirosul de parafină și de transpirație învechită. Încercă să-l ignore, gândindu-se în schimb la cât de mult îi plăcea Matthew și dorind să-l întâmpine cu un dram de pasiune. De mai multe săptămâni, Melissa o tot sfătuia să se cupleze cu el.

– De ce să n-o faci? Tot va trebui să începi cândva, iar el este vizibil atras de tine.

Desigur, nimic nu și-ar fi dorit mai mult decât să scape o dată de virginitate. "Nu-ți creezi nici o obligație", insistase Melissa. "La anul, o să plece acasă, la iubita lui australiană, așa că n-ai să te căptușești cu el pentru eternitate. Și este un tip grozav."

Acum, că lucrurile păreau să se pună în mișcare, ar fi fost absurd să dea înapoi din cauza mirosului de oaie. Oare nu avea suficientă ardoare sexuală? De ce nu era capabilă să-i răspundă și de ce se simțea, ca să fie absolut sinceră, plictisită, când acest australian longilin o cuprinsese atât de promițător?

Matthew găsi o explicație.

– Sărmana și micuța mea Em, ești înghețată. Așteaptă puțin și fac focul; ai să te încălzești imediat. Se apucă să curețe grătarul.

Emily, din nou surprinsă, fu nevoită să-și încleștеze maxilarul, ca să înăbușe impulsul de a-l informa că, fie și moartă de frig, nu era "sărmana Em" a nimănui. Auzi: sărmană și micuță! Scrâșni din dinți de furie și, ca să disipeze tensiunea acumulată, precum și ca să-și dea timp să hotărască ce avea de făcut cu Matthew, se apucă să aprindă niște

lumânări, răspândite prin încăperea de la demisol, cu rolul de a amplifica lumina felinarului de afară. Strânse resturile cinei de aseară și puse apă la încălzit pe arzătorul cu gaz. Camera continua să fie friguroasă, așa că nu renunță la haină, spunându-și că, dacă nu fugea să se schimbe curând, a doua zi hainele ei urmau să miroasă cam la fel cu ale lui Matthew. Northiam probabil că ar fi dat-o afară.

Pe de altă parte, dacă se retrăgea acum, Matthew s-ar fi simțit jignit, și-ar fi imaginat că voia să-l umilească. O voce interioară comentă acid, pe tăcute, că asta ar fi fost o soluție splendidă, dar Emily n-o luă în seamă.

Matthew ajunsese la stadiul când nu mai era nevoie decât de un chibrit. Flăcările izbucniră, iar camera luminată suplimentar începu să pară veselă și primitoare. În loc să se ducă să se schimbe, Emily făcu o cafea și se ghemuiră pe jos, în fața mașinii de gătit, ca s-o savureze.

Spre ușurarea ei, apăru unul dintre studenți, urmat imediat de Greg și Melissa. Curând, se desfătau toți cu câte un nes, în fața focului, ce prinsese în sfârșit putere. După cafea, urmă masa de seară. Greg scoase două conserve de fasole și o pâine, unul dintre studenți veni cu o cutie de supă, Emily contribui cu niște ouă, iar Matthew aduse cârnăciori. Grăsimea din tigaie sfârâi, iar fumul albăstriu umplu încăperea. Își aminti prea târziu că purta încă hainele de serviciu.

De fapt, cu timpul pierdut evitându-l pe Matthew și discutând cu Melissa, abia după miezul nopții ajunse să urce scările spre mansarda cea înghețată, cu lanterna în mână. Niciodată nu fusese mai încântată de singurătate. O îngrijora acest sentiment, fiind pe jumătate rușinată de lipsa ei de pasiune. Prea bine, deci Matthew n-o stârnea. Să însemne asta că nimeni n-ar fi fost în stare?

Preocupată de această dilemă interioară, nici nu observă imediat goliciunea camerei. Apoi își reveni. Unde putea fi sacul de dormit? Și valiza? Desigur, n-ar fi avut cum să dispară? Își roti privirile împrejur, uimită.

În cameră nu se vedea decât vechiul pat de campanie, cu salteaua plină de pete. Nici urmă de sac de dormit. Până și perna dispăruse.

Sezația de uimire se lupta cu frigul care începuse s-o pătrundă.

N-avea cum să rămână acolo, singură, la ora unu noaptea, deposedată de tot avutul!

Să fi fost furate? Carmel o avertizase că așa ceva s-ar fi putut întâmpla. Acum hoții dispăruseră cu valiza ei încuiată – tot la sfatul Carmelei. Fără îndoială, le-ar fi fost mai comod să spargă încuietoarea altundeva, în liniște. Nu mai avea nici sacul de dormit. De fapt, rămăsese doar cu hainele de pe ea, cu ce avea în geantă și cu ce lăsase la birou, în dulăpior.

Situația părea de-a dreptul ridicolă. Și de necrezut. Plimbă din nou lumina lanternei prin încăpere. Doar pereții goi – vopsiți în culoarea merelor verzi, de către Carmel. Un pat de campanie. Nimic altceva. Nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut. Să se întoarcă în subsolul încălzit, să le spună ce s-a petrecut Melissei și lui Greg. Greg avea să-i facă rost de o vechitură de sac de dormit – unul pe care nu l-ar fi furat nimeni.

Cel puțin pentru seara respectivă. Mâine, va vedea ce-i de făcut.

Coborî scările, dar se opri pe ultimul palier. Auzea șoapte erotice, intime. Simți că n-avea ce să caute acolo.

O prostie să fie atât de stânjenită. Cei doi n-aveau să se supere, după ce vor fi aflat ce pățise. Trebuia să-i avertizeze cumva. Altfel, ar fi fost neplăcut pentru toată lumea. Deschise gura s-o strige pe Melissa, dar o închise la loc. Vorbele auzite erau atât de explicite. Se auzi un strigăt de desfătare pură, triumfător, urmat de alte scâncete ale Melissei.

Conversația n-avea nici o legătură cu Emily. N-ar fi trebuit s-o audă.

Așa că, încă o dată, cum mai făcuse în prima dimineață petrecută acolo, cu luni în urmă, Emily se retrase. Tremurând toată, ajunse în hol.

Ce-ar fi să se repeadă la subsol, tropăind, ca o întreagă companie, astfel încât nimeni să nu fie luat prin surprindere?

Nu. Îi era imposibil. Auzise deja prea mult. Va trebui să rabde de frig până la venirea zorilor.

Ei bine, ar fi supraviețuit. Nu era invalidă sau vârstnică. Avea un acoperiș deasupra capului și doar câteva ceasuri de răbdat.

Dimineața, va afla ce se întâmplase și va rezolva cumva problema.

Dar ce să facă acum?

Întrezări o vagă speranță. Poate că lucrurile ei nu fuseseră furate. Poate că cineva i le mutase în marele dormitor de la primul etaj și uitase s-o anunțe. Asta trebuia să fie. Intrase-n panică prea iute.

Urcă la primul etaj și pătrunse în încăperea în formă de "L" unde dormeau studenții. Cândva servind drept salon, camera avea un șemineu cu grătar și ferestre până jos, dând spre terasă, cu obloanele închise din cauza frigului.

Mai devreme, studenții luaseră o lopată de tăciuni, ca să-și aprindă propriul foc, în șemineu. Poate că vreunul era plecat, iar ceilalți hotărâseră s-o mute la căldură. Erau atât de aiuriți, încât li s-ar fi potrivit de minune să uite s-o anunțe.

Focul se stinsese. Emily ezită să-și aprindă lanterna, ca să nu-i trezească. Totuși, o geană de lumină pătrundea prin crăpăturile obloanelor, iar ea reuși să distingă, în obișnuitul talmeș-balmeș înconjurător, câte o formă ghemuită în fiecare pat. Mirosul era insuportabil. Nu numai de mizerie și de trupuri nespălate, dar și de marijuana. După trei luni, nu putea să nu recunoască izul. Înțelese imediat de ce părăsiseră subsolul neașteptat de devreme.

Lucrurile se lămuriseră. Dacă fumaseră "iarbă", nu-i mai interesase că la mansardă ea ar fi putut îngheța. Totuși, examină amănunțit încăperea, luminând cu lanterna fiecare colțișor, sigură că n-aveau să se trezească.

Nimic. Își pierduse speranța, dar continuă cercetarea în toată casa.

Verifică metodic fiecare cameră. Nimeni nu-i mutase lucrurile, ca parte a vreunui banc idiot, așa cum sperase. Prima idee se dovedi corectă: fuseseră furate. A doua zi, Greg o să-i spună ce să facă. Între timp, nu reușea să se oprească din tremurat. Ar fi fost inutil să încerce să adoarmă direct pe saltea, învelită cu haina.

N-avea altă soluție. Va trebui să-și ia inima în dinți și să-i deranjeze pe Greg și pe Melissa.

Pe holul de la parter, se opri din nou, descurajată în fața ultimului rând de trepte, neconvenindu-i să apeleze la cei doi.

Apoi, în minte-i apăru alt chip. Matthew.

Afară, în rulotă.

Pretindea, în fața celor de la Academia de Științe Economice și de la primărie, că locuiește la nr. 4. Dar nici prin cap nu-i trecea să-și petreacă vreo noapte acolo. Rulota era nu numai mijloc de locomoție, ci și depozit, birou, sufragerie și dormitor.

Emily deschise ușa de la intrare și privi spre rulota parcată în față. Ce simplu ar fi fost să intre în ea, iar Matthew cu siguranță n-ar fi fost deranjat. Ba dimpotrivă, ar fi primit-o cu brațele deschise. Nu încăpea discuție.

Capitolul 7

Nenorocirea era că nu-și dorea, nici acum și nici altădată, ca Matthew s-o primească "cu brațele deschise".

Nu căuta decât un loc unde să poată dormi, nu o aventură cu un australian sexy și cu atât mai puțin o noapte de amor petrecută în rulotă. Poate că era frigidă, lipsită de libido, sau cum i-o mai zice. Dar la momentul acela, nu tânjea decât după un culcuș, undeva la căldură, de preferat cu cearșafuri curate. Atât și nimic mai mult. Cel mai bine s-ar fi potrivit tipul de încăpere disprețuit, pare-se, de toată lumea, în afară de Carmel, cu încălzire centrală, mochetată și o baie alăturată, dotată cu un duș cu apă fierbinte.

Picioarele ei descoperiseră răspunsul primele. O purtară singure pe treptele de la intrare, în direcția opusă rulotei, spre casa unde locuia James. Picioarele acelea n-aveau decât să-și impună viziunea proprie asupra destinației și s-o ducă până la ușa lui James, dar mâinile, mult mai disciplinate, refuzară să atingă soneria, în ciuda dorințelor primordiale ale vietății oropsite ce se ascundea în ea.

Emily, adică adulta Emily, obosită, dar refuzând să renunțe la prospăt câștigata independență, își impuse opiniile în fața acelor picioare încăpățânate, convingându-le să meargă mai departe. Știa ce

avea de făcut. Va opri un taxi, va traversa Londra și-și va petrece restul nopții în apartamentul de lux din Knightsbridge. Simplu. De ce naiba nu se gândise mai devreme la soluția asta?

Locul cel mai potrivit să găsească un taxi, la ora aceea, era spitalul.

Portarul o să-i dea numărul de telefon al unei companii și nici măcar nu va considera ciudată cererea – o să creadă că venea de la o petrecere.

Porni mai hotărâtă spre intrarea luminată, care, chiar dacă nu rivaliza cu Picadilly Circus la oră de vârf, era totuși destul de animată.

Scăpată de singurătate, simțindu-se din nou parte a acelui uriaș angrenaj, ca atunci când era de serviciu, Emily își regăsi încrederea în forțele proprii. Mintea începu să-i funcționeze rațional. Din punctul ei de vedere, soluția era perfectă, dar ce ar fi putut să le spună menajerei și dădacei? Cum să le explice că, după ce fusese deposedată de tot ce avea – de conținutul noului apartament –cum etichetase Melissa cămăruța de la mansardă–, procurat cu ajutorul soră-si – și fără s-o întrebe, venise singură, cu un taxi, la trei dimineața, lăsându-și sora adormită în miticul "apartament"?

Emily știa sigur ce și-ar fi închipuit. Și ar fi avut perfectă dreptate.

Ar fi dat-o de gol pe Melissa.

Picioarele ei atotștiutoare îi săriră iar în ajutor, trecură pe lângă cabina portarului și o luară pe coridorul ce ducea la departamentul cardio-toracic. Desigur, ăsta era răspunsul. Putea să se strecoare în propriul birou. Acolo era cald, s-ar fi dezghețat rapid, ar fi putut chiar să aţipească într-un scaun și apoi ar fi mers la cantină, pentru un mic dejun foarte matinal, s-ar fi spălat și s-ar fi aranjat, astfel încât să se prezinte civilizat la o nouă zi de muncă.

Dacă ar fi venit cineva – să zicem, o asistentă, sau vreunul dintre stagiari – să lase un mesaj, sau să aducă o înregistrare, va pretinde că și-a uitat stiloul, sau fardurile. De ce le căuta la ora trei dimineața, n-ar

fi fost treaba lor. Iar dacă erau în tura de noapte, probabil că nici n-ar fi observat cât era ceasul.

Apăsă clanța și intră.

Așezat la biroul lui Wendy, vorbind la microfonul casetofonului, era James. De fapt, fusese chemat la un pacient aflat în Terapie Intensivă și, așteptând ca tratamentul să-și facă efect, trecuse pe la birou, să-și mai rezolve o parte din impresionanta corespondență. Se opri la mijlocul frazei.

– Ce-i cu tine?

– Am venit să-mi caut stiloul, răspunse ea neconvingător.

– Stiloul de la bunica, bănuiesc, se arătă el sardonic, deși se simțea furios. Ce naiba își închipuia Em că face, hoinărind prin spital, în plină noapte, cu scuze aiurite? La asta trebuia să se aștepte cel care o lăsase să stea printre neisprăviți.

Glasul tăios și privirea lui posomorâtă o dădură gata. Luptându-se cu tremurul din voce, murmură că-i părea foarte rău, dar că-i ajungea.

– Sunt la capătul puterilor. Înghiți în sec și, spre propria disperare, simți că lacrimile încep să i se rostogolească pe obraji.

Se simți cuprinsă de brațele lui James și fără să înțeleagă cum, se trezi stând pe genunchii lui și udându-i cămașa cu lacrimi. Aproape imediat, se simți mult mai bine, își îndepărtă părul din ochi și începu să explice, rezonabil de coerent, tot ce se petrecuse.

Lăsă la o parte evenimentele dintre coborârea spre subsol, după descoperirea hoției, și momentul în care ajunsese la Central. James putea să-și închipuie și singur, destul de bine, dar se mulțumi să spună:

– N-are rost să mai discutăm aici. Să mergem la mine.

Ieșiră din incinta spitalului, ocoliră piața și urcară în apartamentul lui. O așeză pe sofa, porni la maximum caloriferul electric și-i aduse un pahar mare de coniac.

– Va trebui să-ți petreci aici restul nopții, declară el. Mâine, am să-ți găsesc unde să stai. Dacă Wendy n-ar fi în concediu și n-aș ști că Sara, lăsată singură, ar bramburi tot biroul, te-aș împacheta și te-aș trimite acasă, în Herefordshire.

Era prea mult. Emily își adună forțele și replică:

– Ba n-ai s-o faci, se oțărî ea, cu bărbia ridicată și priviri îndărătnice.

Pe neașteptate, el zâmbi afectuos.

– N-ai să renunți niciodată, nu-i așa?

Zâmbetul și tandrețea din glasul lui îi încălziră inima, așa că răspunse cu aceeași monedă, iar James își pierdu respirația.

– Nu mă duc acasă, reluă ea, vocea oscilându-i între râs și o nouă criză de suspine. Și n-am să primesc asemenea ordin de la nici un bărbat misogin. Și cu asta am încheiat. Înghiți o porție sănătoasă de coniac, se înecă și bâjbâi după o batistă, tușind și sufocându-se.

James îi întinse obiectul căutat și-i zâmbi din nou. Ochii lui de un albastru pal erau blândețea întruchipată, iar fierbințeala care i se răspândise în trup reuși cumva s-o scape de tensiunea ce-i strânsese stomacul. Se relaxă, se sprijini de spătarul canapelei, zâmbindu-i și ea, cu încredere absolută.

– Ascultă-mă, Em, reluă el cu blândețe. Îi luase mâna, iar ea se simți tot mai liniștită. Își sprijini capul de umărul lui. James avea să se ocupe de toate și nu trebuia decât să-l lase. Pentru eternitate, chiar. Săptămâna viitoare, continuă el, Wendy se întoarce. Atunci, ea și Sara se vor descurca la birou, iar tu ai putea pleca acasă, până-ți găsesc o locuință rezonabilă.

În clipa aceea, nu-și dorea nimic mai mult decât să accepte, doar ca să-i facă plăcere. Ar fi fost în stare de orice ca să poată rămâne acolo, protejată și răsfățată. Dar în loc de asta, inspiră adânc și spuse:

– Nu. Rămân în Londra. Ultima propoziție îi solicită toată rezerva de energie.

– Mai vorbim mâine, propuse el. O simțea tremurând lipită de umărul lui, scuturată de spasme nervoase. Șocul pierderii suferite și al ceasurilor de singurătate nu-i trecuse încă, așa că o cuprinse în brațe, cum ar fi procedat cu un copilaș, într-o rezervă, îi netezi părul și o bătu ușor pe spate, murmurând vorbe drăgăstoase, niște nimicuri încurajatoare. Ținând-o în brațe, continuă să repete că toate se vor rezolva, că nu mai avea de ce să se teamă. Era o reacție automată din partea lui – după toate cele, anii de practică spitalicească îi furnizaseră nenumărate ocazii de a exersa respectiva atitudine. Dar exclusiv pentru ea, James adăugase iubire și, deși nu-i spusese nimic, ea pricepu, așa că se relaxă în sfârșit. Lipită de pieptul lui, ascultându-i bătăile constante ale inimii, se simți purtată pe val spre o insulă de siguranță și pace.

Habar n-avea cât de precară era acea liniște.

Poate că James o tratase la început ca pe o copilă, dar ea nu mai era, iar trupul lui pricepuse asta. James se ridică în picioare.

– M-ai bine te-ai culca.

– Da, aprobă ea vag, încălzită, somnoroasă, mulțumită și reală, ca un fruct numai bun de cules.

– O baie te-ar scăpa sigur de frig. Îi arătă unde era baia, oprindu-se lângă un dulap suspendat, de unde scoase prosoape și așternuturi.

Ea îl urmă ascultătoare. James deschise ușa micuței camere de oaspeți.

– Crezi că ai să te descurci singură? Trebuie să mă întorc la Terapie Intensivă.

– Da, aprobă ea somnoroasă.

O sărută și se făcu nevăzut. Emily intră în baie ca prin vis, și dădu drumul la apă. Nori de abur se ridicară, iar ea urmări fenomenul aprobator. Exact cum își imaginase. Își aduse paharul de coniac pe jumătate plin. Din cauza extenuării și a alcoolului, se simțea parcă ar fi

plutit și intră în cadă, zâmbind ca pentru sine. Fiecare norișor părea tivit cu argint. Pierduse tot ce poseda, dar reușise cumva să aterizeze într-o baie fierbinte, în apartamentul lui James, cu o porție generoasă de coniac. Pe deasupra, James o sărutase, nu fusese atât de năucită să nu observe. Ceva se schimbase între ei.

Relația dintre ei se îmbogățise cu ceva nou și important. Acum era prea somnoroasă să mai analizeze ce anume, dar mâine o să-și dea seama.

Totuși, a doua zi, reveniră de unde plecaseră.

– În week-end, am să-mi iau o zi liberă și am să te conduc acasă, o anunță James, la cafea, purtându-se ca un unchi mai în vârstă. Ai să le explici părinților ce s-a întâmplat și veți stabili împreună dacă are rost să te întorci la Central, iar dacă da, unde vei locui. Nu poți să continui cum ai început.

– Nu mă duc acasă, se încăpățână Emily. Nodul din stomac apăruse iar. Putea s-o oblige? Nici gând. Nu vreau, dar nici n-aș putea, știi foarte bine.

– O să se descurce și în lipsa ta. Au mai făcut-o.

Dar n-au să mai fie nevoite, dacă ținea de ea.

– Nu plec, repetă ea. Doar nu te aștepți să renunț, să dau fuga la poalele mamei, ca un copil răzgâiat, pentru simplul motiv că mi s-au furat câteva obiecte.

– Din punctul ăsta de vedere, recunoscu el, lucrurile nu mai par atât de simple. Atunci, va trebui să te întorci în Knightsbridge și cu asta basta.

– Ah, imposibil… Melissa… nu cred, adică… Era pe nisipuri mișcătoare, așa că se bucură de soneria telefonului. Când termină conversația, Emily era deja gata de plecare, așa că nu mai avu ocazia să ceară lămuriri. În schimb, insistă ca ea să se întoarcă la cină.

La birou, își mirosi hainele cu teamă și, îndată ce Sara își făcu apariția, o rugă:

– Ce părere ai? Nu-i așa că-i groaznic? Am un iz de prăjeală, nu-i așa?

Sara, imaculată, cu o haină verde-oliv peste bluza albă, pe gât, purtând pantofii de piele pentru care Emily o invidia, făcu ce i se ceruse.

– Parcă simt ceva, recunoscu ea.

Emily începu să-i toarne povestea, dar fu întreruptă de telefon și, când termină, Sara bătea deja la mașină una din înregistrările lui James.

– Nu mă pot opri, își ceru ea scuze. Vrea s-o semneze imediat ce termină rondul de dimineață. O să-mi povestești mai târziu. N-ai putea să te duci după corespondență?

În pauza de prânz, Emily dădu o fugă până la nr. 5, cu ideea de a-l prinde pe Greg și a-i spune ce se petrecuse cu o seară în urmă. Apoi fugi înapoi și o găsi pe Sara căptușită cu o nouă tranșă de înregistrări, aduse de Mark. Abia la ceai găsi momentul să-i povestească despre furt.

– Adică, ți-au luat tot?

Emily aprobă din cap.

– Și ce ai de gând să faci? Cum stai cu banii?

Emily se strâmbă.

– Nu poți împrumuta de la soră-ta?

– Nu vreau.

Ar fi vrut să continue, dar telefonul începu să sune din nou. Ziua se sfârși înainte de a reuși să decidă ceva.

– Îmi pare teribil de rău, Em, dar trebuie s-o șterg, spuse Sara. Mă întâlnesc cu Bill. Să știi că acum se simte mai tare – probabil că mirosul a fost amplificat de căldură. Mulțumesc cerului că Northiam nu și-a arătat mutra pe aici. Uite ce-i, am să-ți împrumut câte ceva, mâine. O fustă mini veche, sau altele asemănătoare, care să nu lase să se vadă diferența dintre noi – sunt prăjină, iar tu ești mignonă.

– Ești un înger. Aș putea s-o sun pe mama, s-o rog să-mi trimită câteva din vechiturile ei.

– Dacă lucrurile mele n-ar fi atât de lungi, ți-aș putea împrumuta câte ceva. Doamne, trebuie să fug, sau Bill o să-și iasă din pepeni. Apropo, sper c-ai reclamat la poliție?

– N-am făcut-o. Simțea stânjeneală. La prânz, când am vorbit cu Greg, zicea că…

– Nu fi fraieră, Em. Sigur că trebuie să reclami. Am șters-o. Întreabă-l pe James. O să te îndrume.

Într-adevăr, Emily se așteptase la o astfel de reacție. Când se întâlniră pentru cină, James se arătă șocat că nu anunțase poliția încă și se oferi s-o însoțească imediat la secție.

– Înainte de masă, adăugă el hotărât.

– Ah, nu James, protestă Emily. Am vorbit cu Greg și zicea că…

James scăpă un blestem și-i spuse care era părerea lui despre Greg.

– Dar, James…

– N-are nici o legătură cu el. Lucrurile tale au dispărut, nu ale lui. Haide.

– Nu pot. Cu adevărat, nu pot. I-am promis lui Greg…

– Ce i-ai promis?

– Crede că o să afle de la copii cine mi-a șterpelit valiza – chiar și el e sigur că a fost mâna unuia dintre ei. Zicea că – își dădea seama care va fi efectul asupra lui James, așa că formulă cu grijă – oricine ar fi, este mai tulburat decât credea și că va avea nevoie de foarte multă atenție.

James nu blestemă din nou, așa cum se așteptase Emily. Rămase fără cuvinte, scuturat de râs și, într-un târziu, se mulțumi să declare:

– E nebun de legat! atâta tot. Complet zănatic.

– Are un motiv cât se poate de serios să nu dorească amestecul poliției, se simți ea obligată să adauge. După el, Consiliul Municipal

abia așteaptă să găsească o scuză pentru a închide adăpostul. Lucrurile s-ar înrăutăți pentru William, față de care Greg are deja mustrări de conștiință, că-l părăsește cu toate pe…

– Și ca să-și ușureze propria conștiință, propune ca tu să pierzi tot ce aveai fără să protestezi? Păcat pentru el, Em. A venit vremea să înfrunte consecințele propriilor acțiuni. Expresia i se schimbă. Foarte bine, dragă, n-ai de ce să te amărăști. O să-l lăsăm să scape, dacă așa ai să te simți mai bine. O sărută și o strânse la piept o clipă, care trecu înainte ca ea să apuce să înțeleagă ce se petrecea. Em, spuse el din senin, pronunțând cuvintele rar și apăsat, ceea ce ți se întâmplă are foarte multă importanță pentru mine. Să nu uiți, bine?

De parcă ar fi putut. Conta pentru James. Se delectă cu declarația aceea. Știa că-i va păstra vorbele în memorie pentru totdeauna, așa că nu-i răspunse. Oricum, nu-i trecuse prin minte că el ar fi așteptat așa ceva.

– Așa că, reluă el, după o scurtă pauză, nu te vârî în chestii riscante, bine?

– Ce fel de riscuri, pentru numele lui Dumnezeu? se arătă ea uimită.

– Cum ar fi locuitul în dărăpănătura aia, explică el morocănos. Totuși, trebuie să admit că reclamația nu ți-ar da mari șanse să-ți primești lucrurile înapoi. Așa că hai să punem punct și să mergem la masă, ce zici?

– Ah, James, ar fi minunat. Să uităm totă tărășenia și…

– Cu o singură condiție. Vreau să-mi promiți că, orice s-ar întâmpla, n-ai să mai petreci nici o noapte în casa aia.

Emily începu să protesteze, dar el o ignoră.

– Astă-seară, te vei întoarce în Knightsbridge, ne-am înțeles? Pe urmă, am să-ți găsesc ceva pe aici.

– Tu?… Aici?… Mie? se precipită ea incoerent, repezindu-se să-l îmbrățișeze. Când?

– Peste câteva zile. Am să găsesc o soluție. Ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult.

– O, nu. Era normal să mă descurc singură.

– Atunci, așa rămâne, ai să te întorci la Knightsbridge și ai să rămâi acolo până-ți găsesc altceva.

– Nu știu ce va zice Melissa.

– Am să vorbesc cu ea, închise el subiectul. Acum, hai să mâncăm.

Îl urmă la parter și ieșiră în piață. De astă dată, mâinile ei fură cele ce păreau să aibă voință proprie, agățându-se de brațul lui James, ca de un colac de salvare. Cum rămânea cu dorința ei de independență?

Ajunseră la Giovanni, vizavi de spital, locul unde hotărâse el că urmau să cineze. Omisese să-i ceară asentimentul, dar ea se așeză supusă și așteptă ca el să comande de mâncare, fără să scoată vreun murmur. Farfurii pline cu paste și câte un bol de brânză fură așezate în fața lor, urmate de friptură de vițel în sos de ciuperci și ardei, cu garnitură de cartofi noi și dovlecei. Băură un Chianti alb, frapat, după care James ceru o porție de camembert, în vreme ce Emily, sătulă și începând să simtă o amețeală plăcută – cu o noapte în urmă nu avusese parte decât de patru ore de somn – ciuguli o înghețată cu aromă de lămâie.

James refuză în numele amândurora cafeaua și o invită la mașină. Conduse până la podul Knightsbridge și opri în fața clădirii Oriel. Am să vin până sus, spuse el. Vreau să schimb câteva cuvinte cu soră-ta.

Mână in mână, urmăriți de privirea insistentă a paznicului de noapte – care a doua zi urma să-i povestească întâmplarea Annei, la o ceașcă de ceai – traversară holul mochetat și plin de plante ornamentale și intrară în liftul silențios. Emily îl conduse în

apartament, unde fură întâmpinați de miros de mâncare italiană și de parfumul de mosc al Melissei.

– Să te culci devreme, zise James, pe un ton enervat. Dormi din picioare, drăguțo. O așează pe direcția dormitorului și o lovi ușor peste fund. Destinația pat!

Emily, care sperase o eventuală nouă sărutare, pe care, de astă dată, ar fi fost pregătită s-o întâmpine cum se cuvine, se trezi retrogradată iar la statutul de soră mai mică a Melissei, spre totala ei neplăcere.

– Noapte bună, îi ură ea morocănoasă, târșâindu-și picioarele de-a lungul holului.

James o privi până dispăru în dormitor, scutură din cap și porni în căutarea Melissei.

O găsi lungită pe canapea, purtând obișnuiții șalvari și o tunică transparentă, răsfoind paginile revistei Vogue, în sunetul unei muzici liniștitoare, ce izvora din boxe. Încântată să-l vadă, arboră cel mai fascinant zâmbet, se întinse sinuos și lovi cu palma pernele canapelei, invitându-l să ia loc. James alese un scaun.

– Vreau să discutăm foarte serios, începu el hotărât.

Melissa se simțea încântată. Oare, după atâția ani, o iubea încă? Oare tânjea după ea cu acea intensitate insuportabilă, încât să accepte ideea de a-l înșela pe Andrew?

– Spune-mi îndată, scumpule, ce s-a întâmplat? se interesă ea.

– Despre Em.

– Em? Își abandonă instantaneu poza și sări în picioare. Ce-a făcut Em? întrebă iritată.

– Întrebare este: "ce ai făcut tu?" rectifică el sever.

– Eu? N-am făcut nimic. Melissa era sincer uimită.

– Ah, pentru numele Domnului, Melissa, măcar o dată, încearcă să deschizi ochii ăia mari și să observi și ceea ce se petrece împrejurul tău. Te-ai folosit de Em, iar chestia asta trebuie să înceteze.

Din acest moment.

Andrew îi adusese aceeași acuzație și nu o singură dată, deși se referea la obiceiul ei de a o pune pe Em să stea cu copilul seara, sau în zilele libere ale Joanei. Dar ce legătură avea asta cu James?

El remarcă expresia ei nelămurită.

– I-ai sugerat să se mute în blestemata aia de casă mizerabilă din piața St Anne.

– Dar James, nu făcea altceva decât să-și piardă vremea cu drumurile spre spital și înapoi. O situație foarte neplăcută și am crezut că…

– Gogoși. Ai obligat-o să se mute acolo fiindcă îți convenea. Îți furniza un alibi pentru întâlnirile cu imbecilul ăla de Greg – așa că nu mai încerca să-mi jignești capacitatea de înțelege.

– Ești gelos, constată Melissa, mulțumită, revenindu-i încrederea în sine.

– Nu-s gelos. Sunt mânios. Cum poți fi atât de iresponsabilă? Nu pricep. Nu înțelegi că dărăpănătura aia nu este doar înghețată, ci și absolut neigienică, cap sec? Și umedă, pe deasupra, iar tu n-ai nici un merit în faptul că Em n-a contractat încă o bronșită. În afară de asta, nu este locul potrivit pentru o fată ca ea. O să-ți povestească singură ce s-a petrecut aseară…

– Aseară? Dar eram acolo și…

– Și nici prin cap nu ți-a dat că s-ar fi întâmplat ceva. Într-adevăr. Asta și voiam să spun. Fii atentă, Melissa. Emily nu mai are ce căuta acolo. Ai auzit? Va dormi aici, până reușesc să-i găsesc ceva convenabil, pe lângă Central. Ce faci cu Greg este treaba voastră, dar dacă aflu că Em a ajuns iar la nr. 4, am să știu că nu mă pot bizui pe tine și am să discut problema cu Andrew. Desigur, nu-mi doresc să se ajungă acolo, dar am s-o fac dacă n-am încotro. Te-ai prins?

Melisa pricepuse.

– Așa că, ai grijă ca Em să nu mai treacă pragul acelei maghernițe, bine?

– Dragule, ești îngrozitor de incorect, protestă Melissa. Dar dacă zici că nu-i face bine, desigur, am să fac tot ce pot să nu mai ajungă la nr. 4. Dacă te preocupă așa mult soarta ei, nu-nțeleg de ce n-ai spus nimic până acum.

Deși n-o spuseră explicit, ambii știau foarte bine că James își impusese punctul de vedere.

Totuși, după cum decurseră lucrurile, Emily rămase în Knightsbridge mai puțin de o săptămână. După numai două zile, ajungând la slujbă, găsi pe masă un bilet de la James. Se informase și aflase că asistenta Barbie Henderson, de la sala de operații, putea să-i cedeze o cameră, în apartamentul ei de la nr. 38. Emily trebuia s-o sune ca să afle când ar fi putut să vadă încăperea.

Telefonă imediat, iar Barbie Henderson o invită să viziteze apartamentul în pauza de prânz.

Barbie era o brunetă de treizeci și ceva de ani, al cărei chip exprima bunătate și o dispoziție veselă. Apartamentul de la mansardă, cu tavanul lui înclinat și cu ferestre dând spre piață, era încântător. Avea perdelițe de pânză vărgată, alb și castaniu, rogojini pe jos, scaune confortabile și mobilă puțină, din lemn natur. O locuință de țară, plasată în mijlocul orașului. Camera pe care i-o oferise lui Emily era mobilată și aranjată la fel. Patul era acoperit cu o cuvertură înflorată, iar pereții aveau nuanța scorțișoarei. Emily fu cucerită imediat, iar seara, când se întâlni cu James, putu să-i împărtășească noutatea că urma să se mute duminică după-amiază.

Capitolul 8

Imposibil să păstrezi secrete la Central. Chiar înainte de a se muta cu Barbie, la nr. 38, în piața St. Anne, zvonul s-a răspândit prin spital. James aranjase ca tânăra Em să locuiască împreună cu asistenta sălii de operații. Ce putea să însemne asta? Să fi fost primul pas pe drumul spre o ceremonie matrimonială?

În secția cardio-toracică, cu toate că șef era Northiam – bârfit, glumindu-se pe tema lui, dar temut mai mult decât urgia lui Dumnezeu – James era cel care conducea de fapt, toată lumea se pusese de acord. Și întrucât erau fascinați de viețile private ale celorlalți, James și Emily alimentară bârfa locală, la fel cum o făcuseră înainte Northiam și Felicity

Căsătoria lui Northiam, desigur, fusese subiect de interes unanim cu mult înainte de înfăptuire, iar acum, unele noutăți o aduseseră iar sub lupă. Să fi fost deja condamnată? Se aflase că Northiam consultase un agent imobiliar. Vizionase, se spunea, o serie de apartamente din Harley Street. Fusese auzit la telefon, vorbind despre încălzirea centrală, despre geamuri duble termoizolatoare, interesându-se de existența unui restaurant în apropiere și programând vizite în alte blocuri. Câțiva dintre cei ce lucrau în sala de operații povesteau că le

spusese că se duce să vadă un apartament, pe strada Harley și că, pe urmă, o să-i reîntâlnească la rezerve.

Nu toți acceptau ideea că vânătoarea după un apartament de serviciu ar fi semnalat neapărat o iminentă ruptură a mariajului. O altă "școală de gândire" susținea că Northiam caută de fapt un apartament în care să pună pe picioare un cabinet particular – consecință, susțineau aceștia, a conflictului cu administrația, pe tema pacemakerelor.

James venise cu altă teorie, pe care toată lumea o considera mult prea "benignă", luând în considerare faprele. Nu conta că James căpătase respectiva explicație chiar de la Northiam. Destui credeau că era doar o nouă stratagemă, specifică bătrânului Northiam, menită să arunce praf în ochii personalului care-și imagina că-i poate citi intențiile. Northiam pretindea că avusese senzația că Felicity era prea intens solicitată. Cariera și gospodăria deveniseră prea împovărătoare pentru ea. Așa că hotărâseră să renunțe la casă și să se mute într-un apartament, îndată ce vor reuși să găsească unul potrivit.

Inutil de menționat, această explicație simplă, lipsită de strălucire, nu convinsese pe nimeni, cu excepția lui James.

Oricum, dacă mariajul lor s-ar fi aflat pe marginea prăpastiei, acest lucru nu fusese vizibil de Crăciun. Northiam și Felicity organizaseră obișnuita lor petrecere monstru, în casa din St. John's Wood, pentru jumătate din personalul spitalului. La sfatul Sarei, Emily își cumpărase o rochie nouă, pe bej, drapată în cute ample.

– Tot Yuki? se interesă Felicity, ea însăși răpitoare într-o rochie galbenă vaporoasă.

– "Marks & Spencer", zise Emily. Și de data asta, nu-i de împrumut.

– Splendidă. Trebuie să trec și eu pe acolo, într-o pauză de masă.

Totuși, la petrecerea dată de Andrew și Melissa, Emily își ținu gura cu privire la proveniența noii ei achiziții. Își dăduse seama că nici unul

dintre ei nu s-ar fi bucurat excesiv dacă s-ar fi apucat să se laude cu locurile de unde-și făcea cumpărăturile, în fața musafirilor simandicoși.

Și Barbie organiză o petrecere în mansarda lor, unde se adunară o mulțime de chirurgi, anesteziști și asistente de la chirurgie generală. Peste alte două zile, James invită acasă pe toți angajații secției. Veniră la rând petrecerile dansante ale surorilor de caritate și ale studenților, precum și o sindrofie inopinată începută la King Head și terminată, după ora închiderii, în apartamentul lui James.

La toate aceste întâlniri, două subiecte monopolizaseră discuțiile. Despre primul Emily știa, însă cel de-al doilea îi rămăsese complet străin. Unul se referea la iminenta dezmembrare a mariajului lui Northiam, iar celălalt sugera la fel de iminenta pierdere a virginității lui Emily, în favoarea lui James.

Ignorând previziunile, care ar fi înveselit-o grozav, Emily plecă în vacanța de Crăciun, după ce-i smulse lui James promisiunea că o să vină la Wistaria Lodge pe 26 decembrie, de ziua cadourilor. Ea luă trenul, cu Barnaby, ducându-l la bunici cu două zile înaintea Crăciunului, în vreme ce Melissa și Andrew urmau să vină cu mașina, în Ajun, după ce el se întorcea de la Zürich.

Valerie Goring era încântată să-i primească mai devreme. Fu mai puțin fericită de aspectul lui Emily.

– Știi ce, i se adresă ea soțului, păcătoasa de Melissa nu s-a ocupat deloc de ea. N-ar fi fost cine știe ce – are o groază de lucruri în apartamentul ăla uriaș. Nu trebuia decât să se uite din când în când după soră-sa, să aibă grijă să mănânce ca lumea, să doarmă suficient. Și în mod clar, n-a făcut nimic. A slăbit prea mult…

– A scăpat doar de surplus. Și-i stă bine, replică bărbatul.

– … și are cearcăne adânci.

– O îmbunătățire majoră a aspectului ei. Devine o adevărată frumusețe, concluzionă Charles Goring. Dacă o s-o asalteze toți, la

Central, nu m-aș mira deloc. Prea multă vreme pierdută cu tinerii, asta este cauza cearcănelor. Fluieră admirativ.

– Nu-ți pasă că sărmana copilă a suferit de foame, că-i extenuată și nedormită, constată Valerie cu dezgust. Toate astea n-au nici o însemnătate pentru tine, atâta timp cât devine mai atrăgătoare.

– O să-i cam joace pe bărbați, reluă tatăl ideea.

"Ar trebui să știi cum merg lucrurile", își spuse Valerie, resemnată. Cu douăzeci de ani în urmă, fusese secretara lui Charles Goring pe vremea când mama Melissei, Chloe, îl jucase pe degete, pentru ca până la urmă să-l părăsească. Valerie, care îl iubea de multă vreme și urmărise destrămarea mariajului cu un amestec de suferință și speranță, n-o iertase niciodată pe Chloe pentru necazurile provocate tânărului medic.

Cu ocazia Crăciunului, Melissa își vopsise buclele în argintiu și adoptase o ținută specifică anilor '20, din lurex argintiu croșetat, cu aspect fluid, care-i scotea în evidență înălțimea și suplețea, garnisită cu un lanț, tot de argint, de care spânzura un ametist aproape brut – cadou de la Andrew. Toți cei prezenți erau complet eclipsați, părând nesemnificativi. Privind-o, tatăl și-o aminti pe Chloe și își goli paharul de șampanie – adusă de înstăritul ginere – cu senzații amestecate.

Melissa fremăta toată. Îi informă că Andrew plătise arvuna pentru o cabană din Elveția și plănuiseră să serbeze acolo Anul Nou.

– S-ar putea să locuim acolo cam jumătate de an, destăinui ea familiei căzute-n admirație. I-ar fi mai ușor lui Andrew să ajungă la Zürich, decât de la Londra.

– Fabulos, se extazie Emily.

– Și ne-am decis că a venit vremea să completăm familia, adăugă Melissa degajat.

– Într-adevăr, întări Andrew. Barnaby a început să cam întreacă măsura. Ciufuli afectuos părul brunet al fiului. Are nevoie de frați și surori.

– Vrem să mai avem doi copii, declară Melissa pe un ton visător, învăluindu-l pe Barnaby cu o privire plină de iubire părintească.

– Dar cum rămâne cu…? Emily era uimită, dar se opri la vreme. Dintre cei aflați la masă, nimeni nu știa măcar de existența lui Greg.

Discuția continuă împrejurul ei, pe subiecte liniștite, cum ar fi climatul Elveției, mijloacele de comunicare, schiatul iarna, pajiștile alpine pe timp de vară, aerul curat și mâncarea sănătoasă, curățenia și confortul.

Doar Charles Goring pricepu că cineva trebuise mituit și se întrebă dacă el ar fi fost capabil să se descurce la fel, cu Chloe. Numai că, în acest caz ar fi pierdut-o pe Valerie, o a doua căsătorie mult mai sănătoasă, și pe Em. Scumpa Em, preferata lui, în secret. Își goli paharul, constatând că prefera viața așa cum decursese în realitate.

Pe 26 decembrie, dimineața, Emily admira stratul de nea care învelise colinele și acoperise grădina. Cerul era curat – își zise că nu era probabil să mai ningă – soarele se strecura printre crengile copacilor, reflectându-se în cristalele de zăpadă și dând senzația unor umbre albăstrii pe pajiștea albă. Altădată, ochii lui Emily ar fi fost încântați să urmărească frumusețea aceea aproape magică. Acum însă, gândul îi zburase la James. Oare zăpada îl va împiedica să apară? Oare nu va auzi sunetul telefonului, iar la celălalt capăt, James n-o va anunța că n-are cum să riște să vină și să fie prins de altă nionsoare, când era de serviciu la Central după miezul nopții?

Cu privirea pierdută printre țurțurii ca din poveste, printre copacii încărcați de nea și colinele albite, acasă, în mijlocul familiei, Emily se simțea neașteptat de singură. În lipsa lui James, lumea părea pustie. Pricepuse asta încă din noaptea aceea, când lucrurile îi fuseseră furate și dăduse peste el la birou. Dar sentimentul era din ce în ce mai intens. Figura lui obosită și lipsită de pretenții îi popula în secret visele și dădea un scop zilelor. Nu-și dorea decât să simtă alături masivitatea lui

liniștitoare, să-i fie preocupare și mângâiere permanentă. Când el se afla aproape, Emily era fericită și mulțumită. Dar și tulburată. Mai mult, uitase cu totul temerile că ar fi putut fi frigidă.

În acea clipă, ițindu-și încetișor caroseria pe drumul înzăpezit de țară, apăru o mașină.

James! Jaguarul se înscrise pe aleea ce ducea la casă și parcă lângă bătrânul Rover al tatei.

Uitând de orice și de oricine altcineva, simțind numai o tulburare încântătoare, datorată prezenței lui, Emily coborî în fugă, traversă holul și ieși în aerul înghețat al dimineții, aruncându-i-se-n brațe.

James era la fel de emoționat.

Tot drumul, se luptase cu o voie bună tinerească, iar când intrase pe aleea ce ducea la Wistaria Lodge, inima începuse să-i bată nebunește, ca a unui adolescent. O prinse în brațe, fu sărutat pe ambii obraji și, înainte de a se putea reține, o sărută și el – nu doar pe obraji. O strânse la piept, așa cum tânjea de atâta vreme. Amândoi erau cuprinși de încântare și începură să priceapă că ceea ce se întâmpla cu ei nu putea fi decât iubire împărtășită.

Dintr-o dată, deveni cel mai grozav Crăciun din viața ei – chiar dacă, din nefericire, se termină aproape înainte de a fi început. Fiindcă nu numai că James o anunță că nu putea rămâne la cină, dar ajunsese chiar înainte de cocteilul organizat de asociația medicilor locali, iar Emily descoperi că medicina i-l putea răpi la Wistaria Lodge, la fel de bine ca și la Central.

Practicienii locali și chirurgul de la Roial Infirmary îl năpădiră ca într-o grămadă organizată de rugbi, pentru a-i cere păreri în orice domeniu – de la nivelul colesterolului, până la disputa între adepții implanturilor artificiale și cei ai grefelor cu țesut propriu. În cele din urmă, el și cardiologul Edward Langford-Thomas ținură ceea ce ar fi putut fi considerat un simpozion asupra bolilor de inimă, într-un capăt

al salonului, în vreme ce soția cardiologului, "Brenda cea dominatoare" – cum era cunoscută în toate cabinetele pe o rază de câteva mile – încerca să-și impună opiniile asupra grupului de soții greu încercate, la celălalt. La mijloc, Melissa întreținea un grup de doctori care se rupseseră temporar din simpozionul de cardiologie, ca să se răcorească nițel, înainte de a se arunca revigorați în meléul medical, unde James, cu umerii lipiți de un raft de cărți, părea un soi de pontif.

– Cam impune legea, îi spuse Emily tatei.

– Păi, doar este marele învățat de la Central, îi aminti acesta. Chiar dacă acum poartă o cămașă de pânză topită. N-am nici o îndoială că este cadou de la tine.

Emily roși, spre necazul ei. Tatăl se arătă încântat că nimerise atât de exact cu săgeata aruncată la întâmplare.

– Mare noroc să-l prindem la petrecerea noastră. O să-mi crească renumele. Mulțumită ție, bineînțeles, adăugă el, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Azi-dimineață, o văzuse de la fereastra biroului, cum ieșise în întâmpinarea lui James. Dar ceea ce-l scosese oarecum din letargia acelei zile sărbătorești fusese atitudinea lui James. Îndată, plecase s-o caute pe Valerie – care, terminând cu ultimele retușuri pentru petrecere, primise noutățile cu gândul în altă parte.

– Em și James Layburn? întrebase ea neatentă. Nu zău?

– Ți-am spus că s-a făcut răpitoare. Totuși, nu credeam că o să pună mâna pe James al nostru. Am senzația că s-ar putea să ne intre în familie un chirurg de primă mână de la Central.

– Nu cumva te grăbești să tragi concluzii? întrebă Valerie, deși știa bine că pripa nu-i fusese niciodată caracteristică soțului.

– Diagnostic instantaneu, ăsta-s eu! glumi bărbatul, alegând niște alune dintr-un castronel și înfulecându-le rapid.

Trebuie să adaug că, după mine, o să-i fie mult mai bine cu Em decât cu Melissa, gâsculița aia proastă. N-ar fi fost bună de soție de doctor nici într-o mie de ani.

În vreme ce luau o scurtă pauză de la servitul mâncării și băuturilor, îi repetă acea opinie fiicei mezine.

Emily chicoti vesel.

– Chiar așa, aprobă ea.

– Cu tine, lucrurile stau altfel.

– Cu mine? Emily deschise ochii mari și-l privi inocent. Totuși, în adâncul lor, marele diagnostician observă exact ceea ce sperase să găsească.

– Dă-i zor, Em, și pune mâna pe el, o sfătui tatăl. Are nevoie de cineva ca tine.

– Știu și eu…

– Ia-l de bărbat. Mi-ar plăcea să mai am un ginere.

– Dar, tată… Nu știa dacă să se pretindă încântată de idee, sau speriată.

După ceai, se întoarse la Londra cu James, ducându-și lucrurile într-o valiză nouă și incredibil de scumpă, cadou de la Melissa și de la Andrew, adusă special de la Zürich. În alte circumstanțe, darul ar fi copleșit-o, însă acum nu fusese considerat decât ca recipient util pentru posesiunile ei.

Cadoul primit de la James fusese un lănțișor de argint cu un pandantiv de acvamarin în ape, cu aspect fragil, montat într-un inel de argint, iar acum, în vreme ce goneau pe autostradă, degetele ei îl pipăiau cu tandrețe.

– E fantastic, James, exclamă ea. Îmi place la nebunie.

– Speram să-ți placă. În magazin, i se păruse că lănțișorul delicat și piatra strălucitoare, transparentă, se potriveau perfect cu mignona Emily.

Dar privirea rapidă, disprețuitoare a Melissei avusese darul să-l descurajeze. Totuși, nu mă prea pricep la asemenea articole.

Emily întoarse capul spre el și pricepu imediat că era deranjat de comparația cu nebunesc de masivul lanț ce atârna la gâtul soră-si, considerând că-i făcuse un cadou nesemnificativ și demodat. Era pentru prima oară că-l vedea atât de vulnerabil, având urgentă nevoie de încurajările ei.

– Mor după el, spuse ea cu blândețe, atingându-i ușor brațul. Este splendid. Și nu pretind doar. Până acum, ar fi trebuit să mă cunoști mai bine.

Într-adevăr, o cunoștea. Corectă. Spunând lucrurile pe șleau. Totuși, știind că nu dorea să rănească pe nimeni, nu era tocmai sigur că fusese sută la sută cinstită cu el.

– Pe cuvântul meu că sunt încântată. Îi urmărea figura, în vreme ce el se concentrase asupra drumului, și-i observă ușoara nesiguranță. Niciodată n-aș putea purta un lanț ca al Melissei. Mă vezi umblând astfel pe coridoarele spitalului? Aș fi motiv de glumă. De fapt, tata crede că și pentru Melissa este exagerat. I se pare groaznic.

James zâmbi, un surâs spontan care-i ilumină întreaga figură, o expresie care trăia deja undeva în amintirile ei. Se simțeau bine unul lângă celălalt. Discutară destinși despre Wistaria Lodge, despre părinții ei, despre Barnaby.

– Mă întreb ce o să înțeleagă el din țara cantoanelor. Gândește-te, o cabană în Elveția! Îți vine să crezi? Dar ce-o să se întâmple cu sărmanul Greg?

– Cinstit, habar n-am ce-a fost în capul lor, replică James, cu o asprime neașteptată. Se poartă ca niște copii iresponsabili.

Emily rămase surprinsă. Fusese o iubire pustiitoare, tragică, cel puțin așa o considerase. Oare? Nu chiar, ca să fie cinstită. Acum o cunoștea prea bine pe Melissa pentru a mai întreține asemenea iluzii.

– Probabil că ai dreptate, admise ea.

– Problema este că soră-ta nu s-a maturizat încă. A rămas exact la fel ca atunci când am făcut cunoștință.

– Zău?

– O copilă egoistă. Acum, dacă ne-am lua după datele de naștere, ești mult mai mică decât ea. Dar, în realitate, ești incomparabil mai matură. Și vei continua să te dezvolți. Doamne-ajută s-o faci lângă mine, toată viața, continuă el în gând.

Emily își exprimă greu încântarea.

– Dar, James… nu poți să spui că… după toate cele, Melissa… eu… de fapt, în multe privințe nu știu nimic. Melissa…

– Ah, cu siguranță, se descurcă prin restaurante într-un stil la care tu probabil că n-o să ajungi niciodată. Nici eu. Are o sofisticare de suprafață, pe care n-aș putea-o copia vreodată. Înțelese că lucrul încetase să-l mai preocupe.

– Sofisticare superficială?

– N-are profunzime. Desigur, poate fi extrem de înșelătoare. James se încruntă, gândindu-se la proprii ani irosiți, zvânturați în urmărirea unui vis irealizabil și fu îndată copleșit de durere. În zadar! Alături de Melissa, n-ar fi fost în stare să întemeieze o familie care să reziste. Nu fusese vina ei, își spuse, cu un impuls spontan de corectitudine. N-ar fi reușit să se schimbe, precum un pisoi n-ar fi capabil să renunțe la a-și mai urmări propria coadă.

Ieșiseră de pe autostradă și treceau prin Bayswater, îndreptându-se spre piața St. Anne.

– Credeam că o iubești încă, șopti Emily. Sau, cel puțin…

– Nu-i adevărat. Nu credeai așa ceva. În seara asta, James simțea că toată lumea este a lui și știa exact ce o să facă. Și cu cine. Îi puse mâna pe genunchi. Recunoaște.

– Ei bine, nu. Emily se foi pe scaun. Vocea ei scăzu mai mult în intensitate. Nu, în ultima vreme. Dar la început, așa credeam.

– N-o mai iubesc de ani de zile.

– De ani? Minunat. Vestea îi anulă liniștea afișată, astfel că se cufundă într-o tăcere gânditoare. De ani de zile!

Ajunseseră în piață. James parcă și scoase din portbagaj noua și impresionanta valiză a lui Emily. O ceașcă de ceai? O modalitate la fel de bună ca oricare alta de a se bucura de prezența ei încă un ceas sau două.

– Da, te rog.

O cuprinse cu brațul și porniră spre intrare.

În bucătărie se ciocniră unul de altul, încercând să umple ceainicul, așezând cestile pe masă, scoțând farfurioare. James aduse o cutie de biscuiți. Într-un sfârșit, se așezară, iar Emily turnă ceaiul, urmărită de privirea lui. Era atât de dulce, Em a lui, atât de mătăsoasă și dezirabilă, cu părul negru încadrându-i obrajii, încât îi venea să-și încurce degetele în acele șuvițe. Desigur, cel mai tare dorea s-o strângă-n brațe toată noaptea. Deja, pe deasupra minusculei mese de bucătărie, îi prinsese mâinile, de parcă ar fi fost gata-gata să se înece. Se îneca în iubire.

Într-o încercare de a-și controla impulsurile, ridică pandantivul cu acvamarin, lăsându-l să se balanseze, întorcându-l spre lumină, la câțiva centimetri de figura ei. Ea își concentră privirea pe pandantiv, chipurile, deși nu-și putea desprinde ochii de pe mâinile lui, admirând gesturile precise, iubindu-le ca pe întreg posesorul lor. Era un soi de adorație oarbă. Cinstit vorbind, James avea degete zdravene, puternice, cu unghii tăiate scurt. Își pierdu total interesul pentru bijuterie, vrăjită de acele mâini, și pricepu că dorea să le simtă atingerea pe propria piele.

– Ești sigură, întrebă el, lăsând piatra prețioasă, că n-ai fi preferat un obiect mai mare, cam ca al Melissei?

– Foarte, îl asigură ea, îndepărtându-i degetele de pe bijuterie și luându-le-n stăpânire. Imediat, le duse la buze și apoi le lipi de obraz și, amintindu-și vorbele lui din mașină, pe timpul drumului, adăugă cu regăsită încredere: ce-ar fi s-o lăsăm pe Melissa și să ne gândim la noi?

El îi răspunse cu un zâmbet. Se aplecă peste masă și-i prinse mâna micuță.

– Ești îngrozitor de tânără, dragă, ești sigură că… adică… Ah, Em, te iubesc. O cuprinse în brațe. Masa asta blestemată! murmură el supărat. Ce naiba facem, încercăm să ne cocoțăm pe deasupra ei? O atinse cu genunchiul, astfel că ceștile se clătinară amenințător. Emily le prinse cu o mână, dar liniștitul, stăpânitul, reazemul James mugea de nerăbdare, iar ea se simțea încântată. S-o ia dracu de masă! Las-o. Uită-te la mine.

Se trezi blocată, cu spatele lipit de dulap. Înăuntru, obiectele păreau să cadă, dar lui James nu părea să-i pese. Nici ei. Trupul lui masiv se lipise de al ei, dar aparent, constituția ei fusese prevăzută pentru o astfel de solicitare. Îl simțea fremătând, în vreme ce brațele o strângeau. Nu cu tandrețe. Buzele lui îi răvășeau gura. Senzația dominantă deveni cea de bucurie devoratoare. Nu mai dorea nimic altceva decât să-l poată iubi mereu.

Pe neașteptate, el o eliberă.

– La naiba, spuse el, încă mânios, pentru un motiv pe care ea nu-l putu descoperi. Sprijinindu-se cu palmele pe dulapul din spatele ei, o privi cu o expresie ciudată. Em, începu el stăruitor, vrei să – ce-ar fi să…

Telefonul începu să sune.

James strivi o înjurătură.

– N-are decât, declară el furios.

Asta și făcu. Sună și sună, iar cu fiecare apel James devenea tot mai nesigur, până ce murmură:

– E un pacient la terapie intensivă. Probabil că va trebui să plec, și porni hotărât spre dormitor.

Emily se prăbuși pe un scaun și rearanjă automat ceștile, așteptându-l. Cu toată amețeala, reuși să-i audă vorbele.

– Pulsul? Cum a evoluat? … La administrare? Înțeleg… da… tensiunea? Respiră greu, da… dar când stă întins? Da. Tuse? Expectorează? Ce se aude la baza plămânilor? Înțeleg… nu chiar. Ficatul?

În vreme ce vorbea și asculta răspunsurile interlocutorului, într-un colțișor al minții, un alt James contempla patul, știind că, dacă n-ar fi fost întrerupt, acolo ar fi ajuns cu Emily. Trebuia să treacă pe la rezerve? Desigur, măcar de astă dată, ar fi avut dreptul să-și urmeze instinctul, să rămână lângă ea?

– Foarte bine, își auzi vorbele. Am să vin, Mark. După ce-l văd, o să decidem dacă are rost să-l chemăm pe cardiolog în seara asta, sau o putem lăsa pe mâine. Ar fi păcat să-l deranjăm pe doctorul Miller, dacă se poate evita.

Emily auzise. Nu, își zise, nu poate pleca tocmai acum, când…

– Iartă-mă. James revenise în bucătărie. E nevoie de mine. Am fost obligați să-l internăm pe pacient la urgențe, ieri – era programat să vină după sărbători, pentru un transplant de valvă aortică. Situația lui este neclară. Nu-s convins că ar rezista unei operații – totuși, deocamdată se pune problema să-l ținem în viață încă vreo două zile. Se întinse, într-o manieră deja familiară ei, și bău câteva înghițituri de ceai rece. Dacă vii acum, te conduc până acasă.

– Bine, răspunse ea, simțind că i se îneacă toate corăbiile. Da, îți mulțumesc, James, adăugă ea politicos, acum că redevenise o străină, o oarecare, neesențială printre cerințele muncii lui. Uitase deja de existența ei. Devenise o povară ce trebuia îndepărtată din apartament, ca el să se poată întoarce la Central.

Coborâră în tăcere. Clipa care urma să-i schimbe toată viața trecuse, din punctul lui de vedere, probabil că nici nu existase. Acum, gândurile lui se îndreptau numai spre pacientul din rezervă, revăzând măsurile necesare pentru a-l ține în viață. Pe scurt, își spuse Emily, era preocupat să salveze o viață. Ce-și închipuise ea?

Pășind alături de el, încercă să se convingă că putea suporta un astfel de final abrupt al acelei zile fericite. Asta însemna asistența medicală – n-aveai cum să alegi timpul sau locul. Ăsta era numele jocului! Tatăl o pusese în gardă, încă din copilărie: să vindeci, uneori – să alini, adesea – să-ți pese, întotdeauna. Întotdeauna. Chiar și atunci când n-ai chef.

Dar în sfârșit, aflase cum puteai ajunge să urăști spitalul.

Capitolul 9

În secția cardio-toracică, desigur, toată lumea descifră evoluția situației. Emily părea să plutească la vreo zece centimetri deasupra pardoselii, într-o stare de beatitudine, în vreme ce fericirea lui James era de neconfundat. Zâmbea continuu, fără vreun motiv. De fapt, nu doar o dată fusese surprins privindu-l astfel până și pe Northiam. Toată lumea fu uimită atunci când, chiar și cel mai strălucit chirurg însuși, ezitase, înghițise în sec și, în cele din urmă, produsese drept răspuns un rânjet insinuant, aproape bolnăvicios. Cel puțin așa se spunea în departament, la nici cincizeci de secunde după întâmplare.

Nimeni n-avea cum să rateze încântarea afișată de cei doi, când se întâlneau. De parcă amândoi, în clipa când se zăreau – conform rapoartelor – ridicau marele pavoaz. Pe deasupra, James părea să fi întinerit cu cel puțin zece ani.

Northiam și Felicity își exprimară speranța că, în sfârșit, James avea să se așeze la casa lui.

Având în vedere toate astea, păru curios, pentru observatorul avid, că următoarea invitație la cină trimisă de Northiam nu-l includea decât pe James. Imediat începură să discute motivele care l-ar fi putut face pe Northiam să-și schimbe părerea. De exemplu, Emily o fi reușit să-l

scoată din pepeni? Oare avea de gând să se interpună în calea iubirii adevărate? Să fi fost atât de antic, atât de depășit, de preistoric, încât să considere că James era prea vârstnic, iar Emily prea tânără? Să-i fi interzis lui James să aibă o aventură cu Emily? Adică, dacă despre așa ceva era vorba. Asta era altă necunoscută care-i fascina pe toți. Cum ar fi putut categorisi relația celor doi?

Toată lumea căzuse de acord asupra schimbărilor extraordinare pe care le suferise atitudinea lui James. Și iată-l, emanând bunăvoință și zâmbete radioase. Așa se dusese la cina cu Northiam, dar revenise parcă alt om. Dificil, prost dispus în sala de operații, răstindu-se la toată lumea fără provocare, morocănos și necomunicativ cu pacienții, concis și dezagreabil în timpul vizitelor, tăcut la masă, părea să fi suferit brusc o radicală modificare de personalitate.

Ce să se fi petrecut? Imposibil ca James să-i fi permis lui Northiam să-l calce-n picioare! Ce ar fi putut avea de-a face Northiam cu legătura dintre James și Emily? De acord, fata lucra la birouri. Dar Northiam n-avea drepturi de viață și moarte asupra ei – nici măcar de a o concedia. Desigur, exista o limită de neplăceri pe care le-ar fi putut provoca. Într-adevăr, mai distrusese cariere, dar nu-și putea permite să și-l îndepărteze pe James, alter ego-ul lui, secundul lui, cel care-i ținea locul întotdeauna. Și susținătorul lui. Northiam nu putea suferi să depindă de alții și de obicei refuza să se încreadă în altcineva. Totuși, depindea de James Layburn, iar situația se perpetua de multă vreme.

Cât despre Emily, dacă Northiam i-ar fi făcut dificultăți, n-avea decât să se transfere la altă secție, deși ăsta nu era decât un posibil sfat amabil.

Ea era distrusă.

Până atunci, nici nu-i trecuse prin minte că cineva i-ar fi putut descifra sentimentele pentru James, cu atât mai puțin că erau oarecum împărtășite. În ce măsură, tare și-ar mai fi dorit să știe.

Zilele ei începeau în clipa când îl vedea, speranța i se înnoia în suflet în fiecare dimineață, iar coridoarele de la Central purtau un fel de aură magică, din simplul motiv că erau locul unei posibile întâlniri – unde amândoi ar fi putut respira același aer, obișnuit, mirosind a eter și dezinfectant. Numai că James nu mai apucase să-și facă declarația. Nu numai că nu-i ceruse mâna – ea nici nu așteptase una ca asta – dar, spre enorma ei dezamăgire, nu-i ceruse nimic altceva. Cu siguranță, ratase trecătorul moment din apartament, după Crăciun.

Singura urmare fu că o privea zi de zi cu nedisimulată iubire. După program, rar se mai despărțeau. Fuseseră foarte apropiați – dar niciodată atât cât ar fi trebuit. Numai mâinile lor păreau să se atingă uimitor de des, iar el o cuprindea pe după umeri, într-un gest pe care nu l-ar mai fi putut aprecia drept frățesc. O conducea la Jaguar, ajutând-o să urce, ca și când era făcută din cristal, și o trata de parcă voia s-o aibă alături întreaga viață, astfel încât, deși nu apucase să-și declare sentimentele, Emily fusese învăluită într-o senzație de fericire, fără vreun motiv de alarmă, cât de mic.

Însă acum, atât cât își putea da seama, oamenii se îndoiau de intențiile lui, în vreme ce James părea să se fi închis în sine. Dintr-o dată, lumea înconjurătoare devenise rece și întunecoasă.

Continua s-o invite în oraș, dar era preocupat, neatent, perpetuând atitudinea de chirurg iritabil, răspunzător pentru atât de multe vieți. Emily pricepu destul de iute că tot ce-i cerea el acum era să nu-l supună unei presiuni suplimentare, să nu-i pună întrebări, să nu-l deranjeze. Ceea ce nu avea cum să știe era că prezența ei îi aducea o salutară perioadă de pace interioară. Totuși, era înfricoșată. Oare se plictisise deja de ea, atât de curând? Era mult prea amabil ca s-o lase baltă fără nici un avertisment.

Între timp, de-a lungul acestei perioade agitate, Northiam arăta bine dispus și mulțumit de sine. Se mai manifestase astfel cu ocazia

punerii la punct a unor noi și revoluționare tehnici chirurgicale, având darul de a-i uimii pe colegi. Totuși, de astă dată, nimic nou nu se petrecuse în sala de operații.

În condițiile astea, apăru un nou zvon. Northiam, deciseseră ei, trebuie să fi luat problema în propriile mâini, întrebându-l pe James ce intenții avea. Personificarea lui Cupidon, de fapt, își îndreptase arcul și săgeata spre James – cu vestita sa acuratețe.

Sau, într-o versiune mai modernă, Northiam, tatăl grijuliu al familiei, se preocupase ca aventura să se finalizeze cu o căsătorie. Se asigurase că cel mai vechi și mai important membru al echipei nu va profita de cea mai tânără și mai nou angajată. Trebuia să urmeze o nuntă. Și dacă s-ar fi putut descrie drept o ceremonie sub amenințarea armei, faptul n-ar fi făcut decât să sporească interesul general.

Doar un grup mic, exclusivist, rămas în urmă cu somnul și lipsit de legături cu exteriorul ar fi putu scorni – și crede – asemenea aiureli.

Dacă ar fi fost puțin mai perspicace, și-ar fi dat seama că pentru cineva ca Northiam, care, fapt cunoscut, nu se apuca de nimic fără o temeinică planificare, mutarea în strada Harley trebuia să aibă o oarecare semnificație. Avusese loc imediat după Anul Nou. Casa din St. John's Wood fusese scoasă la vânzare, iar mobila fusese aproape toată depozitată, în vreme ce Northiam și Felicity se instalaseră – în perfectă armonie conjugală – într-un bloc de pe Harley Street. Cum pronosticase James, deși nu fusese crezut de nimeni, ceilalți preferând variante mai greu de crezut, mai fascinante.

Adevărul, când se află, căzu ca o bombă.

Într-o zi friguroasă de februarie, Northiam convocă o ședință. Personalul medical și de chirurgie fusese adunat cu jumătate de ceas mai devreme, aflând deja noutățile. Ceea ce James ținuse pentru sine de la cina din ianuarie deveni acum clar pentru toți și n-avea de-a face cu nici un fel de nuntă.

Northiam urma să părăsească Spitalul Central din Londra. Și renunța și la postul din Departamentul de Sănătate Publică. Dar nu așa cum prezisese majoritatea, ca să intre în sfera privată. Asemenea evoluții predictibile nu erau demne de Northiam.

Hotărâse să se mute peste ocean.

În California, mai precis, la Ocean Hospital. În sfârșit, toate se clarificasră. Despre această plecare se discutase la Hampton Court și la cina aceea de la Waldorf, din septembrie. Din cauza asta trecuseră pe la Londra profesorul Cohen și doctorul Flanagan. Nu doar pentru a-l urmări la lucru pe Northiam. Îi făcuseră o ofertă. Iar el o acceptase. Probabil imediat. Mai mult, așa cum povestea vesel adunării, propusese să-și ia cu el întreaga echipă.

– Sau măcar pe cei care-și exprimă dorința să mă însoțească.

Toate gurile rămaseră căscate, privirile căutară alte priviri la fel de buimace și de neîncrezătoare. Nimeni nu părea să priceapă veștile. Fuseseră reduși la lipsă totală de reacție, intrând într-o stare de șoc.

Ce poveste! Și ce aveau de făcut? Să plece, cu strigăte de bucurie, spre un viitor mai bănos, în S.U.A.? Nu cumva, întregul proiect constituia o trădare a principiilor lor, ceva de care trebuia să se disocieze cu groză? Northiam era cel mai renumit chirurg pe care-l avusese vreodată Centralul, unii susțineau chiar că-i cel mai bun din țară. Să-l urmărească plecând în America, în vreme ce ei ar fi rămas la Londra, într-o secție cardio-toracică devenită peste noapte de mâna a doua?

Probabil că James purtase singur povara acestor noutăți, în ultimele trei săptămâni. nici o surpriză că fusese atât de prost dispus. Acum, că lucrturile ieșiseră la iveală, ce avea el de spus?

Figura lui James rămăsese ca de piatră.

Northiam continuă binevoitor. Urma să-și ia în primire noul post în toamnă, declară el. Va fi șeful Compartimentului Cardio-Toracic de la Ocean Hospital.

– Acolo n-o să mai avem de-a face cu economia de zgârie-brânză care ne este impusă aici. Voi avea toate facilitățile necesare. M-am săturat să mă străduiesc să obțin rezultate de vârf în condiții improprii. Ați fost martori obstacolelor ce mi-au fost puse-n cale. Acesta era unul dintre cele mai bune spitale universitare din țară. Și unde a ajuns? Făcu o pauză retorică. Oricum, nimeni nu era capabil să răspundă. Un avanpost al birocrației ministeriale. Își roti privirile prin sală. Nu trebuie să vă mai spun că un chirurg are o carieră limitată. N-am să-mi irosesc timpul, certându-mă cu o șleahtă de slujbași obraznici, specialiști în înaintarea memoriilor. Fie că am dreptate, fie că nu, cred că pot aduce o contribuție importantă la dezvoltarea chirurgiei cordului și-mi propun s-o fac în condiții favorabile. Se uită la figurile stupefiate dimprejur. Sunteți surprinși, comentă el, și nu pricep de ce. Probabil că cei mai mulți dintre voi se așteptau la așa ceva? În mod clar, nu se așteptaseră. Gândiți-vă la micile obstrucții pe care le-am suportat în ultimele luni. Mult prea multe să le mai enumăr. Totuși, începu să detalieze o seamă de evenimente pe care și le aminteau foarte exact cu toții. Țin suficient de mult la viitorul chirurgiei cardiace, încât să părăsesc spitalul unde m-am format și țara în care m-am născut, dacă asta devine necesar. Medicina este internațională și, dacă aș rămâne pe loc, mi-aș putea reproșa neglijența, proasta dotare și penuria de personal, care duc la diminuarea drastică a performanțelor. Își roti iar privirea prin sală și se întoarse spre Felicity. Soția este de acord cu mine. La Ocean Hospital, i se oferă un laborator complet echipat, cu un personal de patru ori mai numeros, în mare majoritate mai bine calificat. Aici, după cât îmi dau seama, la anul va fi obligată să se declare mulțumită cu un singur colaborator și un student, plus o fată pe jumătate pregătită, dacă are noroc, dacă nu cumva va reuși să adune fonduri de cine știe unde. În felul ăsta înțeleg ei s-o oblige să lucreze. Inacceptabil. În State,

amândoi vom putea să muncim nestânjeniți de birocrație. Peste vreo doi ani, am să pot pune pe picioare un program complex de transplanturi cardiace. Aici, n-aș avea nici o șansă. Sper că mulți dintre voi vor alege să mă însoțească și să mă ajute, într-o muncă ce promite să fie foarte interesantă.

Brusc, trecu la o atitudine destinsă.

– Soția mea și cu mine vom călători peste ocean, în vacanța de Paște. Până la data aceea, aș dori să-mi comunicați alegerea făcută. Se opri și le urmări expresiile. Asta-i tot. Există întrebări?

Controversele se intensificară pe parcursul săptămânii. Puținul timp liber de care aveau parte fu cheltuit în dispute aprinse și speculații, pe la colțuri, sau la King's Head, privind viitorul american.

Întregul spital simți șocul. Așa cum păți mereu, Northiam deveni ținta unui val de critici. Dar existau și voci care-i luau apărarea.

– Iată unde am ajuns, își spuneau ei unul altuia. Astea sunt consecințele deciziilor celor din administrație. Într-o jumătate de duzină de baruri, de-a lungul străzii Harley, la cină, la ceai, sau la o cafea, după externări, în rezerve, laboratoare sau oficii, se pierdea timpul, în vreme ce listele de consultații erau date peste cap. Medicii începură să renunțe la lifturi și să apeleze la scări. Pe drum, mai puteau discuta puțin. O jumătate de ceas mai târziu, erau descoperiți de vreo secretară aproape isterică, certându-se pe unul dintre paliere.

Cu toate că intervenția era clar sortită eșecului – Northiam era cunoscut că nu-și schimbă părerea, o dată ce a adoptat una – o mulțime de oameni încercă să-l convingă să se răsgândească și să rămână la Central.

Dar Northiam era de neclintit, iar cu el, se află curând, urma să plece nu doar echipa, dar și asistentele de la terapie intensivă și din sala de operație, precum și tehnicienii de la laborator.

Se formase un adevărat grup, înaintea vizitei preliminare în California. Aparent încântați de a-l câștiga pe Northiam, cei de la Ocean Hospital erau gata să plătească toată echipa, pentru a-și asigura succesul. Secția cardio-toracică avea să lucreze la jumătate din capacitate pe perioada lipsei lui – de obicei, pe timpul celor trei săptămâni de concediu ale lui Northiam, James se ocupa de operațiile de rutină, iar restul personalului profita să plece în vacanță. Wendy Stourbridge urma să-l însoțească pe Northiam, ca să se ocupe de acte. Una dintre asistentele de la terapie intensivă va merge cu ei, de asemenea. Grupul era completat de un anestezist și doi stagiari.

Știrea apăruse la televiziune și în programele de știri de la radio. Northiam explicase cu precizie și aplomb ce lipsea din facilitățile necesare chirurgiei cardiace în cadrul serviciilor de sănătate publică britanice. Purtători de cuvânt ai Ministerului Sănătății fuseseră obligați să apară a doua zi, pentru a demonstra cât de mult greșea. Argumentele lor fură disputate de alții, de la Colegiul Regal,, din alte spitale și școli medicale, unii străduindu-se să liniștească apele, să încurajeze lumea, alții dându-i dreptate lui Northiam și susținând că, dacă americanii îi ofereau condiții mai bune, ar fi fost fraier să nu profite.

La Central, conducerea era predictibil furioasă. Northiam fusese mereu prilej de neplăceri. Din păcate, era în același timp și cel mai ilustru chirurg al lor, iar plecarea lui ar fi însemnat ca secția cardio-toracică să se cufunde în anonimat. Nu puteau permite așa ceva, cu nici un preț. Își dublară eforturile de a-l convinge să rămână, făcând concesii și promițând o creștere bugetară. Fără efect. Se apucară atunci să caute un înlocuitor. Postul fu publicat – cu tot fastul – și fură trimise scrisori tuturor chirurgilor din țară.

De Paște, Northiam și mult umflatul său proaspăt anturaj decolară spre California. James îi luă locul, iar Emily rămase răspunzătore cu

biroul. Dar abia apuca să-l mai vadă. Când venea, ea vorbea la telefon, sau se grăbea să transcrie înregistrările, încercând să țină pasul cu abundența lucrărilor. El lua scrisorile bătute la mașină, urmând să le semneze în vreme ce consulta pacienții din ambulatoriu. Apoi, stagiarul sau vreuna din surori le aducea înapoi. Emily le sorta și le punea în plicuri. Uneori îl zărea pe coridor, în vreme ce alerga spre oficiul poștal. La întoarcere, încăperea era pustie. Pe masă, găsea vreun bilețel scris în grabă și un nou maldăr de benzi.

Nu mai petreceau nici o clipă împreună. Acele momente aparțineau trecutului, își zise ea, și faptul trebuia acceptat. Îndată ce începuse aglomerația, cuplată cu responsabilitățile preluate de la Northiam, ea îi ieșise din minte. Lucru de așteptat, își spuse ea. Dar i se părea insuportabil.

Deocamdată, viitorul lor părea să nu mai existe. Ea va rămâne acasă, la Central, îi era foarte clar. Cu siguranță, Northiam n-avea nevoie de o începătoare în noua lui carieră.

Capitolul 10

În situația asta, Northiam își asumă rolul atât de improbabil de cupidon al Centralului. Era împins de propriul interes.

Aflându-se în California, într-o dimineață, îi spuse lui Wendy Stourbridge, la micul dejun:

– Știu bine că nu am nici o speranță să-l conving pe bărbatul tău să se rupă de Londra, așa că nu cred că ai să te poți muta aici permanent, ca să te ocupi de munca de birou, nu-i așa?

Wendy îi confirmă că n-avea de gând să-și distrugă mariajul, doar ca să nu perturbe rutina administrativă a biroului.

– Ei bine, mi-aș fi dorit s-o poți face, dar asta este. Dacă nu vrei, n-am ce face. Ce părere ai de micuța Emily? Crezi că ar accepta să vină? Dacă da, mi-ar fi utilă.

– Păi, eu…

– Nu am chef de vreo americană zăpăcită. Îmi trebuie cineva care-mi cunoaște metodele și obiceiurile. Dacă ar accepta, sistemul pus la punct de noi s-ar perpetua. Este inteligentă și metodică. N-aș avea surprize.

Wendy îl privi atentă. Bănuia că el pusese ceva la cale. Impresia fu confirmată de următoarea propoziție.

– James se înțelege foarte bine cu ea, clipi el cu subînțeles, binevoitor. De fapt, Emily l-a cam cucerit, dacă mă-ntrebi. Desigur, era ultimul lucru asupra căruia cineva s-ar fi gândit să-l întrebe. Ceva plutește-n aer. Mi-ar plăcea să-l văd pe bătrânul James așezat la casa lui. Privi spre Wendy agreabil, pe deasupra cănii de cafea, cu ochi limpezi și naivi, de parcă toată viața n-ar fi făcut decât să intermedieze legături între subordonații săi. Nu crezi că i-ar conveni lui James să vină și Emily aici?

De astă dată, Wendy rămase fără grai.

– Ă… eu… da, cred că da. Dar cum rămâne cu costurile? Cine-i va plăti salariul? Nu prea cred că spitalul va fi de acord să finanțeze acest transfer.

– Nu văd de ce n-ar face-o.

Ca de obicei, se dovedi că gândise corect. Încântați că-l prinseseră pe Northiam, peștele cel mare, cei de la Ocean Hospital erau gata să-i satisfacă toate pretențiile – s-o angajeze pe "micuța de la birou", ca și pe chirurgii, medicii sau anesteziștii din echipă.

Așa că, Emily se simți într-al nouălea cer, când, la prima scurtă pauză din program, după întoarcerea lui Northiam, Wendy îi dezvălui planurile șefului, de a o lua ca secretară particulară, pentru a-i conduce biroul la Ocean Hospital.

– Eu? Glumești? Cu greu își stăvilea exuberanța. Dar… dar…

– Ah, desigur, se simți Wendy datoare să-i amintească, n-ai cine știe ce experiență. Dar până în septembrie, vei fi lucrat un an în birou și, întrucât eu n-am cum să plec din Londra, i-ar convevi să te ia. Nu-i surâde ideea de a fi înconjurat de oameni noi.

Curând, deveni foarte clar că n-avea să se întâmple așa ceva. Aproape nimeni din echipă nu rămânea la Central, dar deocamdată, lucrul în secția cardio-toracică fusese reluat în ritm susținut. Părea că nu se mai termină cu operațiile ce trebuia încheiate înainte de plecarea

lui Northiam. Pe deasupra, cei care răspunseseră la anunțurile din ziare trebuia intervievați, ca și un mare număr de candidați pentru înlocuirea personalului din echipă.

Decanul facultății, care se pricepea la asemenea lucruri, luase asupra lui sarcina de a aplana conflictul dintre cel mai renumit om al spitalului și conducere. Ca urmare, Northiam trebui să examineze chiar el candidații și să facă parte din comisia de selecție.

Între timp, Emily nu prea avu ocazia să discute evenimentele cu James. Era complet prins în muncă și părea să nu mai aibă vreme pentru gânduri de viitor, trăind exclusiv în prezent. Dar Emily nu mai avea de ce să se teamă. Mulțumită invitației lui Northiam, putea din nou să conteze pe un viitor comun cu James. Dispăruse amenințarea despărțirii, la sfârșitul acelei veri. Zile, săptămâni și luni nenumărate îi stăteau înainte, sub cerul albastru și însorit al Californiei.

Reveni pe pământ cu bruschețe. Într-una din seri, trebuia să cineze împreună, dar se opriseră să bea un pahar în bucătărioara lui James, și să discute unde să se ducă la masă, când sună telefonul. După o conversație lămuritoare, el lăsă receptorul și își ceru scuze.

– Voi fi nevoit să plec. Dumnezeu știe cât o să dureze – nu-mi place ce am auzit. La naiba, aș fi dorit foarte mult să vorbim, în seara asta.

– Te voi aștepta. Emily era degajată, nebănuind nimic – ba chiar bine dispusă. Trecuseră săptămâni de când nu mai vorbiseră ca lumea – sau oricum – iar ea exact așa ceva aștepta.

– Îmi pare rău, oftă el. Em, uite ce-i…

– Să spunem că am să te aștept un ceas, iar dacă se prelungește, poți să-mi dai un telefon.

– Bine.

Sună s-o anunțe că mai avea de stat măcar încă o oră și că ar fi făcut mai bine să mănânce singură, așa că ea se întoarse în apartamentul de la mansardă și își prepară o omletă cu șuncă. Pe la zece, apăruse și el,

invitând-o la un păhărel. Îl refuzase, mai pregătise o porție de ouă cu șuncă și cafea proaspătă. El înfulecă, iar apoi, la cafea, ținându-și cana între mâini, așezat pe divan, se încruntă, își roti ochii prin cameră și declară că se hotărâse să candideze pentru locul eliberat de Northiam. Emily simți că i se prăbușește tavanul în cap și fu apăsată de o bruscă repulsie față de camera aceea plăcută. Niciodată nu i se mai întâmplase așa ceva – ca în cele două-trei secunde de reevaluare catastrofică a situației.

James vorbea despre planurile lui. Ale lui, nu ale lor.

– Postul lui Northiam? Tu? Mâna începu să-i tremure și lăsă jos cana de cafea, înainte de a împrăștia lichidul fierbinte peste tot.

– Da. N-am să-l primesc, dar vreau să încerc.

– Ba, sigur că ai să-l obții, declară ea cu încredere. Dar…

Dar de ce nu-i spusese până acum? ar fi vrut ea să continue. În cazul ăsta, nici nu i-ar fi trecut prin minte să plece în California. Și alții ar fi procedat la fel, dacă ar fi știut că James rămânea la Central.

Sigur că da, acesta fusese motivul tăcerii, iar el i-l explică în amănunt. James promisese să nu-i pună bețe-n roate lui Northiam și își ținuse cuvântul, indiferent de trucurile la care apelase celălalt.

– N-are nici un rost să oscilezi ca o jucărie, la fiecare mișcare a bătrânului diavol. Trebuie să iei o decizie și să te ții tare, orice s-ar întâmpla. Asta-i singura cale. Desigur, insistă să-l urmez. N-a vrut să accepte decizia mea de a rămâne la Londra. Mă bate la cap zilnic, blestematul. Zâmbi obosit, dar bine dispus.

Era o mare schimbare, să fie câștigător, să-l implore Northiam în fiecare zi, orice ar zice el, iar asta îl făcuse mai tolerant, chiar ciudat de afectuos față de căposul șef.

– Ah, James, măcar dacă mi-ai fi spus. N-aș mai fi…

– Nu, sigur că a fost un pic de șoc, atunci când am aflat. Dar m-am gândit, și…

– Bineînțeles că n-am să plec.

– Despre asta voiam să-ți vorbesc. Trebuie să te duci cu el. Ar fi o experiență extraordinară și n-are rost s-o arunci la gunoi pentru mine. Nu-i cazul. Nu mi-aș ierta-o niciodată.

– Dar, James, nu pricepi că… ?

Disputa continuă până ce amândoi începură să se simtă extenuați și nefericiți. Emily vărsă chiar niște lacrimi. James o mângâie, dar rămase neclintit. Cugetase asupra problemei și ajunsese la concluzia că era preferabil ca ea să accepte postul din California.

– Trebuie să stai un an, cel puțin.

În cele din urmă se despărțiră. James era pur și simplu extenuat, iar Emily renunță la argumentația aia lipsită de perspective. Nu ajungeau nicăieri și el părea atât de obosit și de nefericit, încât nu mai avu inima s-o continue. Îndată ce el plecă, Emily începu să se simtă cu adevărat rău, plimbându-se prin mica încăpere încălzită și răsucind problema pe toate fețele. James nu avea dreptate. Era absolut convinsă. Poate că părea o idee promițătoare plecarea în California, pentru un an, precum și postul de secretară personală a lui Northiam. Desigur, în ce privea cariera, era un pas înainte. Și, dacă ar fi acceptat postul, la întoarcere, cei de la Central i-ar fi oferit o poziție mult mai bună. Mai mult, trebuia să admită, chiar și în actuala ei stare, ar fi fost distractiv. Dar premisa era greșită. Ceea ce conta era iubirea lor și aceasta trebuia să dețină întâietatea. Petrecu o noapte agitată, aproape fără să se odihnească, ajunse la birou cu ochii umflați și nu discută cu nimeni. Ce ar fi putut povesti? Era prinsă într-o capcană pusă de propria ei mână. I-ar fi fost greu să pară fără griji și să anunțe că, peste noapte, hotărâse să nu mai plece. "Să te ia naiba, Marcus Northiam, rămân la Londra, cu amicul meu." Pentru ca apoi, James să se opună.

Trebuia să aștepte, să nu se pripească. Să vorbească din nou cu James, să pună cărțile pe față. Dar până atunci, nici un cuvânt.

Spre norocul ei, mai avea câteva luni. Patru, ca să fie exactă. Încă nu era cazul să ia o hotărâre, sau să-i spună ceva lui Northiam.

Cu capul aplecat, cu buzele strânse, furioasă, bătu la mașină amărâtă și răspunse răstit la telefon.

Desigur, toată lumea cunoștea motivul. Secția era bulversată. Noutatea candidaturii lui James produse aproape tot atâtea valuri cât și anunțul original al plecării lui Northiam în S.U.A.

Doar doi oameni păreau să-și țină firea, la aflarea noutății. Unul era chiar James, care rămase la fel de discret asupra subiectului. Celălalt era Northiam. Nici unul dintre ei nu fusese luat prin surprindere. Northiam admitea că știuse de la început ce intenții avea James și făcuse tot ce-i stătea în putere pentru a stopa ceea ce el numea "încercarea, sortită eșecului, a lui Leyburn de a-mi lua locul aici."

Când auzise, Mark Corrie făcuse un gest cu mâna, de parcă ar fi tăiat capul cuiva, iar ceilalți aprobaseră.

Devenea tot mai clar pentru toată lumea că James n-avea șanse să primească postul, decât trecând peste cadavrul lui Northiam. Și întrucât acesta din urmă părea să se mențină în formă și foarte activ, șansele candidaturii lui James fură apreciate ca deosebit de slabe.

De asemenea, circumstanțele păreau să evolueze în favoarea lui Northiam –lucru obișnuit și nimeni nu fusese capabil să determine dacă era vorba numai de baftă, sau dacă ăsta era rezultatul unor manipulări secrete, anterioare–. De astă dată, evoluțiile situației ar fi putut fi prevăzute, iar Northiam le luase în calcul cu mult înaintea altora.

Tom Rennison se înscrisese la concurs. Întotdeauna fusese un chirurg de excepție și deveni, așa cum Northiam avu grijă să informeze pe toată lumea, favoritul numărul unu.

Faptul nu putea fi negat. După șocul inițial, opinia generală fu că James n-avea nici o șansă și că fusese rău sfătuit. "Sărmanul James,

n-are nici o speranță" își comunicau unul altuia, dând trist din capete. "Rennison o să-i taie macaroana."

– În primul rând, nici n-ar fi trebuit lăsar să plece.

– Pentru Dumnezeu, omul a fost închis.

– Știu că au fost unele probleme.

– A lipsit mai bine de un an.

– Probabil că a fost necesar. Dar lucrurile s-au schimbat – în zilele noastre, ar fi scăpat cu o simplă amendă, nu crezi? Poate o sentință cu suspendare. Și n-ar mai fi plecat.

– La început, toată lumea considera că se va întoarce în cel mult doi ani – dar Northiam l-a părăsit, dacă-ți mai aduci aminte?

– Sigur că da. Leyburn a obținut postul, dar cred că știa foarte bine că asta s-a datorat lipsei lui Rennison

– Într-adevăr. Dar poate că a uitat. După toate cele, este foarte priceput, nu încape îndoială. Probabil crede că, după atâția ani în preajma lui Northiam, s-a perfecționat destul, iar Rennison ar fi putut rămâne pe loc.

– Cu siguranță, James a evoluat extraordinar. E fparte priceput. Și obține rezultate grozave. Dar nici Tom n-a stat cu mâinile-n sân. A lucrat cu Bidmead, la Queen Alexandra – director adjunct la Secția de Cardiologie Infantilă.

Wendy Stourbridge auzi discuția și se hotărî să i-o povestească și lui Emily. Avea ochi de văzut și pricepu că Emily urma să fie afectată. Dar era preferabil să audă zvonurile în liniștea relativă a biroului, decât la cantină, printre străini, sau chiar sub ochii vulturești ai lui Northiam.

– Vrei să spui că James n-o să primească postul? se înfioră ea. Așa ceva nu-i trecuse prin minte. Cine era acel Tom Rennison? Întâi, fu cuprinsă de furie, apoi de milă, dar peste toate celelalte persista dragostea – o iubire care, pentru prima oară, căpăta accente materne. Dar peste numai câteva ore, un nou fior o străbătu: speranța.

Oare asta nu însemna că James ar fi putut totuși să vină în California?

Desigur, asta era intenția lui Northiam, așa cum pricepuse Wendy imediat.

– Am simțit îndată că pune ceva la cale, când a făcut aranjamente ca s-o ia pe Emily cu el, la Ocean Hospital, îi spusese ea soțului. Intuiția mi-a funcționat bine.

– Îndemânaticul bastard este mereu cu niște pași buni înaintea tuturor celorlalți, aprobă soțul. Nu voia ca James să capete slujba – probabil, mizase dinainte că Tom se va arăta interesat – și a adăugat un plus de atracție la varianta californiană, astfel ca James să-și calce mai ușor mândria și să accepte să-l urmeze, în cele din urmă. În același timp, s-a asigurat și de serviciile unei bune secretare, deja obișnuită cu pretențiile lui.

– Cred că se așteptase ca Tom să vrea slujba, dacă mă gândesc bine.

– Mai degrabă, i-a scris și l-a instruit.

– Crezi…? Dacă-i așa, a procedat în stilul lui infernal. Nimic n-a trecut prin birou.

– Este uns cu toate alifiile, scumpo!

– Nici vorbă. E cel mai abil individ pe care l-am cunoscut. Dacă Tom va primi numirea, înclin să sper că va fi o schimbare de situație foarte plăcută, să lucrez cu un om atât de cinstit, în locul acelui echivalent de împărat bizantin.

Controversa continuă, speculațiile se înmulțiră, se puseră pariuri. Unii se aventurară să declare că iscoade fuseseră plasate în puncte strategice, așteptând apariția lui Rennison, într-o vizită preliminară, înainte de clipa interviului oficial. Alții susținură că ar fi fost un efort inutil. Tom Rennison n-avea decât să-și arate nasul la recepție și ar fi fost imediat condus în sala de operații, în laboratoare, în rezerve, sau în Ambulatoriu.

Nici un soi de birocrație și oricâte economii n-ar fi reușit să diminueze eficacitatea bârfei de la Central.

Singurul om care nu părea afectat de toate acele speculații era James. De parcă ar fi stat în ochiul liniștit al uraganului. Nimeni nu îndrăznea să-l ia la întrebări. Și chiar dacă ar fi avut curajul, nu prea aveau vreme. El lucra fără întrerupere și nu putea fi prins decât pe picior de plecare spre altă locație: Ambulatoriu, rezerve sau sala de operații. Uneori venea să aducă înregistrări – deși sarcina asta cădea de obicei pe umerii lui Mark Corrie – să-și semneze corespondența, sau să răspundă unor cereri. Emily nu-l vedea decât câteva minute, la birou, dar adesea tocmai atunci suna telefonul și, până să răspundă, el schimba două vorbe cu Wendy și se apuca de corespondență. La terminarea convorbirii, el dăduse gata scrisorile, iar ei nu-i rămânea decât să se grăbească să le ducă la poștă. Revenind, constata că plecase, lăsându-i amintire doar un maldăr de înregistrări. Vocea familiară de pe bandă avea darul s-o mai aline. Totuși, ăsta nu era un substitut suficient pentru persoana lui.

Capitolul 11

De la una din ferestrele apartamentului său, James o văzu trecând. Tocmai voia s-o sune – avea telefonul în mână – și s-o întrebe dacă dorea să iasă la masă. Dechise fereastra, ca s-o poată striga, dar se opri. Își dădu seama că se ducea la un fel de petrecere, la neisprăviții de pe partea opusă a pieței. Avea o sticlă de vin. Fusta lungă, de bumbac indian, și bluza de mătase neagră îi puneau în valoare suplețea. Gândul la fauna peste care ar fi dat la subsolul numărului 4, îl făcu să renunțe – iar ea dădu colțul. În ceasurile de coșmar care urmară, se blestemă de nenumărate ori pentru acea ezitare. Dacă și-ar fi urmat primul impuls, ea ar fi fost în siguranță. În loc de asta, o lăsase să treacă. Își zise că, peste o oră sau două, avea să se ducă până acolo și s-o scape.

Vizita la nr. 4 era urmarea unei întâlniri accidentale cu Carmel, la cantină. Consiliul Municipal hotărâse închiderea căminului. Toată lumea urma să plece și puseseră la cale o petrecere de bun-rămas. Puțin nostalgică, Emily se hotărâse să treacă pe acolo, să-și ia adio de la ei.

Totuși, chiar de la început, își dori să nu fi venit. Din punctul ei de vedere, sindrofia era un dezastru. Dacă nu din alte motive, măcar

fiindcă era prima oară, după multe luni, când ieșea neînsoțită de James. Îi simțea lipsa și, ca urmare, îi găsea pe studenți mai enervanți decât de obicei. Fie voiau să se culce cu ea – chiar acolo, după câte-și dădea seama din îngrămădirea de trupuri tinere care o asalta – fie se așteptau să fie ascultați cu compasiune, relatând dezlânat evenimentele legate de hotărârea Consiliului, care întrerupea, din meschine motive economice, activitatea unui grup de asistență socială, cu contribuții inestimabile în înțelegerea delincvenței juvenile urbane. Emily ascunse un căscat, fu de acord că aveau o contribuție unică – deși accepțiunea ei era oarecum diferită – bău cola dintr-o cană pe care scria Julian și se întrebă de soarta sticlei de Risling sârbesc pe care o adusese.

Prin ce magie dispăruse tot farmecul? În astă-seară, subsolul nu era decât o simplă încăpere joasă, gălăgioasă, înăbușitoare, lipsită de orice farmec și plină cu o adunătură de studenți zurbagii, pe cale să se îmbete. Tânjind după James, voind numai să scape de acolo cât mai degrabă, își zise că trebuie doar să-i salute pe Susan și pe William. Mai bine să-și petreacă seara singură, în apartament, decât în magherniță asta.

O găsi pe Susan, și o întrebă ce mai știe despre Greg – o îngrijora soarta lui; cumva, se simțea responsabilă pentru abandonul Melissei, care-l vânduse pe o cabană în Elveția.

Susan o liniști, spunându-i că plecase deja la post, la școala din Somerset.

– Cum o duce, știi ceva despre el?

Susan ridică din umeri. Extenuată și trasă la față, nici măcar nu se obosise să-și schimbe blugii. Avea unghiile rupte și mâinile murdare.

– William crede că o să fie OK, pe termen lung. Iar munca de la școală se va potrivi mult mai bine capacităților lui. O să se înveselească, după ce se va stabili ca lumea. Totuși, o să treacă ceva vreme până s-o uite pe soră-ta.

În Somerset, își zise Emily, Greg suferea. În ce privește simțămintele Melissei, cine le-ar fi putut cunoaște? Ea și Greg fuseseră atât de fericiți, atât de îndrăgostiți. Cât durase, iubirea lor fusese reală. Emily rememoră șoaptele de dragoste și bucuria nestăvilită cărora le fusese martoră. Acum, toate astea se sfârșiseră. Încercă să tragă învățături, dar nu putu discerne decât o senzație de deșertăciune. Greg fusese pierzător. Andrew și Barnaby câștigaseră.

Susan se lăsă să cadă pe treptele scării.

– Ah, Doamne, sunt atât de obosită. Își împinse părul blond pe spate și începu să verse sacul. Îmi dau seama că dau impresia de nepăsare, dar m-am bucurat când l-am văzut plecat pe Greg. Pentru mine, nu reprezenta decât o sursă suplimentară de necazuri.

– Cum adică? întrebă Emily, așezându-se alături.

– În primul rând, cu locul ăsta. Știi că a fost ideea lui să-l utilizeze ca dormitor și a reușit cumva s-o vâre pe gâtul celor din Consiliu. Ei bine, în cele din urmă, lucrurile au scăpat de sub control, iar el n-avea habar cine doarme aici și de ce. Era un fel de azil de noapte.

Emily pricepea.

– Știai că fumau marijuana? Emily dădu din cap. Desigur, următorul pas a fost că s-au apucat de LSD, sus, la etaj. Într-o noapte, cineva a fost gata să se sinucidă, sărind pe fereastră. Sunt cel puțin șase metri. Dacă ar fi reușit, probabil că-și spărgea capul și își frângea coloana vertebrală. Norocul lui că s-a agățat în balustradă. Ceilalți l-au tras înapoi și l-au ținut. După aceea, William a dat afară jumătate dintre ei.

– Bravo lui.

– Niciodată nu l-am mai văzut atât de furios. Dar a continuat să se ocupe de locul ăsta și, în cele din urmă, s-a dus la Consiliu, le-a spus ce se întâmpla și a solicitat supraveghere.

– Supraveghere? căscă Emily ochii. Orice paznic ar fi închis imediat locul.

– La asta s-a gândit William. De fapt, nu s-a petrecut nimic mai multe săptămâni – știi cum sunt cei din Consiliu. Apoi, când paznicul și-a făcut apariția, a fost cât pe ce să facă un șoc.

Emily izbucni în râs.

– Poți să te miri?

– La puțină vreme după aceea, și-a făcut apariția o armată de supraveghetori, arhitecți și ingineri de la Consiliul General al Londrei și de la minister, precum și inspectori de la sănătatea publică, de la compania de gaze și de unde nici nu gândești. Au mărșăluit in corpore prin fiecare casă și și-au luat notițe în carnețelele personale. Au decis că întreaga zonă trebuie pusă la pământ. Este nesigură și nici nu poate fi reparată. Cei de la demolări trebuie să apară.

– Când?

– Luna viitoare. Inițial, s-a spus că vor începe luna asta, dar William i-a convins să amâne, datorită dificultăților de a găsi plasament pentru copii. Acum marea lor majoritate a plecat, nu ne-a mai rămas decât vreo jumătate de duzină. Desigur, e vorba despre adevărații copii-problemă, cei pe care nimeni nu-i vrea, cu nici un preț. Dar până luni, o să plece și ei. Oftă și se sprijini de peretele acoperit de funingine. Optsprezece luni am petrecut aici. Uneori, îmi pare că au trecut optsprezece ani, mai degrabă. Când am venit, eram plini de speranță, credeam cinstit că vom reuși să facem ceva cu acest cămin, eram hotărâți să stabilim un soi de model pentru asemenea instituții de protecție socială. Dacă am fi avut suficient personal, poate că reușeam. Dar n-a fost să fie. Numai William, Greg și cu mine. Și treizeci de copii gălăgioși și zdruncinați. Iar Greg visa la Melissa, studenții veneau și plecau când li se arăta și o groază de vagabonzi s-a aciuat aici, fără grijă. Apoi a venit Matthew, care-și făcea teza, teorie

pură, fără pic de experiență practică. Nu că n-aș ține la Matthew. Măcar s-a ținut de treabă și nu și-a schimbat atitudinea.

– Astă seară, văd că n-a apărut.

– Nu, a plecat cu rulota să stea la niște noi amici, undeva în Islington. Nu-i prea convenabil ca distanță, dar au grădină și își cultivă legumele necesare. Crede că…

Un student cu păr lung, bărbos, le întrerupse.

– Sue, William are nevoie de tine – cu cât mai iute, cu atât mai bine. Îi lipsesc doi copii, Joe și Nathan.

– Ah, Dumnezeule. Ăia doi. Bine, vin. La revedere, Em. Se făcu nevăzută în subsolul plin de fum.

Emily se săturase. Până peste cap. Pe nesimțite, se retrase, urcă scara de acces a subsolului și ajunse în hol. Zvonul petrecerii venea de dedesubt și nu dorea decât să se eclipseze pe tăcute. Totuși, inevitabil, își spuse că era ultima oară când stătea în acel hol și rememoră acea dimineață de septembrie, în care pătrunsese acolo, singură și indecisă, abia sosită la Londra, pe când James nu era pentru ea altceva decât amicul Melissei. Înainte de a lăsa casa pe seama buldozerelor și a demolatorilor, avea ocazia să mai arunce o privire cămăruței de la mansardă, unde-și începuse practic aventura londoneză, marcând independența ei proaspăt obținută. Ar fi putut privi pentru o ultimă dată, peste piață, spre ferestrele lui James, amintindu-și de toate acele dimineți înghețate.

Urcă scările. Micuța încăpere cu tavan înclinat o întâmpnă pustie, nespunându-i nimic, nici despre trecut, nici cu privire la viitor. Părea moartă și goală, complet lipsită de personalitate. Zugrăveala era cojită, iar umezeala îi provocă un fior, chiar într-o seară caldă de vară, ca aceea. Cum putuse să locuiască acolo?

Începu să coboare scările, înțelegând că acea parte din viața ei era un capitol încheiat definitiv.

Ușa camerei în formă de "L", de la primul etaj, era larg deschisă, iar ea intră. Paturile de campanie, saltelele gonflabile erau răspândite la întâmplare prin încăpere. Își făcu loc printre diversele echipamente – căni, valize, sacoșe, sandale, ghete, ciorapi lăsați la uscat pe o funie, la fereastră, fulgi de porumb, o mașină veche de scris și un teanc de lucrări de sociologie – îndreptându-se spre fereastra deschisă și privi spre piață.

Spre încântarea ei, îl văzu pe James. Probabil că ghicise cumva unde era și venea s-o ia de acolo. Îi făcu entuziast cu mâna.

El îi răspunse în același fel, iar ea îi făcu semn s-o aștepte afară. James dădu din cap, iar ea, încântată de întâmplare, se îndepărtă de fereastră, îndreptându-se spre ușă.

Ce fusese asta?

Șoareci sau vreun șobolan?

Sau poate om?

Poate că era vorba de copiii dispăruți, Jo și… cum îl chema pe celălalt?

Se întoarse, dădu colțul și se trezi față în față cu doi dintre copiii de la cămin, așa cum se așteptase.

– Ce căutați aici?

Răspunsul era desigur inutil. Scotoceau prin lucruri, căutând ceva ce ar fi putut vinde.

Erau tineri, destul de mici – abia îi ajungeau dincolo de talie. Următorul pas era să-i escorteze înapoi, la William și la Susan, care-i căutau, fără îndoială. Mai întâi, să pună la loc ceea ce furaseră!

Nici nu-i trecuse prin minte că acești doi pici de zece ani ar fi putut fi periculoși.

Ar fi trebuit. Fiindcă acești delincvenți minori aveau un comportament imprevizibil mai întotdeauna, iar situația actuală îl exacerba. Luni, urmau să plece din unicul cămin pe care-l cunoscuseră

vreodată, despărțindu-se de Susan, pe care aproape că începuseră s-o îndrăgească.

La început, se retrăseseră, dar fiind prinși într-un colț, cu Emily între ei și ușă, se hotărâră s-o înfrunte.

Se repeziră spre ea. Emily zări lama deschisă a briceagului.

– Nu fiți proști, spuse ea, tăios. Deocamdată, nu se alarmase. Nici o clipă nu crezu că aveau de gând să utilizeze cuțitul; după ea, minorul se complăcea într-o situație melodramatică, cu pretenții de aventură, atâta tot.

Celălalt băiat părea să fie de aceeași părere cu ea.

– Jo, nu fi neghiob, strigă el.

– Vezi-ți de treaba ta! replică Jo și lovi în direcția lui Emily.

Forța loviturii îi împinse pe amândoi în balcon. Ea strigă după James, în vreme ce apucase brațul înarmat al lui Jo și încerca să-l răsucească, făcându-l pe băiat să scape arma.

Însă celălalt copil se repezi în ajutorul lui.

– Dă-i drumul prietenului meu, strigă el, lovind-o și îmbrâncind-o, la rândul lui. Încurajat de ajutor, Jo își ieși din minți și o lovi cu briceagul.

Sângele țâșni.

Cei doi rămaseră o clipă tăcuți, apoi se retraseră și dispărură în cameră.

Emily vru să-i urmărească, dar simți că plonjează în gol – oare căzuse în genunchi, sau balconul cedase sub greutatea ei?

Aparent, era scăldată în sânge. Să fi fost al ei?

Probabil că da.

Capitolul 12

De la recepție, Emily fu dusă direct la chirurgie cardio-toracică, însoțită de un rezident anestezist și de James, care pășea ca un om bătrân.

Vorba umbla deja prin spital că, dacă James n-ar fi fost de față, s-ar fi putut ca Emily să nu mai ajungă până la spital. Se spunea că-i salvase viața. O cărase, traversând piața, o dusese la Ambulatoriu, o consultase și-l sunase pe Northiam. Acesta venise din Harley Street în câteva minute, iar James îl pusese la curent cu starea rănitei.

– Noroc că ai fost acolo, comentase șeful. Rană prin înjunghiere – un copil cu un briceag? Neplăcut. Lovitură de spintecare în sus? Pricep. Deci crezi că a străpuns pleura și a pătruns în plămân? Plauzibil. De fapt, plămânul lui Emily nu mai funcționa. Avea aer în cavitatea toracică, provenind din perforație. Acesta, împreună cu sângele scurs, umplea spațiul dintre plămân și coaste, împiedicând respirația.

– Cred că mai întâi ar trebui să ne lămurim cu endoscopul, ce părere ai? Ca de obicei, nu așteptase răspuns. Da, și dacă are hemoragie, putem opri sângerarea diatermic, să spunem. Păi, atunci, numai o anestezie rapidă, Peter – nu cred că va fi cazul să-i deschidem toracele și să apelăm la o operație majoră. Nu pare necesar.

Pentru Northiam, era vorba de o simplă, chiar trivială, rutină, dar pe priceperea la asemenea tehnici de bază își clădise inițial reputația.

Dar reuși totuși să surprindă pe toată lumea.

– Jamie, băiete, spuse el, ridicând privirea de pe endoscop, pari cam terminat.

Întrucât James fusese extenuat de nenumărate ori, după procedurile lui Northiam, toată lumea căscă ochii, în vreme ce Mark Corrie își repeta silabele în cerul gurii, savurându-le, așteptând să le poată relata prin spital.

Însă Northiam abia începuse.

– Ia-ți un scaun – odihnește-ți picioarele. Nu arăți prea bine, fiule.

Sfatul era incredibil, venind de la Northiam, care, vreme de mulți ani, păruse să nici nu observe că oamenii lui aveau și picioare. Mark și cu mine o să ne descurcăm de minune, îndrăznesc să cred. Ce zici?

Tinerii asistenți erau prea ocupați să-și privească șeful cu gura căscată, pentru a mai observa ceea ce el descoperise dintr-o ocheadă.

James se simțea foarte rău. La sugestia lui Northiam, își trase un scaun, cu oarecare neîndemânare, și se așeză, mohorât, cu buzele strânse, cu ochii îngustați.

Northiam îl studie mai atent.

– Nu fi îngrijorat, băiete, îl încurajă el, pe un ton amabil, folosit de obicei doar pentru pacienți. Singurul pericol real era să nu ajungă la timp. Acum am depășit orice risc, sunt sigur.

Desigur, avea dreptate.

– Bun, păi, a ieșit foarte bine, nu-i așa? declară el într-un sfârșit. Gata cu sângerarea. Putem să eliminăm sângele scurs în spațiul pleural și, presupunând că nu mai pierde aer, putem spera ca plămânul să-și revină la normal în cel mult o săptămână. Între timp, cred că ar trebui să…

Discută cu anestezistul și cu Mark Corrie despre măsurile imediate ce se impuneau, cerând detalii privind aranjamentele făcute deja pentru Emily.

– Bine, acum puteți s-o duceți la reanimare. Și puneți-i o perfuzie. Pierduse cel puțin o jumătate de litru în cavitatea pleurală. Și aproape tot atât pe drum, cred?

Vocile continuară pe același subiect, dar James începuse să nu le mai audă. Se ridică în picioare încetișor, cu grijă, îndreptându-se spre coridor.

Cu coada ochiului, Northiam observă mișcarea. Îi făcu un semn lui Mark.

– Du-te după el, spuse el tranșant. Apoi continuă să discute cu anestezistul.

Afară, pe coridor, James avu senzația că o să cadă. Se așeză pe jos și încercă să-și prindă fruntea între genunchi, dar simți o durere de cap atât de puternică, încât gemu și își pierdu cunoștința.

Mark se opri la timp ca să nu se împiedice de el și se aplecă. Parcă de la mare distanță, James îi observă silueta, înainte ca imaginea să se estompeze de tot.

– M-am lovit la spate când a căzut Emily, reuși el să îngaime.

Marc abia auzi șoapta. Culoarea pământie a lui James vorbea mult mai clar.

James se trezi la vreme ca să-l vadă pe Northiam studiindu-l cu atenție. Nimic anormal. Ceea ce era neobișnuit de astă dată, era poziția lui răsturnată. Ciudat. Nu-și amintea să se mai fi întâmplat vreodată. Se încruntă, nelămurit, și deveni conștient de picioarele care apăreau la marginea câmpului său vizual. Foarte ciudat.

Northiam se aplecă și îi prinse încheietura.

– Simți durere, îl informă el, acuzator.

De parcă ar fi fost necesar să i se spună.

Avusese la dispoziție numai două-trei secunde, înainte ca balustrada balconului să cedeze, și timpul abia îi fusese de-ajuns. Îndată ce Emily apăruse acolo, luptându-se cu infractorii juvenili, se îndoise de rezistența balustradei de fier, așa că, atunci când căzuse, el era pregătit s-o prindă, proptit pe picioare în fața ușii de la bucătărie. N-o lăsase să cadă pe pavajul de dedesubt. Brațele lui rezistaseră, dar greutatea ei de vreo cincizeci de kilograme, venind de la cel puțin trei metri, îl lăsase fără respirație. Atingând balustrada scării spre subsol, își fracturase două coaste

Îl examinară și îi făcură radiografii, după care îl lăsaseră să se odihnească, sub influența sedativelor. Întrucât își propusese să petreacă noaptea lângă Emily, asigurându-se că o ducea bine, se opusese cu toată forța acestui plan. Însă era extenuat și fusese îndopat cu medicamente, așa că, fără să priceapă cum, se cufundă într-o serie de coșmaruri, în care se adresa surprinzător diverșilor indivizi, care până la urmă lăsară locul unui Northiam dictatorial, plasat, total improbabil, pe fruntea lui.

Dimineața, se ridică greu din așternut, gemând de durere, și își făcu apariția pe coridor, spre alarma și consternarea surorilor.

– Dar, domnule Layburn, domnul Northiam a lăsat vorbă că o să vină să vă consulte și că, până atunci, nu trebuie să vă mișcați. Ce o să-i spun? Tânguirile descurajatoare îl urmară, în vreme ce el se deplasa cu viteză de melc, puțin nesigur pe picioare, dar hotărât să verifice cu proprii ochi starea lui Emily. Ar fi trebuit să stea lângă ea peste noapte – și iată-l, făcându-și apariția abia la vremea micului dejun.

– Știu, băiete. Northiam era deja acolo și, aparent, avea aceeași dispoziție părintească, grijulie. Dar de fapt, ea a fost sedată, așa că n-ar fi avut cum să-ți observe prezența. O duce bine. Îi întinse fișa pe care tocmai o studia, în momentul apariției lui James. O să scape. N-ai de

ce să te îngrijorezi. Ai prins-o la vreme. Mai mult rău ți-ai făcut chiar ție. Oricum… Se opri și-l privi de jos până sus. Rămâi s-o supraveghezi, ei? O s-o rog pe asistentă să-ți aducă un scaun comod și-ți poți petrece ziua aici.

Astfel, când apăru Charles Goring, îl găsi lângă patul fiicei. Emily își recăpătase cunoștința și păru să se bucure la vederea părintelui, deși îl anunță că n-ar fi trebuit să-și părăsească pacienții pentru ea.

– Mă simt bine acum și, oricum, James este aici. Asta părea să pună capăt oricărei discuții.

Mare parte din următoarele douăzeci și patru de ore, James rămase lângă ea. Prin eforturi reunite ale chirurgului rezident de serviciu, ale lui Mark Corrie și ale asistentei – lăsând la o parte insistențele lui Charles Goring – fu convins să se ducă la masă, pe la începutul după-amiezii.

– O tratează foarte frumos, remarcase sora, zâmbind indulgent. Ce bine le stă! Nu-i așa că-i o fată norocoasă?

Aflat în biroul asistentei, Mark Corrie își îndreptă privirea spre Emily și spre James, prin peretele de sticlă. Avusese o zi foarte dificilă cu Northiam.

– Hei, Jamie, băiete! își maimuțări el șeful. Păi, cred că poate să se odihnească acolo, la fel de bine ca oriunde.

În ciuda coastelor, James își reluă serviciul înainte de terminarea săptămânii. Aglomerația continua. Totuși, își făcea vreme s-o vadă pe Emily, de câte ori putea. În rezerve, acolo unde se bucuraseră întotdeauna de ajutorul lui, apăru o nouă atitudine. Precum și o poreclă: "Jamie boy". Un străin ajuns acolo, ar fi putut să creadă din tonul infirmierelor și asistentelor că era vorba de un băiețel de cinci ani, ce trebuia protejat și îngrijit. Sau de copilașul lui Northiam, nu despre ditamai chirurgul, de un metru și optzeci și cinci de centimetri, cu două coste rupte. Se îngrijeau de dietă, de spălatul schimburilor și, în general, de întreg confortul lui, inclusiv de relațiile personale.

Exceptând ușoara iritare provocată de nedoritele tratații – cafea, ceai și diverse răcoritori, venite din toate părțile – James nu era conștient de grija lor iubitoare. N-avea ochi decât pentru Emily – și toată lumea știa asta. Iar ea, desigur, era afectată de aceeași orbire selectivă.

De fapt, ea trecu în viteză prin perioada de recuperare, fie privindu-l fericită pe James, fie visându-l. Nu avea nici o teamă. James era acolo. Toate lucrurile aveau să se rezolve favorabil. Ascultătoare, înghiți tot ce i se dădea, inspiră adânc, cu toată durerea, de câte ori i se cerea, coborî șovăielnic din pat și stătu pe scaun, se fâțâi în sus și-n jos pe coridor, inspiră adânc din nou și tuși, oricât de neplăcut i-ar fi fost. Se dovedi un pacient model, neprovocând necazuri nimănui, iar după două săptămâni – deși ei îi păruseră mai degrabă două luni – fu externată și James o duse cu mașina acasă, la Wistaria Lodge.

Northiam își păstră atitudinea părintească și-i conduse până la ieșire, aproape la fel de grijuliu ca asistenta din rezervă.

– James o să te țină sub observație, anunță el, total inutil, de parcă lucrul ar fi putut rămâne neînțeles fără acea intervenție lămuritoare. Du-te acasă și fă-te bine. Am vorbit cu tatăl tău și știe cum te simți. Este de-al nostru, de la Central. O să-ți facă bine traiul la țară. Aer curat, exercițiu, bine? Vreau să te văd pe picioarele tale, gata să mă însoțești în California, în septembrie, nu uita.

Deși recepționerul nu observă, asistenta înregistră declarația și o popularizâ în secție.

– Și-a aranjat toate treburile, îi spuse ea sorei din tură, la întoarcere.

– Șmecherul. Comentariul era automat.

– Din cauza asta s-a purtat așa frumos săptămânile astea. Vrea să-l vadă pe "Jamie boy" însurat cu Emily, ca să-i ia pe amândoi în California. O să-l lase aici pe Tom Rennison să pună secția pe butuci, ține minte ce-ți spun. Tot spitalul avu aceeași reacție.

James simțise manevra. Northiam avusese grijă să-i atragă atenția, cu amabilitate, dar ferm, că n-avea nici o șansă să preia postul de la Central. Desigur, comisia avea să-l examineze cu imparțialitate, dar el, Northiam, care-i formase pe ambii, se simțea dator să-i atragă atenția că îl considera pe Tom mai bun. Ar fi fost incorect să-l lase să-și facă speranțe, privind competiția cu Tom Rennison.

– Mai bine ai lăsa-o baltă și m-ai însoți, ei? Am nevoie de tine. Desigur, acesta era adevărul gol-goluț. De fapt, cum prevedea tot Centralul, nu numai că avea nevoie de el, dar chiar urma să-l determine să accepte. Toți ar fi pariat că James Leyburn avea să plece în California cu Northiam, la data prevăzută.

***

Veni și ziua concursului.

Șase candidați, selecționați pe sprânceană, se prezentară în sala de așteptare, alături de încăperea rezervată comisiei ce urma să aleagă noul director al Secției de Chirurgie Cardio-toracică, de la Spitalul Central din Londra, adică succesorul lui Marcus Northiam.

Tom Rennison se găsea printre ei. De asemenea, James Layburn. Iar rezultatul fu cel prevăzut. Fiecare candidat fu intervievat, iar Tom Rennison, brunetul la fel de împunător și necomunicativ pe care și-l aminteau, căpătă postul.

Ziua continuă cu alte interviuri, pentru celelalte poziții din organigramă, ce urmau să devină vacante prin plecarea echipei lui Northiam, iar candidații se perindară de dimineața până la ora șase după-amiază. Fură interogați de viitorul lor șef, Rennison, așezat imperturbabil lângă Northiam, la masa comisiei.

James Leyburn, cu o figură parcă tăiată în granit, se întoarse la lucru, ocupându-se de cazurile programate de Northiam pentru acea după-amiază.

A doua zi, de dimineață, îl sună pe Charles Goring în timpul programului și-i ceru o întrevedere în cursul zilei.

– Ce voia? întrebă Valerie, aflând despre apel la gustare.

– Dorește să discutăm în cursul zilei de astăzi.

– De ce?

– N-a spus. Totuși, Charles avea o idee despre ce ar fi fost vorba. Nu s-ar putea să ne ceară mâna lui Emily?

Valerie era încântată. Ăsta era modul în care se cădea să-ți plănuiești căsătoria.

– Zicea că o să plece imediat după rondul de dimineață și că o să ajungă pe la unu și jumătate, continuă Charles. A insistat să vorbim înainte de a se duce s-o vadă pe Em, așa că i-am promis să-l aștept la cabinet, cu un sandviș.

– Am să văd ce-i pot prepara, declară Valerie. Și să pregătești un ibric de cafea proaspătă.

– Două-trei feluri de sandviș, ce părere ai? Și poate, niște fructe. Probabil că n-ar fi rău să-i ofer un pahar de Xeres, întâi.

Însă întâlnirea se dovedi a avea un caracter total diferit de cel sărbătoresc, pentru care se pregătiseră cei doi Goring. Venise să-l vadă pe Charles, explică James, fiindcă dorea să aprecieze cât mai exact starea lui Emily.

Charles deveni neliniștit, întrebându-se dacă nu cumva cererea în căsătorie era condiționată de o fișă medicală imaculată.

– Em s-a pus pe picioare, declară el, oarcum înțepat, privindu-l chiorâș.

– Bine. Desigur, mi-a spus și ea același lucru. Dar voiam să fiu sigur. Multe chestiuni depind de asta. Fiindcă trebuie să-i comunic niște

noutăți mai puțin plăcute și vreau să fiu sigur că-i în stare să ducă până la capăt programul pe care o să i-l propun. Avea o atitudine sumbră, iar Charles îl privi întrebător peste birou. Se surprinse rugându-se pe tăcute ca nimic să nu-l împiedice pe mătăhălosul bărbat din fața lui de a-i deveni ginere.

– Pot să aflu și eu despre ce-i vorba?

– Iată cum stă treaba, puse el cărțile pe masă. Am să rămân la Central, dar sunt convins că Emily ar face mai bine să plece la Ocean Hospital, cu Northiam. Măcar pentru un an. Am să insist să procedeze astfel.

Charles Goring căscase ochii. Nu știa de unde să înceapă. Totuși, anii de practică își spuseră cuvântul și își auzi propriul glas:

– Înainte de toate, fiindcă ai declarat că vrei să rămâi la Central, pot să te întreb de ce?

– Nu din cauză că voi căpăta postul lui Northiam. L-a câștigat Rennison. Am să lucrez cu el.

– Este o situație acceptabilă?

Pentru prima oară de la sosire, colțurile gurii lui James se ridicară într-un zâmbet schițat.

– Perfect acceptabilă, zise el copilărește. Northiam nu credea – sau prefera să nu creadă – dar Tom și cu mine ne-am înțeles întotdeauna bine. Nu e nici o problemă.

– Nu-l – iartă-mi vorba – gelozești pentru reușită? Nu crezi că meritai să fii în locul lui?

– Bineînțeles că mi-ar fi convenit să pun mâna pe post. Cui nu? Dar știam că Tom va fi preferat. Este mult înaintea noastră , a celorlalți. Însă mai știam și că n-are ce rău să-mi facă participarea la concurs. Și așa s-a întâmplat. M-au făcut director adjunct – s-au simțit puțin vinovați că nu m-au preferat, deși veneam din interior. Nici Northiam n-a fost în stare să-i împiedice, mai ales că Tom era de față și m-a susținut.

– Pricep. Știu că nu-i treaba mea. Dar ești sigur? Știi ce faci? Chiar dacă pe vremuri lucrați bine împreună, ești convins că lucrurile vor sta la fel acum, cu Rennison în postură de șef?

James râse din nou.

– Va fi mult mai bine. Tom e un tip de treabă. Am lucrat împreună multă vreme. Iar poziția actuală n-are importanță. În materie de chirurgie, Tom m-a dominat mereu – așa se spune și-i adevărat. Dar ceea ce uită Northiam și ceilalți este că nu exista competiție între noi. Eram încă student, când Tom a absolvit școala. Este cu doi ani mai mare. Doar doi, dar pe atunci însemnau ceva. Ca student, mi-a fost îndrumător, iar după ce am venit să lucrez aici, mi-a fost rezident. L-am urmat întotdeauna și nu văd de ce n-aș face-o și acum, chiar dacă avem zece ani în plus.

Charles era convins. Deși James nu suflase nici o vorbă cum că s-ar fi săturat de Northiam, probabil că ăsta era adevăratul motiv. Era clar că nemulțumirirle lui James nu erau legate de situația de la Central.

– Știi, nu vreau să părăsesc Centralul, declară el. Northiam – și mulți alții – îl consideră o antichitate, un simbol al situației tot mai proaste din sistemul de sănătate publică. Dar este locul meu. Aici am venit direct de pe băncile școlii, când n-aveam habar de nimic, și mă simt legat de el. Aș fi profund nefericit dacă aș proceda altfel. Pentru prima oară, Charles detectă o nouă trăsătură a caracterului lui James. Era răbdător, amabil și de încredere, cum spunea toată lumea. Dar era și încăpățânat. Ca să fiu cinstit, probabil că decizia lui Northiam este foarte bună din punctul lui de vedere. Este un inovator. Deja a împins înainte frontierele cunoașterii și, cu un sprijin adecvat – pe care, să recunoaștem, nu l-a prea căpătat la Central – ar putea să meargă mai departe. Este dator să se ducă acolo unde poate da cel mai mult umanității. Dar asta nu-i valabil și la mine. Locul meu este la Central.

– Mă bucur să aud așa ceva. Personal, am impresia că situația este tristă. Păcat că n-au reușit să-l păstreze pe Northiam.

Pe neașteptate,ochii lui James se animară.

– S-ar putea să constați că Tom și cu mine îl vom suplini cu succes. Poate că vom fi și noi capabili de unele inovații.

Charles păru stânjenit.

– Îmi cer scuze, începu el. N-am vrut să sugerez că… te rog să crezi… Doamne, sunt la fel de aiurit ca Rossy Brenda. Ce să mai zic?

James scutură din cap. Râdea.

– Las-o moartă. Să revenim la Em. Lăsând la o parte ce voi face eu, cred că ar fi bine să-l urmeze pe Northiam. Este o ocazie pe care n-ar trebui s-o rateze, mai ales din cauza mea.

– Nu contează, aprecie tatăl, dacă rămâi pe loc, cred că va voi să stea lângă tine.

– Nu mi-aș ierta niciodată, dacă pierde șansa asta. În caz că sănătatea îi permite, ar trebui să se ducă în Statele Unite, cel puțin pentru un an. Cum îi apreciezi starea?

Charles intră în amănunte, scoțând fișa de urmărire și niște radiografii.

James ascultă, puse unele întrebări și dădu din cap.

– Atunci, suntem de acord, concluzionă el. Nimic nu o oprește să-l urmeze pe Northiam luna viitoare. Asta voiam să știu. Acum, trebuie s-o convingem.

– Ești sigur că…

– Are toată viața înainte și n-aș suporta să văd că aruncă la gunoi ocazia de dragul meu. N-am de gând s-o îngrădesc printr-o căsătorie, chiar dacă acum s-ar putea să și-o dorească, dar pe care sigur o va regreta mai apoi. Se înfioră. Nu, mulțumesc. N-aș suporta. Prefer s-o descurajez acum, s-o văd trăindu-și viața.

– Nu mai fi atât de pesimist, replică Charles. Nu văd nici un motiv pentru care o eventuală căsătorie a voastră n-ar rezista – ba chiar, aș spune că șansele sunt mai mari decât în majoritatea cazurilor.

– Important este că ea nu are decât optsprezece ani. Dacă ar fi avut douăzeci și cinci, sau pe acolo, iar eu m-aș fi apropiat de patruzeci, nu cred că mi-aș fi făcut scrupule.

– Îți faci griji fără motiv. Dacă ar fi după mine, m-aș bucura enorm să se mărite cu tine. Aș considera-o norocoasă. Totuși, s-ar putea să ai dreptate în privința Statelor Unite. Ar trebui să profite de ocazie. Oftă. Pare teribil de departe, adăugă el, pe gânduri.

– Într-adevăr, îi imită James suspinul. De pe figura lui fusese alungată orice expresie. Oricum, am să mă duc să-i expun ideea.

Charles îl conduse până la Jaguar, apoi se întoarse în cabinet și începu să rumege situația. Trebuia să recunoască, James se afla în fața unei bătălii. Începu să se simtă mai sigur pe sine. Ca tată al lui Emily, nu era atât de convins că el avea să reușească, ba chiar începuse să spere că nu.

În acea clipă a meditației, Valerie intră ca o furtună.

Voia să știe când se va încheia căsătoria.

– Când Em se va întoarce din State, răspunse Charles sumbru și-i istorisi ce vorbiseră. Valerie fu înspăimântată.

– Dar, Charles, o să-i frângă inima. Vrei să spui că ai stat cu mâinile-n sân și l-ai lăsat să…

– Nu sunt convins că…

– Ea aștepta să se mărite înaintea Crăciunului. Știi la fel de bine ca mine. Poate că n-a spus-o, dar asta spera.

– Da, dar…

– Poate că v-ați liniștit unul pe celălalt că planul ăsta este spre folosul ei, sau altă asemenea prostie. Dar ea va simți doar că este respinsă, că n-o iubește și că încearcă să scape de ea.

– Dar, Val, până acum ar fi trebuit să-și dea seama că…

– Își va imagina că încearcă s-o respingă cât mai blând. E atât de tânără. La vârsta ei, nici o femeie nu-i atât de sigură pe ea cât vă imaginați voi. Cinstit, sunteți la fel de răi. Sunt convinsă că aveați intenții bune, dar Em o să fie dezolată. Mă duc direct acasă, să încerc să-i ridic moralul. Pe deasupra, nici nu se simte bine. A fost bolnavă și…

– Crapă de sănătate, declară brutal tatăl. Își închipui că soția urma să provoace o scenă. Lasă-i în pace. Să-și spună tot ce au de spus, Val.

– Nu pricepi. Îmi pare rău, dar o să te descurci singur la cabinet, în după-amiaza asta. Pune robotul să răspundă, cât timp ești cu pacienții. Ușa se trânti în urma ei. Cea de la intare, de asemenea. Apoi se auzi portiera Miniului, motorul porni, iar ea dispăru.

Drumul din oraș până la Wistaria Lodge era scurt, iar James, tot ezitând asupra felului cum să procedeze, ajunse cu numai un sfert de ceas înaintea lui Valerie. Emily văzu mașina pe alee, ieși în fugă și se repezi în brațele lui, care, contrar tuturor prescripțiilor, o cuprinseră îndată. Buzele li se întâlniră. Nu prea semăna cu planul pus la punct de el, așa că se desprinse și începu s-o pună la curent cu noutățile.

Constată că ea știa deja bună parte din ceea ce voise să-i spună. Știrile se răspândiseră în spital și, seara precedentă, Mark Corrie, Wendy Stourbridge și Barbie Henderson o sunaseră pe rând. Mai primise alte trei apeluri pe aceeași temă și înainte de amiază.

– Așa că, rămâi la Central? întrebă ea. Asta nu știuseră informatorii – o bântuise gândul că va fi obligată să-i sune încă o dată. Toți păruseră siguri că, nereușind să ocupe postul de director, James va accepta să plece în California, în septembrie. Director adjunct? Ce părere are Northiam?

– Este deranjat, desigur. O apreciere incompletă. Northiam nu fusese doar șocat, ci chiar rănit, iar James observase. De fapt, cei de la

Central îl creditaseră pe Northiam cu mai multă pricepere în a manipula oamenii, decât avea. Se obișnuise cu James. Se baza pe el. Și ținea la el foarte mult. Nu era vorba de a fi doar deranjat de perspectiva de a pleca la alt spital, într-o țară străină, fără ajutorul său. Abia acum începe să priceapă că nu vorbesc în vânt – deși i-am spus-o încă din ianuarie. Oricum, n-am venit să discutăm despre mine. Important este ca toate astea să nu te afecteze și pe tine. Trebuie să-l urmezi în California.

– Eu? Să plec cu Northiam, câtă vreme tu rămâi aici? Probabil că glumești.

Conștiincios, James începu să-i enumere șansele extraordinare care i se deschideau în față, deși nu-și putea imagina cum va supraviețui despărțirii. Sub ochii lui, argumentându-și opoziția, purtând un sumar veșmânt inflorat de bumbac, cu picioare lungi și ten bronzat, ea constituia o imagine de neuitat și nu-și dorea decât s-o păstreze aproape mereu.

– Uite ce-i, James, protestă ea, sper că nu-ți imaginezi că am să plec în California fără tine, ca să am grijă de Northiam, să pun la punct biroul acelui moș oribil, după ce s-a purtat atât de rău cu tine – tot ce pot să spun, James, este că ți-ai ieșit din minți. Bineînțeles că am să rămân și eu. N-am acceptat propunerea decât fiindcă bănuiam că ai să pleci.

În mintea lui se petrecu un fel de explozie de bucurie. Nu mai cunoscuse o asemenea senzație. Nu voise să plece decât ca să fie cu el! Și era adevărat. I-o citise-n ochi. O sărută din nou.

Răspunsul ei îl descumpăni complet și uită toate argumentele. Poate că exista o diferență de vârstă, dar se iubeau și se potriveau.

În clipa aceea, Valerie își făcu intrarea, complet inopotun.

Emily și James se depărtară unul de celălalt, stânjeniți.

James începu o conversație excesiv de stilată, în vreme ce Emily își privea mama fără urmă de afecțiune.

Charles avusese dreptate. Emily și James erau perfect capabili să-și rezolve singuri toate problemele. Supărată pe propria indiscreție, își pierdu tot echilibrul interior. Mai târziu, pricepu că tot ce-ar fi trebuit să facă era să iasă așa cum intase. În loc de asta, se agită fără rost, emise niște banalități și, în cele din urmă, se auzi oferindu-le ceai și fursecuri.

James acceptă, cu gândul că, în vreme ce Valerie se va ocupa de tratație, va putea discuta nestânjenit cu Emily. Mama fu ușurată să poată dispărea în bucătărie, iar fiica se topi în brațele lui, absolut satisfăcător.

Pentru cam treizeci de secunde.

– Iu-hu! Iu-hu! Valerie! Val, unde ești? Degetele bătură în geam, iar figura zâmbitoare a Brendei Langford-Thomas se iți peste pervaz. Ți-am văzut Mini-ul, anunță ea. Așa că mi-am dat seama… ah, tu ești, Emily. Unde-i mama ta? Mi-am spus că, dacă tot este acasă, să discut cu ea problema transportului de joi. Te cunosc, nu-i așa?

– Acesta este James Leyburn, se simți Emily datoare să-l prezinte. De la Secția de Chirurgie Cardio-toracică a Spitalului Central. Doamna Langford-Thomas.

– Știam că te cunosc. Ne-am întâlnit la Crăciun, nu-i așa? Soțul meu discuta cu dumneata. Dădu din cap aprobator. James trecuse examenul.

– Am să-i spun mamei că sunteți aici, se oferi Emily.

Doamna Langford-Thomas rămase la ceai, mâncă fursecuri și-i explică lui James cum se conduce o afacere de servire a populației la domiciliu, împărtășindu-i și părerile soțului despre bolile de cord la vârstnici. Îi deschise ochii doamnei Goring asupra greșelilor pe care le făcea în organizarea activității de la cabinet și o informă pe Emily că ar trebui să-și caute o slujbă la Royal Infirmary.

– Edward o să te ajute – sper că ai să reușești să te faci utilă. Se întoarse spre James. Ce-i cu toate zvonurile despre stabilirea nebunului ăluia de Northiam în State?

– O să plece la începutul lui septembrie, răspunse James crispat, sub impulsul unui val spontan de loialitate. Se ridică în picioare. Voi fi obligat să mă întorc la spital, doamnă Goring. Mi-e teamă că am o întâlnire la cină, de la care nu pot întârzia. Cu Tom Rennison și cu Amyas Miller, adăugă pentru urechile lui Emily. Mulțumesc Domnului, Miller s-a decis să rămână – împrumutând un aer de respectabilitate întregii organizații.

– Emily o să te conducă, reuși Valerie să-și păstreze cumpătul, de astă dată – deși puțin cam târziu. Mai vrei niște ceai, Brenda?

Nu avu sorți de izbândă. Brenda Langford-Thomas nu pricepuse niciodată o aluzie și n-avea să înceapă tocmai acum.

– Vin și eu, i se adresă ea lui James. Nu, nu-mi mai trebuie, mulțumesc pentru tratație, Valerie. Atunci, rămâne stabilit pentru joi, nu-i așa? Unde ai lăsat mașina, domnule Leyburn? Presupun că în fața casei. Am să-i spun lui Edward că am discutat. De neoprit, ca întotdeauna, îl conduse la Jaguar și trânti portiera în urma lui. Știi cum să ajungi pe autostradă, nu?

James mulțumi și-i făcu un semn lui Emily că o să-i scrie.

– Sau vorbim la telefon, răspunse ea, cu un zâmbet întipărit pe figură, făcându-i semne de bun-rămas. Un singur lucru era sigură că n-o să facă: nu avea să se dea în spectacol urlând la lună aici, în mijlocul drumului, de față cu doamna Langford-Thomas.

"Salvat de clopoțel", își spuse James. Printr-o serie de accidente incredibile, reușise să se țină de propria hotărâre: s-o lase pe Emily să plece în California, dacă dorea. Nenorocirea era că respectiva decizie nu mai avea pic de noimă. I-ar fi fost dificil până și să încerce să-și explice cum ajunsese la ea.

Niciodată în viață nu se mai simțise atât de singur.

Jaguarul ieși prudent de pe aleea de acces și se înscrise pe drumul spre autostradă.

Dar de după gardul viu, își făcu apariția Emily. Roșie la față, cu hainele în dezordine, gâfâind.

James cală motorul – lucru care nu i se mai întâmplase. Rămăsese cu gura deschisă.

Ea deschise portiera și se urcă pe locul de alături.

– Vin cu tine, își explică ea gestul.

El o privi, se aplecă și-i culese din păr câteva rămurele rupte și un păianjen care se agita furibund.

– Bine, decretă el și o cuprinse-n brațe.

Sfârșit.